

FRENK LARAMI

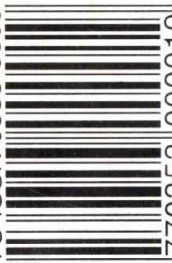
BOOK HOLIDEJ

BROJ 238 - CENA 7 DIN.

DOŠAO JE TIHO I IŠAO U LEGENDU

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

PREKO MENE MRTVOG

★ DOK HOLIDEJ ★

238

KOL ŠELTON

PREKO MENE MRTVOG

FORUM * MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 238

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Cole Shelton

OVER MY DEAD BODY

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marta MLADEDOVIĆ
Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ

Štampa: 25. V. 1990.

Tržište: 7. VI. 1990.

Izdaje i štampa FORUM MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Cole Shelton – OVER MY DEAD BODY

Copyright: UNIVERZUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS, Australija 15 AUD, Francuska 68 FRF, Švedska 68 SEK, SR Nemačka 20 DEM, Švajcarska 18 CHF, SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA DD, Novi Sad, 657000-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT, Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br 413-279/73 od 10. maja 1973. godine

Šerif Teodor Skot ugasio je energičnim pokretom cigaretu i ubacio nov metak u magacin svog šestometaka.

– Ne budi lud, Teo – obratio mu se stariji čovek sa druge strane pisaćeg stola. Već duže vreme stari Solomon Džons je sa neskrivenom brigom slušao svog prijatelja, a sada je ta briga prerasla u alarm. – Čuj, zašto ne odložiš taj revolver i ne поделиš jednu partiju karata? Šta kažeš na to?

Skot je pustio teški „kolt“ da leži na otvorenom dlanu njegove šake i bacio pogled kroz prozor sa kojeg je imao pregled dugačke glavne ulice Eš Forda. Sunce je bilo na zalasku i grad je mirovao u tišini, još uvek bunovan od dremeža posle zamornog, bleštavo vrelog dana pod nebom Arizone. Samo nekoliko svetiljki bilo je upaljeno i jedna od njih gorela je ispred drvene lažne fasade saluna „Skerletna dama“. Znao je da je Lejsi Kreg tamo. Kreg je uvek u sumrak svraćao na piće i da uzgred proveri je li sve spremno za večernju navalu gostiju. Konačno, on je bio vlasnik „Skerletne dame“, kao i mnogih drugih poslova u Eš Fordu.

– Igraćemo karte drugi put, Sole – rekao je šerif Skot tiho. – Možda kasnije večeras.

– Teo, ne nameravaš valjda...

– Kreg je danas naredio da jedan čovek bude ubijen, jedan častan, pošten građanin – rekao je Teodor Skot sa prizvukom napetosti u glasu. – Ti dobro znaš zašto je Glen Klikmen ubijen. Ceo grad to zna. Ubijen je za-

to da bi Kreg mogao da stavi svoje prljave šape na Klikmenovu saobraćajnu liniju.

Solomon Džons je plašljivo osmotrio svog prijatelja. – Klikmen je mrtav... više ga ne možeš vratiti u život.

– Naravno da ne mogu – konstatovao je šerif i mršteći se pogledao prema salunu. – Ali, mogu da uhapšim njegovog ubicu.

– Možeš li? – zapitao je Džons oštro. – Mislim da ne razmišljaš razumno, Teo. Pokušaj da uhapšiš Feranga, pa ćeš navući sebi na vrat celu Kregovu bandu.

Skot je vratio šestometak u futrolu. – Sole, ovaj grad mi nije stavio značku na prsa samo radi dekoracije.

– Ne, ali nije te postavio za šerifa ni zbog toga da bi izmilio život – odgovorio je na to Džons. – Do đavola, Teo, ako nećeš da misliš na sebe, pomisli na Meri. Zar želiš da od nje napraviš udovicu?

– Mislim ja na Meri – rekao je šerif Skot odlučno. – Mislim na nju i na drugi pošten svet u Eš Fordu. Neko mora da stane na put Kregu i njegovim odvratnim zverima, a ja sam taj koji nosi šerifsku značku.

– Čekaj, Teo – pokušao je Solomon Džons još jednom kada se šerif uputio ka vratima. – Do đavola, čoveče, ne možeš poći sam! Zašto ne pitaš nekoga... možda bi neko od građana hteo da pođe sa tobom, da ti pomogne...

– Ti znaš koliko bi ih pošlo – rekao je Skot kiselo izvijajući usne. Zastav-

ši na vratima, on se osmehnuo. – Želiš li ti da budeš imenovan za mog pomoćnika, Sole?

– Pa... ovaj... – zamucalo je Džons.

– Ostani ovde, Sole – rekao je Skot. Pokretom glave pokazao je ka okruglastoj peći. – Pazi da se kafa ne ohladi. Odigraćemo tu partiju pokera kada stavim Feranga iza rešetaka.

Čvrstim korakom Skot je izašao napolje u tišinu prozračnog sutona. Nekoliko trenutaka ostao je da stoji na prašnjavom drvenom trotoaru gledajući grad umiven poslednjim odsjajem sunca koje je zamicalo za horizont. Eš Ford se pružao pored reke koja je vijugajući probijala svoje korito od udaljenih visokih planina. Bio je to grad na stočnom putu, odmorište za goniče mnogih krda goveda, koji su gonili stoku ka pijacama na severu. U sezoni dogona stoke goniči su kao poplava osvajali grad i u njemu trošili svoje mučno stečene dolare, ali i van sezone grad je bio daleko od mrtvila. Sa druge strane reke prema zapadu bilo je mnoštvo rančeva, a na jugu u predelima ispresecanim kanjonima i jarugama stalno su boravile grupe lovaca i ukrotitelja divljih konja.

Uprkos invaziji goniča stoke, sve do pre tri godine Eš Ford je uvek bio miran i siguran grad. Teo Skot, sada već čovek od pedeset i više godina, sećao se vremena kada je svaka poštovanja dostojna žena mogla noću ići ulicom bez straha da može zapasti u nepriliku. Ali, to se sada promenilo. Pre tri godine u Eš Ford je dilažansom koja putuje na zapad došao čovek po imenu Lejski Kreg i od tada četiri čoveka su na prsima ponela značku gradskog šerifa. Gradsko groblje na golom brdašcetu iznad reke od tada je prihvatilo trojicu od te četvorice.

Skot je pošao niz ulicu nabijenu ugaženim osušenim blatom. U prvom

momentu Kregu je pošlo za rukom da obmane grad. Počeo je posao kao pozajmljivač novca i u tome je ispoljio skoro genijalnu spretnost. Pozajmljivao je novac uz dosta visok interes, uzimajući uvek u zalogu neku nepokretnost, ali je ipak zbog svoje umešanosti bio prihvaćen od strane građana. A onda se desilo misteriozno ubistvo Sema Kentona i Gantera Binalda, partnera i suvlasnika velikog ranča „U“ na koji je, na osnovu pozajmice, Kreg polagao založno pravo. Kada njihove udovice nisu uspele da redovno otplate prispale rate duga, Kreg je na najgrublji način preuzeo njihovu imovinu. Posle toga i drugi Kregovi dužnici su na zagonetan način umirali i Kregovo carstvo se proširilo kako na zemljišta tako i u drugim poslovnim sferama. Javile su se sumnje da nešto nije u redu sa tim, ali su ljudi ubrzo otkrili da nije uputno javno kritikovati opasnog zajmodavca, jer je ovaj iza sebe imao grupu grubijana spremnih da ga na svaki način podrže.

Jedan od tih bio je Ferango, melez, sa podsmešljivo prezrivo osmehom na usnama, koji je nešto ranije toga dana ubio Glena Klikmena. Svako u Eš Fordu znao je zašto. Klikmenova linija poštanskih kola data je u zalogu Kregu kada mu je ovaj dve godine ranije pozajmio novac za izgradnju nove stanice. Sada je Lejsi Kreg bio u položaju da tu liniju prigrabi za sebe.

Kregovi pipci uskoro će zadaviti Eš Ford ukoliko ga neko u tome ne spreči. Po Skotovom mišljenju, on je bio čovek kome je to spadalo u dužnost.

Šerif je doša od crveno obojene fasade „Skerletne dame“, Kregovog nedavno kupljenog poseda, i za trenutak u nedoumici zastao. Njegova žena Meri nije želela da on prihvati šerifsku značku. Rekla mu je da je suviše star da izigrava heroja i u to vre-

me on je uspeo da je uveri kako mu ni na kraj pameti nije bilo da izvodi herojske vratolomije. Sem toga, petnaestak godina ranije bio je zamenik šerifa Kremonda i znao je kako treba izbeći neugodne situacije. Ali, u vreme šerifa Kremonda nije bilo nikoga nalik na Lejsija Krega, ili bar za takvog oni nisu znali. Poslovna ajkula se nije držala nikakvih pravila i Skot je ubrzo uvideo da će morati ili da se sukobi sa Kregom ili da stoji po strani i mirno posmatra. Teodor Skot nije bio heroj, ali svakako nije bio ni kukavica.

Širom je odgurnuo leptir vrata i ušao.

Salun je mirisao na Kregov razvodnjen visiki i ustajali duvanski dim koji je kao izmaglica lebdeo ispod drvene tavanice. Strugotina na podu prigušivala je hod Skota dok je čvrstim korakom išao između stolova za kockanje. Dva Kregova kockara, Leo Fol i Čarls Menering, sedeli su za stolovima ozbiljnih hladnih očiju, usresređeni na karte u njihovim rukama. Oni su bili profesionalci, prevranti vešti da kaubojima uzmu njihove teško stečene nadnice. Skot je prošao pored njih. U to vreme u salunu je radila samo jedna zabavljačica, ali za koji čas oskudno odevene žene lepšaće između stolova nagovarajući goste da piju ili uživaju u njihovom društvu i intimnosti njihovih soba. Taksa je bila deset dolara za pola časa, od čega je četiri dolara išlo za kasa kuće.

Meri Lu, zabavljačica na službi, zavodljivo mu se osmehnula. Bila je vitka i suviše mlada da bi bila tu gde je, a tesno pripijena duboko dekoltovana haljina otkrivala joj je deo jedrih grudi. Skot se napravio da nije video njen osmeh i okrenuo se, a ona je nezadovoljno napućila usne.

Skot je ugledao Lejsi Krega. Bez-

obzirni zelenaš je pušio dugačku cigaru i gledao ga okom jastreba od stola u uglu ispod balkona. Visok i mršav, Kreg je bio prevalio tridesetu i mada je bio prerano očelavio, lice mu je bilo izrazito lepo. Od prvog dana kada je došao u Eš Ford imao je mnogo uspeha kod žena. Pogledavši podsmešljivim očima Skota, on se nagnuo i šapnuo nešto čoveku koji je sedeo pored njega. Njegov kompanjon bio je Dus Mak Lej, jedan od poslednjih regruta banka ajkule. U Eš Fordu je kružio šapat da je Mak Lej vojni dezertar, ali se niko nije usudio da mu to kaže u lice jer je Mak Lej bio Kregov čovek.

Šerif je stigao do njihovog stola.

– Hoćete li nam se pridružiti u piću, šerife – pozdravio ga je Lejsi Kreg.

– Neću, Kreg – rekao je Skot.

– Piće je na račun kuće.

– Rekao sam ne.

– Kako god hoćeš – uzvratilo je Kreg i otrešao pepeo sa vrha cigare.

– Tražim Ejmsa Feranga – kazao je šerif.

– Ejmsa? Kakav biste vi posao mogli imati s Ejmsom? – upitao je Kreg i kroz izmaglicu dima koji se vijugao dizao se njegove cigare pogledao šerifa. Pokušao je da bude duhovit. – Tražite li ga zato da ga postavite za svog zamenika ili tako nešto?

Mak Lej se zacerekao na Kregovu šalu. – Kakav vic! Ejms značkaroš!

– Vi dobro znate zašto tražim Feranga – rekao je Skot oštro.

– Verujem da ne znam. Recite mi – provocirao je Kreg glumeći naivnost.

– Danas je ubijen Glenj Klikmen. Ubijen je na drugoj strani reke metkom ispaljenim u leđa – naglasio je šerif.

– To je zlo... Veliko zlo i nesreća – konstatovao je Mak Lej odmahujući glavom.

Kreg je izvadio cigaru iz usta i zadržao je između palca i kažiprsta. Osmeh u njegovim očima postao je ledeno hladan.

– Kao što reče Dus, to je zaista nesreća – nastavio je kreg tiho. – Ali, kakve to ima veze sa Ejmsom Ferangom?

– On je ubio Klikmena – prozborio je Skot kratko.

– Ko to kaže? – zapitao je Kreg.

– jedan gonič stoke – odgovorio je Skot. – Taj čovek je dao izjavu u kojoj tvrdi da je video Feranga u busiji pored puta i da je Ferango ubio Klikmena.

– Taj vaš gonič stoke je opasan lažljivac – izustio je Kreg. – Ejms je celoga dana bio sa nama, je li tako, Duse?

– Tako je – potvrdio je Mak Lej glasom nabijenim bespogovornom sigurnošću.

– Moja je dužnost da uhapsim Feranga, a sudija će odlučiti šta je istina – rekao je na to šerif Skot.

Kreg je zažmirio očima. – Ja lično drukčije gledam na to šta je vaša dužnost, šerife.

– Da čujem – rekao je šerif.

Kreg je nasuo sebi viski u čašu. – Vaša Meri je vrlo lepa žena – podsetio je čoveka sa zvezdom. – Ja bih rekao da je vaša prva dužnost da mislite na nju. Shvatate li šta mislim, šerife?

– Da li vi to meni pretite, Kreg?

– Ni govora – Kreg je srknuo piće. – Samo vas podsećam šta vam je kao mužu prva dužnost.

– Ja imam obaveza i prema ovom gradu – kazao je Skot ozbiljno. – A obzirom na to kako ja na tu svoju dužnost gledam, ja ću Feranga uhapsiti. Dakle, gde je on?

– Slušajte me dobro, Skote – lice Lejsija Krega odjednom je postalo tvrdo, a glas odsećan. – Kada ste pri-

kačili tu zvezdu na prsa, ja sam sebi rekao: bogami, ovaj čovek će biti dobar šerif. Smatrao sam da ste razuman čovek, koji neće na brzinu donositi opasne zaključke. Računao sam da ćete dugo i srećno živeti, ali vi ste izgleda odlučili da mi dokažete suprotno. Vi ste izgleda odabrali kovčeg od čamovine i mesto na groblju – nagnuo se napred i uperio kažiprstom u metalnu zvezdu. – Poslušajte moj savet, šerife. Popijte za šankom jedno piće na račun kuće i pođite kući vašoj lepoj ženi; zaboravite tu glupost o Ejmsu Ferangu.

– Mister Kreg zaista razumno govori – rekao je Dus Mak Lej podrugljivo.

– Gde je Ferango? – ponovio je Skot.

Lagano, vrlo lagano, Kreg je spustio čašu na sto. – Vi ste obična budala.

– Preći ću preko te uvrede, Kreg. Ali odgovorite na postavljeno pitanje.

– Ejms je van grada – rekao je Kreg hladno. Čudan osmeh zaigrao mu je na usnama. – Otišao je da poseti nekog bolesnog rođaka.

– Gde je otišao?

– Negde – procedio je Kreg raširivši ruke.

– Žao nam je što vam ne možemo pomoći, šerife – dodao je Dus Mak Lej smeškajući se.

– Vратиće se on – rekao je Skot. – A kada se vrati, biće uhapšen. Kreg... vi ste meni dali jedan savet i red je da vam na isti način uzvratim. Kada sam preuzeo dužnost, dao sam zakletvu da ću čuvati zakon i nameravam da to i ispunim. Moj savet vama je da se pobrinete da vaši poslovni poduhvati budu uvek u granicama zakona.

– Zbogom, šerife – izgovorio je Lejsi Kreg umorno i otpustio ga pokretom ruke.

Teodor Skot se okrenuo i uputio se nazad pored šanka. Zapazio je bradatog Kejna Dejvisa, koji je stajao sa rukom nehajno oslonjenom na dršku revolvera. Mali debeli razbojnik bio je na Kregovom platnom spisku. Ne obazirući se, šerif je prošao kroz leptir vrata na trotoar.

Do tada je sunce bilo zašlo za horizont i samo slab odsjaj na nebu zadržavao je tamu koja se počela spuštati na dolinu Arizone. Dnevna žega ustupila je mesto svežem povetarcu dok je Skot prelazio ulicu idući ka svojoj kancelariji. Solomona Džonsa zatekao je pored peći.

Videvši ga, Sol se sa olakšanjem osmehnulo. – Ipak si bio pametan. Nisi ga uhapsio.

– Ferango nije tu – rekao je šerif zatvarajući vrata za sobom.

– Zaista – promrlljao je Džons. Opi-pao je rukom lonac sa kafom iskušavajući da li je topao. – Dobro je što ga nisi našao. Znaš šta, Teo? Ujutru ćeš sasvim drukčije razmišljati – osmehnulo se. – Ujutru stvari uvek izgledaju sasvim drukčije.

– Je li kafa spremna?

– Jeste.

– Odigraćemo partiju-dve pokera, a onda ću zaključati stanicu i poći kući – predložio je šerif prilazeći svom pisaćem stolu.

– U redu – složio se Sol Džons. – Kao što sam rekao, posle noći provedene s ženom kao što je Meri ti ćeš sasvim drukčije razmišljati.

– Prestani da mi uređuješ život i naspi tu kafu – promrlljao je Skot razdraženo pružajući ruku ka špilu karata.

U tom trenutku začuo se tup udar, a zatim zveket polomljenog stakla rasutog po podu. Teo Skot se okrenuo prema prozoru i ugledao crn razjapljen otvor na mestu razbijenog okna. Između zavesa koje su lepršale na ve-

tru, kroz crn otvor virila je gola cev puške. Skot se mašio revolvera, a Solomon Džons je uplašeno kriknuo. Ali pre nego što je šerifova ruke dotakla dršku revolvera, puška je grmnula. Tane je pogodilo Skota visoko u prsa kidajući tkivo i lomeći kosti. Ponet udarom, skot je pao preko pisaćeg stola rušeći na pod gomilu poternica. Pokušao je da se uspravi, ali puška je ponovo grmnula i ovaj put tane ga je opeklo između očiju i odnelo mu život. Cvileći kao išiban pas, Sol Džons je drhteći digao ruke u znak da se predaje. Cev puške je jedan trenutak klizila kroz vazduh da bi se uperila prema njemu. A onda se lagano povukla napolje. Bled u licu, zureći prema razbijenom prozoru, stari Solomon Džons je začuo bat čizama na trotoaru, a posle toga ništa sem šuma koji je hućao glavnom ulicom Eš Forda.

Bilo je skoro jedanaest časova te iste noći kada su se četiri čoveka okupila u biblioteci velečasnog Džekoba Rinfrija. Prvi je stigao Tom De Luis, mali gradonačelnik Eš Forda. Povukavši se iz biznisa kopanja srebra, De Luis je živio u lepoj zidanoj kući sa druge strane reke. Uvek besprekorno odeveh, De Luis je bio mršav i krhko građen, sa progrušanom sedom kosom na zaliscima.

Ko i gradonačelnik Luis, robert Kirklen je takođe bio stariji čovek. On je bio jedan od najranijih naseljenika pored reke Eš i još uvek je posedovao ranč koji se pružao od gradskog groblja sve do duboko u preriju. Mormon po verskom ubeđenju, Kirklen je bio visok, naočit čovek sa dugačkim ožiljkom na levom obrazu. Neki su pričali da je taj ožiljak zadobio kada je pokušavao da jednu mladu devojkubedi da bude njegova

druga žena, na šta je devojčin otac žestoko reagovao.

Doktor Bejli je bio nešto mlađi, najnovija popuna gradskog odbora, i zamenio je starog Hosa Dona Hjuja, koji je umro od zmijskog ujeda. Bejli je bio mršav, dugačak kao štap i jedini lekar u krugu od stotinu milja.

Propovednik Rinfri bio je prevalio četrdesetu. Vernici Svete crkve pozvali su ga u Eš Ford pre tri godina. U toku prve godine umrla mu je žena Amalija i njegova kći Džuli En prihvatila se vođenja kuće. Te večeri, dok su okupljeni članovi odbora čuteći sedeli u biblioteci, Džuli En je unela poslužavnik sa kafom i svi kao jedan čežnjivo su je pogledali. Bila je visoka kao njen otac i imala je dugu bujnu kosu koja joj je kao taman vodopad padala na remena i dosezala do jedrih grudi koje su raspinjale njenu plavu pamučnu haljinu.

Sastanak se održavao u sumornoj atmosferi.

Njen otac, velečasni Rinfri, stajao je skrštenih ruku u čelu svog radnog stola. Pored njega sedeo je gradonačelnik De Luis, posiveo u licu i brižno nabranog visokog čela. Doktor Bejli, jedini koji je pušio, sedeo je nasuprot mormonu Kirklen, koji je učtivo odbio kafu. Džuli En se prisetila da je uživanje kafe u suprotnosti sa njegovom religijom.

– Želite li nešto drugo, mister Kirklene? – zapitala je.

– Nemojte se mučiti, mis Rinfri – rekao je Kirklen.

Gradonačelnik De Luis je pročistio grlo. – Dakle, svi znate zašto je sazvan ovaj sastanak. Teo Skot je mučki ubijen. Ubio ga je neko iz puške, razbivši prethodno prozor.

– Je li neko video ubicu? – zapitao je velečasni Rinfri.

– Sol Džons – odvratio je gradonačelnik. – On se u to vreme našao u

Teovoj kancelariji. Čuo je zveket razbijenog stakla, a onda video i cev puške. Teo je pogođen dva puta, ali Džons nije video ubičino lice – nabrao je čelo. – Bar on kaže da ga nije video.

– Poznajući Sola, verujem da je vraški uplašen. Čak i da je nekoga video, uveren sam da ništa ne bi rekao.

– Doktor je u pravu – složio se Kirklen.

– Ko? Ko je mogao želeti da ubije Tea? – zapitao se Rinfri.

– Sol Džons je ipak pomenuo nešto; da je Teo pošao da uhapsi Feranga zbog ubistva Glena Klikmena – prisetio se De Luis – ali izgleda da ga nije našao.

– Najverovatnije je da je Teo naleteo na Krega – rekao je Rinfri ozbiljno.

– I Kreg je udesio da bude ubijen – završio je njegovu misao Kirklen.

Nastalao je dugo ćutanje. Džuli En je stajala pored prozora i gledala zamaćenu ulicu koja se pružala kroz grad. Dalje, iza završetka ulice tekla je reka i ona je na brzom vodenom toku videla izlomljeni odsjaj mesečine. Tišina je postala dublja. Bila je to tišina beznađa i ne okrećući se da pogleda, Džuli En je znala šta se u odaji događa. Njen otac je još uvek stajao skrštenih ruku. Doktor je pušio svoju cigaru, a ostala dva člana gradskog odbora sedela su i zurila u sto. Sve to videla je već ranije, kada su građani odneli u kapelu izrešetano telo pokojnog šerifa Grigersona i kada je bio sazvan hitan sastanak radi pronalazjenja novog čuvara reda i zakona. Tada su našli Teodora Skota. Sada je Teo bio mrtav, a njegova žena udovica.

– I na čemu smo sada? – Progovorio je Bejli najzad prekidajući tišinu.

– Sad smo opet bez šerifa – rekao je Luis kratko. Srknuo je kafu. – Možda

Teo Skot nije bio najbolji šerif kaga je Eš Ford imao, ali bar je bio dovoljno hrabar da prihvati šerifsku zvezdu.

– Četiri ubijena šerifa za tri godina – prošaputao je Bejli. – Neće bit lako ubediti nekoga da se prihvati tog posla.

– Ja bih rekao: biće nemoguće – naglasio je gradonačelnik. – U stvari, već sam neke pitao.

– I niko se nije prihvatio? – zapitao je Bejli.

– Niko ne želi da izvrši samoubištvo – rekao je De Luis kiselog lica.

– Šta je sa Sinklerom? – Pomenuo je Kirklen.

– On ima ženu i decu – rekao je gradonačelnik.

– A Morel? – nastavio je Kirklen.

– Pitao sam i njega – kazao je De Luis. – Znae šta mi je rekao? Pitao me je da li ga smatram za budalu!

– Pa naravno – uključio se Bejli – ali tu je Grantam.

– On se već davno povukao – rekao je gradonačelnik. – Mislim da bi trebalo da ga pustimo da proživi penziju. Sem toga, mislim da Luk grantam nije dorastao situaciji.

– Neki kažu da je Luk kukavica – primeto je Mormon.

– Ja ne bih ni Luka ni bilo koga... nazvao kukavicom – presekao je De Luis Kirklena. – Ne, jer niko od nas nema dovoljno hrabrosti da tu zvezdu stavi na prsa. Činjenica je da niko ne želi da prihvati taj posao i ne mogu reći da nekoga zato osuđujem. Konačno, sutra će četvrti šerif biti sahranjen na groblju.

Bajli se poigrao sa šoljicom za kafu. – I tako Eš Ford nema čuvara zakona i reda...

– Možemo dati oglas u „Trubi“ – Kirklen se prisetio gradskih novina, jednog od malog broja preduzeća koje još nije bilo u Kregovim rukama.

– A znaš ko bi se prijavio? – pitao je De Luis. – Neko od Kregovih ljudi.

Utučenost je ponovo ovladala sastankom. Bez čoveka spremnog da ponese šerifsku zvezdu, Kreg će lako potpuno ovladati gradom.

Odjednom se na glavnoj ulici začula pucnjava praćena krikom straha. Iza tog remećenja reda po svoj prilici stajali su Kregovi plaćenici, kao što će stajati iza mnogih drugih izgreda ako Eš Ford ostane širom otvoren grad, bez odgovornog i pouzdanog čuvara zakona. Odgovor na taj izazov bio je naravno novi šerif, koji bi bio u stanju da se suprotstavi Kregovim nasilnicima i ostane živ, ali svi članovi gradskog odbora znali su da u gradu ne postoji ni jedan čovek koji bi mogao da odgovori tom zadatku. Možda je bilo ljudi koji bi mogli da čuvaju red i zakon u nekom mirnom gradu, ali Eš Ford je bio nešto drugo. Nad Eš Fordom lebdela je zloslutna senka Lejsija Krega.

– I šta onda da preduzmemo? – zapitao je Bejli glasom raspuklim od očajanja.

– Sam bog zna – rekao je Rinfri svečanim glasom.

Bejli je odjednom oštro pogledao propovednika. – Možda ne bi bilo loše, Džekobe, da se pomoliš bogu da nam pošalje jedno od svojih čuda, o kojima često govoriš u propovedima.

Rinfri nije bio siguran da li u tim rečima nema senke cinizma. Pogledao je oko sebe sve prisutne, koji su ga sa očekivanjem gledali u oči. Izgledalo je da je čak i mormon Kirklen odbacio svoje urođeno neprijateljstvo prema Rinfrijevoj fanatičnoj veri.

– Mislim da bi trebalo da nas povedeš u molitvi, Džekobe – rekao je Kirklen u dobokoj tišini.

Propovednik Rinfri je uzdahnuo. – Da,... hoću. Pomolićemo se svevišnjem da nam pošalje čudo!

Još uvek stojeći pored prozora, Džuli En je čula kada je njen otac počeo da se moli prizivajući u pomoć nešto nemoguće. Već je htela da pogrne glavu kao što se obično čini u molitvi, kada je na kraju glavne ulice ugledala neko kretanje. U grad je ulazila zakasnela diližansa vučena umornom prašnjavom zapregom. Grlati kočijaš Oven nije kao obično uzvikivao i pucao bičem terajući konje na poslednji napor i kada je diližansa stala ispred stanice Vels Fargo, on je umorno zategao kočnicu. Vrata su se lagano otvorila i iz kola je izašao visok nepoznat čovek odeven u besprekorno građansko odelo zagasi te boje, koje su uklapalo u noćnu tamu. Gledala ga je dok se, odmaknuvši se nekoliko koraka, osvrtao oko sebe verovatno u došljaku svojstvenoj želji da osmotri mesto gde se nalazi. Gledala ga je i, mada je znala da u molitvi treba sklopiti oči, nastavila da ga gleda. Napravivši nekoliko koraka po trotoaru, nepoznati se našao blizu ulične svetiljke i bleđa svetlost odblesnula je na beloj dršci njegovog revolvera. Revolver je bio nisko pripasan, ne onako kao što su nosili Kregovi plaćenici, ali nekako slično, podjednako preteći. Džuli En je uzdrhtala. Još jedan revolveraš. Mada je prvi vizuelan utisak o njemu bio drukčiji nego o Kregovim najamnicima, šta je drugo mogao biti čovek sa takvim revolverom? Mora biti da se već proneo glas da je Eš Ford grad bez šerifa. Sada će šljam iz cele pokrajine nagrnuti u njihov grad. U jednom trenutku putnik se okrenuo licem ka njoj i Džuli En je ugledala njegove oči. Nije mogla da im jasno sagleda boju, ali je odblesak tih očiju bio hladan, leden kao smrt. Pokrenula je upola glavu i sklopila je oči, a njen otac je nastavio da se moli.

Nepoznat se okrenuo i prišao kolima da od vozara prihvati svoj prtljag.

II

Putnik u tamnom odelu hodao je lagano, verovatno još uvek ukočen od dugog sedenja u kolima. Putovanje je počelo rano ujutru i ceo dan vožnje pod žegom zamagljenim nebom Arizone, kroz žalfijom obraslu crvenkastu ravnicu, nije bilo prijatno. Nešto promene donela je reka Eš, koju su od podne sledili, i prolazak kroz dva indijanska naselja, ali svejedno, sedenje u tesnoj kabini obilno zasipanoj prašinom nije bio prijatan doživljaj.

Malo njih zapazilo je došljaka kada je pošao glavnom ulicom. U to vreme građani Eš Forda bili su uglavnom u svojim posteljama, a oni koji su još bili budni, većinom su se nalazili u salunima ili, igrajući karte, u velikom zdanju koje je zauzimalo skoro ceo blok nasuprot stočarskoj banci i zgradi gradske škole. Došljak je prošao pored svetiljkom obasjanog natpisa. Nekada je kockarnicu posedovao Leni Halhun, ali on je šest meseci pre toga umro od trovanja krvi izazvanog olovnim metkom i sada je sveže obojen natpis najavljivao Kregovu kockarnicu. U stvari, zapazio je putnik idući ulicom, ime Kreg moglo se pročitati na mnogim natpisima kao da je taj čovek posedovao ceo grad.

Ali, ta činjenica nije zabrinjavala došljaka. U ovom momentu on je na umu imao tri stvari: da nađe sobu za prenoćište, da se okupa i popije čašicu, a onda da ode na počinak. Sutra će videti da li će se zadržati u gradu dan-dva ili će nastaviti put za Čajna Krik. Bez mnogo muke našao je jedan mali hotel koji, na njegovo iznenađenje, nije nosio Kregovo ime. To mu se dopalo, a sem toga mali hotel mu je odgovarao jer se nalazio nešto niže u

ulici i dalje od šerifske stanice. Prolazeći pored zgrade zatvora, došljak je bacio pogled na zamračene prozore i zapazio je razbijeno okno iza kojeg su na noćnom povetarcu lepršale spuštene zavese.

Ušavši kroz otvorena vrata u predvorje hotela, pošao je prema portirskom pultu iza koga je dremajući sedela neka Indijanka. Bila je debele i ružna, a na oba obraza imala je velike ožiljke od opekotine, pa ipak, njen osmeh učinio mu se prijatan i pun dobrodošlice. Tog momenta putnik nije zažalio što je došao na to mesto.

– Hoću sobu za jednu noć – rekao je.

Pri drhtavom polusvetlu svetilje žena ga je odmerila pogledom. Njegovo dosta oštro ocrtano lice bilo je tek malo preplanulo od sunca i vetra, a oštrina crta samo je isticala pravilnost tog lica i njegovu muževnu lepotu. Njegove sivoplave oči gledale su oštrinom kaljenog čelika ispod upadljivih, lučno izvijenih skoro sastavljenih obrva. Dugačka, uredno začešljana kosa padala mu je nisko na vrat skrivajući vrhove ušiju. Uredno iako prašnjavo odelo, bela košulja i tanka kravata upotpunjavali su izgled čoveka gospodstvenog držanja, a izraz njegovog lica odavao je čoveka koji zna šta hoće i ume da ljude oko sebe postavi na pravo meto; ukratko, došljak je bio muškarac na kome se žensko oko moralo dva puta zadržati.

– Jedan dolar za sobu – rekla je žena. – Ako želite doručak sutra ujutro i kupanje večeras, onda je to dva dolara.

– Kupanje i doručak, da, to mi odgovara.

– Onda dva dolara. Momak će vam odmah pripremiti kupatilo.

Putnik je platio i žena je okrenula hotelski registar da ga upiše.

– Molim vas potpišite – pozvala ga je.

Putnik je uzeo pero iz mastionice. Zapazio je da su mnogi gosti pre njega knjigu potpisali stavljajući samo znak krsta, što je rečito govorilo o vrsti i nivou gostiju u tom gradu. Stara Indijanka je ćutke posmatrala dok je putnik napisao svoje ime: Džonatan Holidej. To ime njoj nije značilo ništa. Ona nije znala da njen zakašneli gost nije niko drugi do čuveni pustolov Dok Holidej.

– Ključ, gospođo.

– Vaša soba je broj 3, mister Holideje – rekla je i okrenuvši se, uzela ključ sa table na zidu. – To je prva soba odmah kada se popnete uz stepenice – grubi, debeli prsti pružili su mu ključ. – Oh, ima jedno pravilo na kojem moj muž insistira. Znaite, on je malo staromodan.

– Kakvo je to pravilo? – zapitao je Holidej spuštajući ključ u džep.

– Bez ženskih poseta preko noći – rekla je odlučno.

– Ne brinite. Ukoliko ih bude, biće to u granicama pristojnosti, gospođo – kazao je Dok sa senkom osmeha na licu.

Uzeo je svoju torbu i pošao uz stepenice. Ubrzo potom hotelski momak doneo je toplu vodu u kupatilo na spratu, a malo kasnije i očišćeno odelo i cipele. Nepunih pola sata kasnije Holidej se ponovo našao na trotoaru ispred hotela i osvrnuvši se oko sebe, pogledom obuhvatio grad. Samo još jedan običan grad, rekao je u sebi ocenjujući prvi utisak, isti kao i stotine drugih u kojima je provodio noći i dane od kako je pre desetak godina napustio svoju zubarsku ordinaciju i pošao na zapad. Sutra će verovatno odjahati i Eš Ford će ostati samo nejasno razvodnjena uspomena. A možda će takav isti grad biti i Čajna Krik, cilj njegovog puta. Ko zna.

Pogledao je na drugu stranu glavne

ulice Eš Forda, do saluna „Skerletna dama“. Otuda je dopirao glasan, ras-kalašan smeh i miris jeftinog viskija. U jednoj sporednoj ulici malo dalje nalazi se jedan manji mirniji salon po imenu „Kec pik“ i Holideju se učinilo da će mu taj za večeras više odgovarati.

Prešao je preko ulice bleštavo obasjane svetiljkama. Zapazio je da u pogrebničkoj kapeli još uvek gori svetlo. Iz saluna „Skerletna dama“ ljuljajući se izašla su dva čoveka, obojica trešteni pijani, mašući poluispijenim flašama. Jedan od njih, debeljko nalik na žapca, pevao je iz sveg glasa. Proleteo je posrćući pored Holideja i zavitla flašu prema vratima šerifske stanice. Nije pogodio vrata i flaša je udarila o zid i rasprsnula se u stotine komada. Stojeći na sredini ulice, strelac se počeo smejati kao lud, pljeskajući se po debelim butinama. Očigledno da u Eš Fordu čuvar zakona nije mnogo uvažavan ili ga, možda, uopšte nije bilo.

Pustolov nije obratio pažnju na njih i uputio se u salon. Zvečava muzika raštimovanog klavira dočekala ga je kada je, širom otvorivši škripava vrata, ušao u dugačku uzanu prostoriju obasjanu lelujavom svetlošću svetiljki koje su škiljile na zidovima. Salon je bio daleko od toga da bude pun. Ljudi oko šanka bili su raspoređeni na pristojnoj udaljenosti, a stolovi za kartanje bili su uglavnom prazni. Dve salunske zabavljačice u tesno pripijenom dekoltovanim haljinama koje su otkrivale delove grudi, šetale su između gostiju. Idući ka šanku, Holidej je procenio da su većinu gostiju sačinjavali kauboji.

Jedan bucmasti šanker, okruglastog lica, zapitao je. – Šta da poslušim, mister?

– Brendi.

Šanker ga je pogledao i pogled mu

se zadržao na Holidejevom revolveru. Onda je žurno uzeo čašu i natočivši piće, stavio je ispred Doka na šank. Holidej je platio.

Holidej nije bio čovek zainteresovan da prisluškuje tuđe razgovore, ali hteo-ne hteo morao je da čuje šta se u salunu pričalo, jer je predmet razgovora bio jedan te isti čovek. Toga dana desila su se dva ubistva. U sred bela dana ubijen je vlasnik transportnog preduzeća, a uveče, po mraku, bio je ubijen gradski šerif, metkom ispaljenim iz puške provučene kroz razbijen prozor. Holideju se činilo da svi znaju ko stoji za tog ubistva. Ime Kreg neprestano je lebdelo u vazduhu i dok je pijucako bredni, čuo je, takođe, da do sada niko nije uhapšen zbog tog ubistva i verovatno neće ni biti. Pustolov se prisetio da je ime Kreg video ispisano skoro na svakom natpisu u glavnoj ulici Eš Forda. Možda je to bio razlog što se taj Kreg već nije našao iza rešetaka... On je posedovao ceo grad.

Svakodnevna priča na Divljem zapadu. Zločinca moćnika štiti zakon jačega.

Uzevši svoju čašu, našao je jedan sto i seo na stolicu da uživa u svom piću.

Bila je već prošla ponoć i gosti su počeli odlaziti kućama. Holidej je naručio još jednu čašu pića, a salon se još utišao. Odjednom se začuo jak, žučan pljesak šamara praćen glasnom psovkom. Digavši glavu, ugledao je jednu zabavljačicu koja se otimala od mršavog visokog čoveka čiji je obraz bio jarko crven od šamara koji je pre toga dobio. Uprkos tome, nasilnik je i dalje ostao istrajan u svome zahtevu i kada je Dok spustio čašu na sto, dugajlija je devojkicu koja se koprcala privukao čvrsto sebi.

– Šta ti uobražavaš, Ridž Lamparde, ko si ti uopšte? – zapitala ga je devojkica koja se otimala.

Umesto odgovora dugajlija je prisloni svoje vlažne usne na njen nami-risan vrat uprkos tome što ga je ona odbijala gurajući ga dalje od sebe.

– Pusti me... dalje šape od mene! – kriknula je.

– Voljan sam da ti platim isto kao i svaki drugi – rekao je Lampard glasom odebljalim od želje i viskija.

– Ne želim tvoj novac! – planula je ona.

– Ti si drolja... – iscerio se nasilnik hvatajući je trapavim šapama za prsa. – ... i imaš da radiš ono za šta si plaćena.

– Bez obzira što sam drolja, to ne znači kako nemam prava da biram! – kriknula je ona. Lampardova desna ruka počivala je sada na početku njenog dekoltea. Dok su se borili, njih dvoje su se njicali i devojka ga je udarala pesnicama i izmahivala nogama. – Leni... Džejsi... Roki! Pomozite mi...

Ali, niko se nije ni pomerio, niti progovorio reč. Niko sem čoveka u zagasitom odelu, koji je čas pre toga došao u grad. Sedeći i dalje na svom mestu, Dok Holidej je oko sebe osećao atmosferu straha i to je u njemu pokrenulo žaoku gneva. Nasilje nad ženom nije se uklapalo u njegovu šemu života.

– Čuo si šta je dama rekla... dalje ruke od nje – izustio je Holidej. Glas mu je zvučao mirno ali dovoljno hladno i odlučno da bi ostao nezapažen.

Zakupljen ledenim prizvukom glasa, Lampard je odvojio debele usne od devojčinog vrata i okrenuo glavu. Iskoristivši taj momenat, devojka se otrgnula iz njegovih ruku i klicnuvši iz njegovog neželjenog zagrljaja, ostavila ga samog na sredini saluna.

– Ko si ti, do đavola? – šapnuo je promuklo Lampard.

Holidej je malo digao glavu i ispod oka pogledao nasilnika. – To nije važno. Važno je da se ne ponašaš pristojno i da neko mora da te opomene.

Ključajući od ljutnje, Lampard ga je pogledao od glave do pete i zapazio revolver sa drškom od slonove kosti u futroli na njegovom pojasu.

– Ovo nije tvoja stvar, stranče. Sedi s mirom i ne mešaj se u ono što te se ne tiče.

– Tiče me se pošto su prijatelji te dame očigledno suviše velike kukavice da se za nju zauzmu – kazao je Dok.

– Staviću ti na to dve premedbe, stranče – rekao je Lampard legano žmireći očima zakrvavljenim od besa. – Prvo, Saguaro nije dama. Ona je obična drolja! Može je imati svako za određenu cenu. Njeni prijatelji su uplašeni jer za to imaju razloga, jako velike razloge, koje ti ne znaš. – Žmirnuo je još jače gledajući puštolova. – Vidiš, ja sam Ridž Lampard i radim za mister Krega.

Holidej ga je gledao kao da gleda gadnu zmiju. – Čak i ako je mlada dama to što ti kažeš, ona ipak ima prava da bira koga hoće, a koga neće. Što se tiče toga da radiš za Krega...

– Mister Krega – popravio ga je Lampard.

– Od dolaska u vaš grad mnogo sam čuo o njemu, a to što sam čuo nije ga predstavilo kao nekog velikog poštenjakovića i džentlmena.

Barmen se sagnuo ispod šanka, a ljudi koji su stajali pored šanka diskretno su uzmakli. Za to vreme Lampard je sa nevericom zurio u došljaka kao da ne veruje svojim ušima ono što je čuo.

– Ti si ovde nov i možda ti treba neko vreme da izvesne stvari naučiš – prosiktao je Ridž Lampard. – Mister Kreg je najznačajniji čovek u ovom gradu. Niko ne sme ništa da kaže

protiv mister Krega. Niko, a to znači ni ti.

– A ja opet ne dozvoljavam da mi neko zabranjuje šta ću da mislim i govorim – rekao je Holidej podrugljivo.

– Uobraženi razmetljivče! – zarežao je Lampard. – Došao si ovamo i pokvario mi užitivanje, a sada si počeo da brbljaš laži i klevete o mister Kregu. Ja ću te... – desna ruka počivala mu iznad futrole sa revolverom. No, onda su mu se zgrčeni prsti opustili. – Budući da si došljak, ovaj put ću to zaboraviti. U svakom slučaju, imam u glavi mnogo važnije stvari. Dakle, gde je Saguaro?

– Rekao sam ti dalje ruke od nje – procedio je Holidej.

– Ti me to izazivaš, Holideje? – Lamperdov glas presekao je tišinu kao oštrica noža.

– Kažem ti samo da tu damu ostaviš na miru.

– Niko meni neće naređivati šta da radim – rekao je Lampard. Osvrnuo se po salunu. Niko se nije micao i sve oči bile su uperene u njega. Ti ljudi uvek su ga se plašili, kao što su se plašili svih Kregovih najamnika. Strah ih je držao sputane i obespravljene, i Lampard je morao da učini nešto da tako ostane. Uzmaći u ovom trenutku makar najmanji korak, značilo je dopustiti popuštanje okova. Zažmirio je očima. – Da, niko meni neće govoriti šta da radim, a pogotovo neće jedan bezvredni skitnica kao ti.

Lampardova ruke pružila se ka revolveru potežući ga jednim kratkim glatkim pokretom. Niko, pak, nije video kako i kada je Dok Holidej potegao svoj „kolt“. U jednom momentu on je mirno sedeo i gledao kako se revolver u Lampardovoj ruci diže prema njemu, a već u sledećem deliću sekunde tresak njegovog „kolta“ prolo-

mio je tišinu saluna. Kuršum teškog kalibra pogodio je Lamparda u rame i odbacio ga nazad na šank. Revolver je iskliznuo iz njegovih prstiju i pao na pod, a Lampard je iskolačeno zurio u Holideja očima usjaktelim od bola, mržnje i gneva. I pre nego što je do njegove uobražene i mržnjom pomućene svesti stigla opomena da pred sobom ima čoveka kome nije dorastao, Lampard je levom rukom potegao drugi revolver. Holidejov revolver je planuo i drugi put i metak je Lamparda pogodio u srce. Klecnuvši nogama Lampard se bez glasa srušio na pod. Očiju hladnih kao ledena santa, Holidej je to gledao kroz izmaglicu barutnog dima koji mu se dizao oko lica. Zatim je vratio revolver u futrolu i ispio do kraja svoje piće.

Gosti saluna okupili su se oko zgrčenog mrtvog tela i odlomci njihovog razgovora doprli su do ušiju puistolova.

– Na mestu mrtav!

– Do vraga! Čekajte dok Kreg čuje za ovo.

– Ne bih voleo da budem u njegovoj koži.

– Zna taj da se brine o sebi. Kako je samo potegao! Tako nešto nisam video još od vremena kada je Bili Ouds bio u gradu...

– Svejedno, taj stranac je potpisao svoju smrtnu presudu.

– Ko je on? Da li ga neko poznaje?

To pitanje propratila je tišina. Jedna senka zaklonila je Holidejev sto.

– Došla sam da vam se zahvalim – začuo se nečiji mekan glas. – Mogu li da vam se pridružim, stranče?

Holidej je malo digao glavu u ugledao Saguaro. – Svakako rekao je pokazujući rukom stolicu.

Saguaro je nekada morala biti lepa žena. Imala je kosu boje zrelog žita koja je uokviravala lice dosta nežnih, zaobljenih crta. Imala je duboke, za-

mišljene zelene oči, fino izvajan nos i čulne usne. Gola ramena i vrat bili su pošćkropljeni jeftinim miroson, a Holidej je mogao da vidi ucrtanu dolinu na njenim grudima, otkrivenu šavom pocepanim Lampardovom rukom. Pre pet godina Saguaro je verovatno bila lepa, ljupka devojka, pupoljak na početku cvetanja, ali je kafanski život uzeo svoj danak i na njeno lice urezao bore oćajanja i jada.

– Pretpostavljam da biste hteli da popijete piće sa mnom, mlada damo.

– Zovem se Saguaro. Biće mi drago da me oslovljavate imenom.

Holidej je klimnuo glavom. – Ja sam Holidej, Džon Holidej. Hoćete li piće, Saguaro?

Ona ga je zainteresovano gledala. – Zašto ste su umešali?

– Nije mi se svidjelo ono što se događa – rekao je kratko.

– Je li to sve?

– To je sve.

– Hvala vam mister – kazala je vatre. – Vi ste pokazali da ste jedini ćovek u ovom salunu koji ima hrabrosti... jedini u ovom salunu, a možda i u celom ovom gradu – oborila je pogled zelenih oćiju. – Možda sam drolja, kao što je Lampard rekao, ali postoje neki gosti koje... ne mogu da podnesem. Lampard je jedan od njih. Jednom, samo jednom pustila sam ga k sebi i on je od mene tražio da radim ponižavajuće stvari... nešto što sam smatrala odvratnim – na licu joj se ukazalo gađenje i revolt. – Od tada...

– Ne morate da mi objašnjavate – rekao je Holidej. – Važno je samo da ga niste hteli. Imate pravo da birate.

– Vi ste drukćiji – izustila je dosta iskreno, gledajući ga sa ćežnjom.

Holidej je na to slegnuo ramenima i pogledao preko njenog ramena grupu koja je iz saluna iznosila telo Ridža Lamparda.

– Mister Holideje...

– Da?

– Bojim se da ćete se ubrzo naći u neprilici – upozorila ga je. – Lampard je radio za Krega, a Kreg je takoreći vlasnik ovog grada.

To izgleda nije ostavilo naroćit utisak na Holideja. – Koliko sam mogao da ćujem iz nevezanih razgovora, on je ovde velika marka. Neki su pravili aluzije da on stoji iza ubistva vašeg šerifa.

– Svako to zna, ali niko se ne usućuje da povodom toga ma šta ućini – rekla je Saguaro ogorćeno. – Vidite, Kreg ima bandu nevaljalaca slićnih Lampardu, koji ga podrćavaju. U ovom gradu odupreti se Kregu znaći isto što i kupiti kartu za prevoz do groblja.

Ćetiri ćoveka iznela su leš na ulicu i leptir vrata su prestala da se njišu za njima. U salunu ljudi su se okupili u grupe i šapatom poćeli razgovor o visokom strancu i njegovom pišćolju. Neki su hteli da se klade koliko dugo će ostati u životu.

– Mister, pomenuli ste piće.

– Taćno, ponuda još važi.

– Kako bi bilo da to piće ispijemo u mojoj sobi? – zapitala je kušajući ga. Stavila je mekanu ruku na njegovu i poćela se igrati sa maljama na njegovoj nadlanici. – Piće će biti na raćun kuće... kao i sve drugo... – dodala je i pogledala ga kroz spuštene trepavice.

Njegov zamišljen pogled sreo se sa njenim. Razmišljao je o tome da već dosta dugo nije imao ženu. Previše dugo za njegove nazore. Ali, u slućčaju Saguaro nešto nije bilo u redu. Verovatno da je u toku proteklog meseca stotinu kaubojia i gonića prošlo kroz njenu sobu, a kada su žene bile u pitanju, Dok Holidej je bio dosta isključiv. Nije pripadao onoj grupi ljudi koji pristaju da budu jedan od mnogih.

– Prešao sam dugačak put, Saguario – izvinio se. – Mislim da mi je sada potrebniji krevet.

Ona ga je željno gutala pogledom. – Dobro, to mi sasvim odgovara.

– Ja sam odseo u hotelu „Kod Džoa“ – rekao je Dok. Prinudio je sebe na osmeh. – Izgleda da on ima neka pravila ponašanja.

– A šta kažete na moju sobu?

– Možda drugi put. Još koji put ću ja proći ovuda.

– Čujte, dugujem vam nešto za ono što ste učinili – uzjogunila se ona.

– Nemojte žuriti. Biće vremena za sve – umirio ju je ustajući.

Ona je durljivo napućila usne. – U Eš Fordu nema ni jednog čoveka koji bi odbio poziv da spava sa mnom.

– Ne odbijam ni ja, Saguario. Samo odlazem – rekao je Dok.

Uzeo je šešir i ostavio je za stolom. U ovom momentu Holideju je najviše bio potreban odmor. Dok je išao kroz salun ka leptir vratima, razgovor je prestao i svi prisutni su ga ispratili pogledom. Napolju ga je dočekao noćni vetar čiji ga je šum pratio sve do Džooovog hotela.

*

Jedan čas posle ponoći na vratima Holidejeve sobe začulo se kucanje. Već skoro zaspao, pustolov je automatski zavukao ruku pod jastuk. Napipavši dršku svog revolvera, on se pridigao na jedan lakat i uperio revolver prema vratima. Kucanje se ponovo čulo. Sada već sasvim budan, Holidej je palcem zategao obarač svog „kolta“.

– Ko je?

– Vi me ne poznajete, mister Holideje. Ja sam velečasni Džekob Rinfri – začuo se tihi glas.

– Velečasni – rekao je Holidej umorno – noćas nisam raspoložen za

spasavanje duše. Videćemo se sutra u crkvi.

Pitajući se da li je čovek pred vratima zaista propovednik, Holidej je čvršće stisnuo dršku revolvera. Te večeri imao je obračun sa revolverašem koji je radio za najmoćnijeg čoveka u gradu. Očekivao je da će ga Kreg posetiti.

– Nišam došao zato da držim propovedi – navaljivao je onaj spolja. – Ovde sam sa još tri gospodina iz gradskog veća. Želimo da razgovaramo sa vama, mister Holideje.

– Ako ste došli zato da mi držite lekcije o obračunu sa onom huljom u salunu, onda zaboravite na to i idite kući – odbrusio je Dok zevajući...

– Molim vas, primite nas, mister Holideje – začuo se drugi glas. – Ja sam Bejli... gradski lekar.

Nije izgledalo da su ti ljudi protuve. Ako su ipak bili nevaljalci, onda su svakako imali vrlo kultivisane glasove.

Holidej je seo u postelji. Bio je nag do pojasa i mesečina koja je prodirala kroz odškrinute zavese poigravala je na njegovim mišićavim prsima. Još uvek držeći revolver u ruci, on je oprezno prišao vratima i okrenuo ključ u bravi. Zatim se natraške vratio dva koraka pored zida i stao držeći naperen revolver prema vratima.

– Uđite... ali lagano i mirno – rekao je Dok.

Vrata su se širom otvorila i u sobu je prodrila bleđa svetlost iz hotnika. Jedan visok tamnokos čovek obučen u svečano nedeljno odelo, ušao je unutra praćen jednim nižim starijim čovekom i još dvojicom drugih. Još uvek sa naperenim revolverom, Holidej je sačekao da zatvore vrata i da se sva četvorica okrenu ka njemu. Ovi ljudi nisu bili revolveraši. Mogao je sa sigurnošću da nanjuši revolveraša, ali ni jedan od ovih ljudi nije u očima

nosio onu ledenu senku smrti. Oni su bili obični građani.

– Ja sam velečasni Rinfri – postavio se sveštenik. Zatim je predstavio ostale. – Ovo su gradonačelnik De Luis, doktor Bejli i Robert Kirklen.

Holidej je spustio revolver. – Očigledno da znate moje ime.

– Svako u gradu zna vaše ime – rekao je gradonačelnik vatreno.

– U Eš Fordu novosti se brzo šire – primetio je mormon Kirklen.

– I u ovo doba noći? – zapitao je dok začuđeno.

– Čak i u ovo doba noći, ako se desi da neko upuca Kregovog čoveka – objasnio je Kirklen.

– To što ste vi učinili zna ceo grad – rekao je doktor Bejli. – Vest je stigla do nas dok smo održavali sednicu odbora. Neko je dotrčao iz saluna i prekinuo nas. Ali, drago nam je što je tako bilo.

Gospodo – rekao je dok ponovo zevnuvši – šta mogu da učinim za vas?

– Mister – obratio mu se De Luis. – Vi ste prvi čovek koji se suprotstavio jednom od Kregovih siledžija i posle toga ostao živ.

Holidej je prišao krevetu, seo i vratio revolver nazad ispod jastuka. – O'kej, došli ste, dakle, da mi čestitate. To je lepo, ali meni je potreban san i ako nemate ništa protiv...

– Mister Holideje – rekao je Kirklen – pre tog događaja ubijen je naš šerif.

– To sam čuo – Holidej je po treći put zevnuo. – A sada, ako biste bili dobri da pri izlasku zatvorite vrata...

– Preći ću direktno na stvar – kazao je gradonačelnik.

– Onda molim vas uradite to – složio se pustolov.

– Mi tražimo novog šerifa – rekao je De Luis. Osmehnuo se ohrabreno. – Nekoga kao što ste vi, mister Holideje.

Holidej je začuđeno digao obrve ali u polutami sobe to se nije primetilo. Ustao je, napipao kutiju sa palidrvcima i skinuo abažur sa svetiljke na zidu. Šum kresanja palidrvca zagrebao je tišinu i on je prineo upaljeno palidrvce pocrnelom fitilju. Svetiljka se zadimila i bacila blede svetlo, ali to je bilo dovoljno da im Dok vidi lica. Pažljiv pogled na ta lica potvrdio mu je da ozbiljno misle. Ovo nije bila šala.

– Gospodo – rekao je Dok izvivši ugao usana. – Nisam ja čovek za vas.

– A možda mi mislimo drukčije – rekao je Kirklen.

– Hm... Znete li ko sam ja? – zapitao je Dok Holidej. Preleteo je pogledom po njima. – Znete li šta sam ja?

– Vi ste došljak... čovek u prolazu – konstatovao je De Luis.

– Ja sam čovek koji živi od danas do sutra... pustolov... kockar – počeo je Holidej lagano, gledajući propovednika u oči. – Ja pripadam onoj vrsti ljudi protiv kojih verovatno govorite u vašoj nedeljnoj propovedi.

– Mi znamo samo da ste... uklonili Ridža Lamparda – izjavio je doktor Bejli.

– Recite mi velečasni – obratio se Dok svešteniku ne obazirući se na Bejlja. – Kako bi građani gledali na to da jedan pustolov nosi šerifsku značku u njihovom gradu?

– Bili bi srećni što je čovek koji je ubio Lamparda njihov šerif – dobacio je gradonačelnik smelo. – Mister Holideje, kada je ovaj odbor čuo šta se desilo kod „Keca pika“, mi smo odmah glasali. Glasanje je bilo jedno-dušno. Odlučili smo da čoveku koji je ubio Lamparda ponudimo šerifsku značku i eto došli smo da vam to saopštimo.

Holidej je iz tabakere na noćnom stočiću izvadio cigaru i odbornici su

sačekali da je stavi u usta i kresne šibicu.

– Gubite vreme – rekao je dok uz bled osmeh. – Vaša ponuda je, možda kompliment za mene, ali svejedno, samo gubite vreme – pustolov je pripalio cigaru. – U svakom slučaju, nisam nameravao da se zadržavam. Putujem za Čajna Krik i sutra verovatno napuštam grad.

– Imate li tamo neki posao? – zapitao je Luis oprezno.

– Da – potvrdio je Dok.

– Posao koji će vam doneti novac? – zapitao je gradonačelnik.

– Pa, u svakom slučaju, rekao je Dok pomišljajući da mu kockarska sreća u poslednje vreme nije bila mnogo naklonjena i da mu Čajna Krik možda neće doneti obrt.

– Ne znamo koliko će vam taj posao doneti, ali spremni smo da vam platimo dve hiljade dolara – rekao je De Luis bez dvoumljenja.

– Ali tome, dve hiljade... – zaustio je Kirklen ali ga je De Luis presekao pogledom.

Holidej je izvadio cigaru iz usta i pogledom obišao po licima četvorice ljudi. Gradonačelnik je rekao iznos, iznos koji je značio velike pare i da pritom nije ni trepnuo. Dosta puta ljudi su dolazili da traže njegovu pomoć i usluge, ali niko nije bio ni nalik na ovu grupu. Bio je naviknut na susrete sa kockarima lukavih očiju, na nabasite, ponekad preterano stroge predstavnike zakona, na nadmene rančere sa džepovima punim para, ali ovi ljudi bili su drukčiji. Bili su ozbiljni, iskreni i u izvesnom smislu očajni. A izvor tog očajanja bila je nemoć da svoj život uredi onako kako bi oni želeli.

– Vi ste nam zaista potrebni – rekao je doktor Bejli oduševljeno. – Noćas ste smakli jednog od Kregovih revolveraša. Ali, on ih ima još. Čitavo

zmijsko gnezdo. Ti revolveraši mu omogućavaju da se dočepa svakog posla koji zaželi, a da terorise nedužne građane i da upravlja ovim gradom kako želi. Da, vi ste nam potrebni, mister Holideje i spremni smo da vam bogato platimo ako očistite naš grad od tih zmijsa.

– Znam – rekao je Dok klimajući resignirano glavom. – Znam da sam vam potreban da obavim posao za koji vi niste sposobni, za koji vi nemate hrabrosti. Ali, reći ću vam jedno, gospodo. Morate shvatiti da mir i sigurnost ne možete uvek kupiti novcem. Ponekad je za to potrebno i nešto mnogo više, potrebno je izložiti se riziku, pogledati smrti u oči. A vi na to niste spremni. Vi hoćete da to drugi uradi za vas, da to platite i da posle toga onoga ko to obavi gledate sa prezirom.

– Ali ne, mister...

– Nemojte mi pričati bajke, i to sam imao prilike da vidim. Znae šta se događa kad se neko prihvati da vadi kestenje iz vatre: prvom prilikom kad dođe do gužve svi ga ostave na cedilu! To sam već mnogo puta video.

– Ali, mister Holideje – progovorio je De Luis užurbano – ne očekujemo da ćete vi sami izaći na kraj sa celom bandom. Ono što nam treba, to je primer, neko na koga se ljudi mogu ugledati i u koga se mogu pouzdati. Ako vi prihvatite šerifsku značku, tvrdim da će se građani svrstati iza vas.

– Dve hiljade dolara, mister Holideje – ponovio je Kirklen izgovarajući lagano svaku reč. – Šta kažete na to? – čekao je neko vreme, ali to je gomila novca koju većina ljudi nikada u životu nije videla.

Holidej je prišao prozoru i razmakao zavese. Salun „Skerletna dama“ još uvek je bleštao u svetlosti, a iz unutrašnjosti dopirao je odjek raska-

lašnog smeha. Još nije doneo odluku, ali se suprotno svojim načelima, ozbiljno dvoumio. Jedan od razloga bile su njegove opasno male rezerve novca jer ga sreća već duže vreme nije služila, ali drugi, daleko važniji razlog bio je u njemu samom. U njegovom odnosu prema nasilju i bezakonju. Čudno, ali u isto vreme i logično, pomislio je, kako se u borbi za opstanak čovek podsvesno svrstava u stroj sebi sličnih. Mimo svoje volje i razuma čovek se u životu opredeljuje za ono što je njemu blisko, u ličnosti i nevoljama sebi sličnih osoba vidi sebe i svoje nevolje i pomažući tim drugima bićima, on u stvari pomaže sebi. Bio je to neki prirodni zakon čiji mehanizam nije sasvim shvatao, ali kome se uvek priklanjao.

Okrenuo se i na licu mu je zaigrao neprimetan osmeh.

– Smatrate našu ponudu smešnom? – zapitao je propovednik.

– Da, u izvesnom smislu – osmeh na Dokovom licu postao je jasno vidljiv. – Ponudili ste mi šerifsku značku, metalnu zvezdu predstavnika zakona. Prisetio sam se činjenice da se u prošlosti nisam uvek slagao sa predstavnicima reda. Ako se raspitate, saznaćete da nisam sasvim po njihovom ukusu.

– To nas se ne tiče – rekao je Kirken.

– Dobro, sad vas se ne tiče ali u toj činjenici leži opasnost da posle izvesnog vremena neću biti ni po vašem ukusu. Šta vi u stvari znate o meni? – zapitao je Holidej odjednom ozbiljan. – Znae samo da sam ubio jednog od Kregovih ljudi. Vi možda nudite šerifsku značku najopakijem ubici na Zapadu! Šta će biti ako zlopotrebim vlast koju mi date?

– Možda – priznao je Bejli ozbiljno – ali ja ne mislim tako. Po svemu sudeći, vi ste pomogli jednoj od naših...

ovaj... dama u salunu onda kada niko nije imao hrabrosti da prstom makne. Meni to ne liči na opakog čoveka. Naprotiv, to liči na čoveka koji ima razumevanja za nevolje drugih ljudi.

– Mogu li ja da kažem svoje mišljenje, mister Holideje? – zapitao je velečasni Rinfri uzdržano.

– Samo recite – pozvao ga je Holidej.

– Naravno da nas sve to zabrinjava – izgovorio je Rinfri lagano, pažljivo birajući reči. – Može biti da ste vi ubica kao i oni. Ali, to je rizik koji moramo da preuzmemo jer je alternativa tom riziku mogućnost da se Kreg dočepa i oni su ostali tako gledajući se u oči. – U ovoj situaciji glasao bih za vas čak i da ste sam đavo.

Osmeh se vratio na Holidejevo lice. – Nisam neki svetac, velečasni, a još manje anđeo, ali nisam ni tako zao kao đavo.

– Onda... znači prihvatate se posla? – zapitao je De Luis.

– Prihvaću se uloge šerifa za dve hiljade dolara – potvrdio je Dok. – Nadajmo se da se nećemo pokajati... ni vi ni ja.

Članovi gradskog veća su se radošno osmehnuli. Pripovednik Rinfri je prišao da Holideju stisne ruku.

– Sutra se možete useliti u vašu kancelariju – rekao je De Luis. – Sa zadnje strane zgrade je stan za vas... Soba sa krevetom i jednom peći, nije baš mnogo, ali neće biti ni mnogo lošije nego u Džooovom hotelu. Sol Džons će održavati čistoću i raditi ostale poslove koje mu naredite.

– Neko će vam spremati hranu – obećao je sveštenik Rinfri srdačno.

– Možda će vam trebati nešto novca za vaše potrebe – kazao je gradonačelnik. – Udesiću da vam se ujutru isplati dve stotine dolara predum. Mister Holideje, ja vam u ime

gradskog odbora najtoplije zahvaljujem!

– Sve je to u redu, gospodo, ali meni više odgovara hotel. Naravno, korišću i stan u zatvoru, kad mi zatreba, ali zadržaću i ovu sobu. Ostalo je u redu. I još nešto...

– Samo recite – ponudio je Kirklen predusretljivo.

– Zadržite za sebe da sam samo privremeni šerif – naglasio je Dok. – Ako Kreg sazna da sam ovde samo kratko vreme, on se može pritajiti i čekati svoj trenutak. Neka u gradu misle da sam ovde ostao za stalno.

– U redu – složio se Kirken.

– Mister Holideje, dopustite nam da vam objasnimo situaciju u Eš Fordu – rekao je gradonačelnik De Luis.

– To može da sačeka do jutra – izustio je Dok kratko. Ponovo je zevnuo. – Našli ste sebi šerifa i zašto sada ne pođete lepo kući i pustite me da malo odspavam.

– Naravno – složio se doktor Bejli.

– Laku noć, mister Holideje.

– Videćemo se u šerifskoj stanici – rekao je gradonačelnik otvarajući vrata.

Jedan za drugim izašli su u hodnik. Poslednji je izašao Rinfri. – Verujem da su naše molitve uslišene, mister Holideje – rekao je ozbiljno.

– Možda – dodao je Holidej zatvarajući vrata za njima. Onda je okrenuo ključ.

Zagledan u svetiljku, Dok se osmehnuo. Osmehivao se još uvek kada je legao u postelju. Čuo ih je kako razgovaraju sa Indijankom zahvaljujući joj što ih je pustila u tako kasne noćne sate. Zatim je zavladała tišina i Holidej je spustio glavu na jastuk.

Sutra će već nositi sjajnu metalnu zvezdu na prsima. Kakav paradoks. On koji je stalno balansirao na ivici zakona sada će ga štititi. Pitao se šta bi mnogi predstavnici zakona na Za-

padu rekli kada bi to znali. A šta bi tek rekao Vajat Erp? Još uvek sa osmehom na licu, Dok Holidej je uto-
nuo u san.

*

Sa metalnom zvezdom prikopčanom na svom prsniku Dok Holidej se osvrnuo po službenoj prostoriji predstavnika zakona i reda. Izgled prostorije nije bio baš onakav kakav je on želeo. Pisaći sto bio je pretrpan poternicama i drugim papirima, a pored istočnog zida nalazila se okruglasta trbušasta peć sa pocrnelim sulundarom provučenim kroz tavanicu. Hladna, kamencem obložena posuda za kuvanje kafe nalazila se na peći, na istom onom mestu gde je ostavljena kada je šerif Skot bio ubijen. U polici za oružje visile su prislonjene dve puške i jedan šestometak zajedno sa kutijama za municiju. Širom otvorena vrata vodila su iz kancelarije u odeljak sa ćelijama. Dve ćelije bile su prazne i prljave. Šerifov stan, sada njemu na raspolaganju, bio je u zadnjem delu zgrade i sastojao se od jedne jedine oskudno nameštene sobe. Dva prozora gledala su iz sobe na sporednu ulicu.

Kratko vreme pre toga u toj prostoriji bila su sem njega i četiri člana gradskog odbora. Posle kraće ceremonije polaganja zakletve predali su mu šerifsku značku, koju je on zakačio na prsa. Pošto su ga obavestili o nedavnim događajima u gradu, većnici su se pokupili i ostavili ga samog.

U ovom momentu Holidej je razgledao poslednje zabeleške prethodnog šerifa.

Šerif Teodor Skot pisao je redovno iscrpan dnevni protokol i listajući strane, Holidej je skoro na svakoj više puta našao pomenuto ime Kreg. Taj čovek je očigledno okupirao Skotov duh.

Zatvorio je dnevnik. U prostoriji je vladala polutama. Umesto razbijenog okna bile su zakucane daske i svetlost je dolazila samo kroz mali prozor visoko na zidu ka sporednoj ulici.

U tome se začulo kucanje na vrata. – Napred – pozvao je Dok.

Vrata je otvorila visoka, vitka mlada žena. Otvorivši vrata, zastala je u otvoru jasno odražena naspram bleštavog jutarnjeg sunca, a zatim je ušla unutra i Dok Holidej je pred sobom ugledao lepu devojkicu ljupkih crta lica uokvirenog crnom talasastom kosom koja joj je padala preko nežno uobličениh ramena.

– Ja sam Džuli En Rinfri – predstavila se.

– Propovednikova kći – prisetio se Holidej videvši poslužavnik krcat hranom.

– Tako je, šerife – rekla je sa pritajenom oštrinom u glasu.

Devojka je prišla bliže i Doku se dopalo ono što je na njoj zapazio. Hodala je ponosno dignute glave, a pamučna haljina utezala joj je čvrste istaknute grudi. Džuli En Rinfri svakako je bila žena koja je svakom muškarcu morala zapasti za oko.

– Tata mi je rekao da vam donesem hranu – kazala je spuštajući poslužavnik na pisaći sto. – Vaša ishrana je deo sporazuma.

Nije skrivala svoje mišljenje da je to posao koji joj se nije dopadao. Odstupila je korak nazad gledajući ga dok je dizao čist rubac kojim je bio pokriven tanjir s toplim kolačima preliveanim sirupom.

– Nadam se da će vam se dopasti, mister Holideje.

– Siguran sam da hoće, gospođice.

– Onda vam ostavljam poslužavnik i odlazim.

– Mogao bih da zagrijem kafu za oboje – predložio je Dok.

– Ne, hvala – glas Džuli En bio je

hladan kao led. – Moram da idem da vežbam pesme za crkveni hor.

– Kako god želite – rekao je Dok.

Okrenula se i pošla prema vratima. Holideju se dopao način kako je hodala. Sveštenikova kći možda nije bila toga svesna, ali njeni vitki bokovi ritmično su se njihali privlačeći njegovu pažnju kao da je hipnotisan.

Pred vratima devojka je zastala. – Možda bi bilo dobro da nešto znate, mister Holideje. Ne slažem se sa ovim. Videla sam vas kada ste došli i videla sam da nosite taj revolver...

– Videli ste me kada sam došao? Čudno, ja vas nisam primetio – Holidejevo lice razvukao je slab osmeh. – Obično zapažam lepe žene kao što ste vi.

Uprkos svojoj volji, Džuli En je pocrvenela.

– Bila sam na prozoru crkvenog doma. Niste mogli da me vidite.

– Onda sam propustio nešto lepo.

– Mister Holideje, ja sam htela samoda vam kažem da se ne slažem s ovim što je gradski odbor učinio.

– To onda znači da vam se ne sviđam – rekao je Dok još uvek osmehnut.

– Vi ste revolveraš – primetila je izvijajući usne. – Ta priča kruži gradom.

– I?

– Po mom mišljenju to je... to je...!

– Isto kao i prikačiti metalnu zvezdu nekome od Kregovih ljudi – završio je Holidej rečenicu umesto nje.

– To ste vi rekli, mister Holideje! – konstatovala je ona prkosno. – Moj otac, budući da je sveštenik, trebalo je da zna da ima i boljih rešenja nego što je to!

– Je li pridika završena?

– Da – potvrdila je ona kratko, otvarajući vrata.

– Čini mi se da je trebalo da i vi budete propovednik, gospođice – rekao

je Holidej sa notom podrugljivosti u glasu.

Džuli En se trгла, oči su joj sevnule, ali pre nego što je mogla da izgovori dostojan odgovor, vrata su se naglo otvorila i neki mršav čovek mračnog lica grunuo je unutra primoravši je da odstupi u stranu kako je vrata ne bi udarila. Ne obraćajući pažnju na nju, mršavi čovek je prešao preko odaje i skrštenih ruku stao ispred pisaćeg stola. Na licu mu je lebdeo drzak osmeh.

– Ja sam Ferango.

– Sledeći put kad dođeš, kucaj pre nego što uđeš, Ferango – upozorio je Dok.

Osmeh je nestao sa Ferangovog lica. Senka zlovolje zamračila je njegovo izduženo vučje lice i on je zažmirio crnim očima.

– Doneo sam ti poruku od mister Krega – rekao je Ferango.

– Prvo, ja sam za tebe mister Holidej ili ser, i ubuduće me tako oslovljavaj, a sad reci šta hoćeš.

Ferangova nadmenost je nešto splasnula.

– On želi da vas vidi odmah, mister Holideje. On je sada u salunu „Skerletna dama“.

– Ako Kreg želi da me vidi, može doći ovamo u moju kancelariju, kao i svaki drugi građanin.

– Zna li vi ko je mister Kreg? – zapitao je Ferango sa nevericom.

– Čuo sam za njega.

– Niko ne naređuje mister Kregu šta da radi. Kad on nekoga pozove, taj dolazi.

– E, sa mnom je drukčije, Ferango – konstatova je Holidej kratko. – Biću ovde ako sam Kregu potreban.

Ferango je ćutke zurio u njega. Holidej je ležernim pokretom uzeo jedan kolač i počeo da jede. Revolveraš je spustio do tada prekrštene ruke i spustio šake pored drški revolvera.

– Mister Kregu se neće dopasti vaš stav, mister Holideje – upozorio je Doka.

– Utoliko gore.

– No svedjedno, preneću mu šta ste rekli.

– Uradi to Ferango – Holidej je nastavio da jede i revolveraš se okrenuo i pošao ka vratima.

Posle polaganja zakletve gradonačelnik De Luis je obavestio Doka šta se u poslednje vreme događalo u Eš Fordu. Jedan od detalja ticao se ubistva Glena Klikmena.

– Samo trenutak, Ferango – rekao je Dok.

Ejms Ferango je zastao kod vrata. – Da?

– Po gradu kruže priče o tebi.

– Kakve priče?

– Priče da si ubio nekog čoveka koji se zove Klikmen.

Ferango je posiveo u licu. – Vi... ne možete verovati sve što čujete, Holideje.

– Možda ne – složio se Holidej. – Ali, kazaću ti nešto. Ako prikupim dokaze o tome, namaknuću ti omču na vrat.

Ferangova ruka spustila se još nekoliko santimetara bliže dršci revolvera.

– U Eš Fordu biće mnogo ljudi kojima se vaš stav neće dopasti – rekao je Ferango hladno. – Ja sam jedan od njih.

Rekavši to, nevaljalac je širom otvorio vrata i izjurivši napolje, zalupio ih snažno za sobom.

Holidej je digao glavu i pogledao Džuli En.

– Vi ste odlična kuvarica, mis Rinfri – pohvalio ju je završavajući prvi komad kolača.

Možda Džuli En Rinfri nije odobravalala što jedan revolveraš nosi šerifsku zvezdu njihovog grada, ali sada je na njenom licu bilo ispisano još

nešto što je Dok uočio. Njoj se očigledno dopao način kako je postupio sa Ferangom. Prošlo je mnogo dana od kako je neki predstavnik zakona na taj način razgovarao sa jednim od Kregovih ljudi.

– Hvala vam, mister Holideje – rekla je znatno blažim glasom.

– Čini mi se da bi trebalo da pođete i vežbate te horske pesme – posavetovao ju je Dok. – Imam utisak da će mi Kreg uskoro doći u posetu.

– Doću ću opet večeras sa vašom večerom – obećala je ona i otvorivši vrata, lagano izašla napolje.

Dva minuta kasnije na vratima se začulo glasno lupanje. Holidej je znao ko bi to mogao da bude.

– Uđite unutra, Kreg.

Vrata su se širom otvorila i pri blešku sunca Dok Holidej je ugledao tri siluete. Prvi je unutra ušao jedan ćelav čovek. Visok i bez suvišnih kilograma, on je bio odeven u besprekorno ispeglano i čisto plavo odelo i belu košulju sa tankom kravatom. Bio je uredan i elegantan skoro kao i Holidej, na kome su se još zapažavali tragovi dugog i napornog puta, ali je u toj eleganciji i urednosti bilo nečeg usiljenog i jeftinog. No, izgled tog čoveka pomogao mu je da po opisu gradonačelnika De Luisa prepozna pohlepnog finansijera. Pored njega išao je Ferango sa prezrivim osmehom na licu. Iza njih stajao je omalen čupav čovek sa puškom u ruci.

– Ostavi tu pušku napolju – rekao je Dok.

Krivotvori čupavi čovek se dvoumio i pogledao Krega, koji mu je klimnuo glavom.

– Uradi kao što šerif kaže, Hanse – naredio mu je Kreg.

Neodlučno, očiju zamagljenih od negodovanja, revolveraš je naslonio pušku na spoljni zid.

Naglašavajući svaki korak, Kreg je

ušao u kancelariju praćen dvojicom ljudi koji su ga pratili kao poslušni psi. Finansijer je prišao pisaćem stolu, dok se Ferango i Has ostali naslonjeni za zid. Holidej je pogledao u lice čoveka koji je posedovao Eš Ford. Kregove oči su bile hladne, prodorne i nabijene gnevom, mada je nastojao da na usnama zadrži blag osmeh.

– Ja sam Lejsi Kreg.

– To sam pretpostavljao.

– Već ste se upoznali sa Ferangom – konstatovao je Kreg. – Ovaj drugi čovek je Hans Draper.

– Je li ovo privatna poseta, Kreg? – hteo je Dok da zna.

Osmeh je još lebdeo na Kregovom licu. – Mogla je da bude privatna poseta uz čašu pića. Ferango vas je pozvao da dođete u salon.

– A ja sam mu rekao da vi dođete ovamo – odgovorio je na to Dok.

– Tako sam razumeo – Kreg se nagnuo napred i naslonio se belim rukama na šerifov pisaći sto. – Zna li šta, Holideje? To što mi je Ferango preneo, ne bih primio ni od koga drugog – ponovo se osmehnuo. – No, pustio sam da to prođe tako, jer vi ste Dok Holidej.

– I vi ste došli ovamo zato da mi to kažete?

– Došao sam ovamo zato što znam da dobro baratate revolverom i što nameravam da vas angažujem – rekao je Lejsi Kreg direktno.

– Angažovali biste čoveka koji je ubio jednog od vaših revolveraša? – zapitao je Holidej.

– Angažovaću vas baš zato što ste ga ubili – naglasio je kreg lagano.

Holidej ga je nezainteresovano pogledao. – Vratite se vašem piću, Kreg. Ja se ne prodajem.

Kreg se spustio na stolicu sa druge strane pisaćeg stola i pogledao novog šerifa preko gomile poternica.

– Razgovarajmo kao pravi čovek sa

pravim čovekom – pozvao ga je Kreg i u glasu mu je zazvonilo nestrpljenje.

– Recite.

– Ima jedna stara izreka, Holideje – nastavio je Kreg. Ona glasi ovako: svaki čovek ima svoju cenu. I vi imate cenu, Holideje, kao i svaki drugi – finansijerov glas bio je gladak kao svila njegove košulje. – Ja sam voljan da tu cenu platim. Zašto? Zato što smatram da se čovek vašeg ovaj... talenta može uklopiti u moju grupu.

– Uzalud gubite vreme. Ja se ne uklapam ni u šta.

– A vi gubite vreme noseći tu prokletu limenu zvezdu – planuo je Kreg odjednom, puštajući da ga ljutnja savlada. Vi niste za šerifa! Oh, i ja nisam sedeo skrštenih ruku, raspitao sam se za vas. Neki ljudi su čuli ponešto o vama. Znam da ste jahali sa Vajatom Erpom, ali to ne znači ništa. Vi niste za tu šemu, na pogrešnoj ste strani.

– Ovaj grad me plaća da budem šerif, i ja sam na toj strani – rekao je Holidej.

– Ma koliko da vas oni plaćaju, ja ću to udvostručiti.

– Ja se ne prodajem, jeste li me čuli?

– Ja sam vlasnik ovog grada, do đavola! Eš Ford je moj. Vi treba da radite za onoga ko upravlja gradom!

– Vratite se vašem piću, Kreg – rekao je Holidej umorno.

– Ne pre nego što završim – prasnulo je kreg resko. Iza njega, Ferangova desna ruka počivala je na revolveru. – Kao što rekoh, ja sam vlasnik ovog grada. Ja ovde vodim poslove, i to unosne poslove. Zato sam najmio ljude da osiguraju da se niko ne meša u te poslove; ljude kao što su Ferango, Hans i druge. Ljude kao što ste vi, Holideje, ako biste imali pameti – začutao je gledajući izbliza šerifa. Končno se na njegovom licu pokazivala

ravnodušnost. – Ta vražja zvezda zavrtela vam je mozak, Holideje, to vidim. O'kej, reći ću još ovo. Ne mešajte se u moje poslove i mi ćemo se dobro slagati čak i ako nosite tu značku.

Kreg je ustao spreman da pođe.

– Čekajte malo, Kreg.

Na zelenaševom licu ukazao se izraz olakšanja, čak i senka osmeha. – Predomislili ste se? Dakle, ipak ste pametni.

– Imam da vam kažem dve stvari – rekao je Dok Holidej. Ustao je i preko stola pogledao Krega. – Najpre ovo: ja sam pustolov i ne iznajmljujem svoje usluge. Činio sam to, doduše, ali izuzetno i radio sam za ljude ovakve ili onakve iz razloga koje sam smatrao opravdanim, koji to možda nisu bili po opšteprihvaćenim merilima. Možda će se i ubuduće tako nešto događati, ne tvrdim suprotno. Ali, jedno je sigurno: nikada nisam radio za hulje i nikada neću raditi. To je razlog što ne pristajem na vaš predlog – sa Kregovog lica nestao je osmeh i Dok je u njegovim očima pročitao golu mržnju. – A sada druga stvar: ovo nije vaš grad, on pripada građanima Eš Forda. Možete se baviti raznim poslovima, ukoliko su ti poslovi u skladu sa zakonom. Ako skrenete sa te linije, Kreg, samo jednom, ja ću vas strpati iza reštaka. To je moje obećanje i upozorenje, Kreg. I još nešto. Držite i ove vaše majmune na liniji. Prvi koga vidim pijanog ili da terorise nedužne ljude, završiće u ćeliji. Je li jasno, Kreg?

Kregovo lice bilo je belo od gneva. Stezao je pesnice dok je iza njega Ferango izmenjivao poglede sa Draperom.

– Vi ste budala, Holideje – prosiktao je Kreg. – Obična šašava luda!

– A vi prljate moju kancelariju – rekao je Dok. – Izlazite odavde.

– Naravno da ću izaći sa zadovoljstvom – odvratio je Kreg škrgućući zubima. – Holideje, sada ste jedan korak bliže groblju.

– Da li vi to pretite predstavniku zakona? – zapitao je Holidej mekim glasom. – Tako nešto je krivično delo.

– Ne pretim vam, šerife – nastavio je Kreg birajući reči. – Samo sam rekao jedno zapažanje i to je sve.

– Gubite se odavde vi i vaši polovni lupeži – ponovio je Holidej.

Kreg više ništa nije rekao. Okrenuo se i prišavši užurbano vratima, otvorio ih je uzdrhtalom rukom i izašao napolje praćen Hansom Draperom. Poslednji je izašao Ferango. Za trenutak Ferango se dvoumio fiksirajući očima šerifa i stežući dršku revolve-ra. Onda je pustio revolver i izašao napolje.

Slegnuvši ramenima, Holidej je uzeo sledeći kolač. Bili su to zaista najbolji domaći kolači koje je za duže vreme okusio. Ako bi se ovo nastavilo, mogao bi postati zavistan od tih kolača, a možda i od one koja ih je spremala. Čuo je bat čizama po trotoaru i nerazgovetno izgovorene psovke sa Ferangovih usana. Ležernim korakom novi šerif Eš Forda prišao je okruglastoj peći i nasuo sebi šolju kafe.

*

U jedan čas posle podne Holidej je odlučio da pođe u prvi obilazak grada. Do tada još nije bio u mogućnosti da prodobno osmotri Eš Ford.

Stojeći ispred zatvora, bacio je pogled do brda sa kojeg se pružao pogled na grad. U to vreme kovčeg sa telom Teodora Skota spušan je u zemlju. Sa svog mesta mogao je da vidi gomilu osoba iz pratnje oko visokog gologlavog velečasnog Rinfrija. Nešto ranije kroz prozor je video pro-

cesiju koja se kretala glavnom ulicom. Kovčeg sa zastavom i cvećem vožen je ispred svih u rasklimanim karucama, a za njima su se kotrljale kola koja su nosila Skotovu udovicu. Holidej je primetio da je Meri Skot suviše mlada da bi bila udovica.

Posmatrajući pogreb, Holidej se setio da je grob Tea Skota četvrti koji u poslednje tri godine iskopan za jednog čuvara reda. Listajući zapisnike i izveštaje, naišao je na podatke o smrti trojice drugih. Prvi je život skončao Bristou, ubujen s leđa od strane nepoznatog revolveraša. Mak Brajd nije poživio duže od mesec dana pre nego što je nađen u svojoj postelji izboden nožem. Iza sebe ostavio je ženu i šestoro dece. Onda je došao Gregerson, šerif koji je najduže obavljao tu dužnost, ali je i on konačno doživio tragičnu sudbinu u jednoj mračnoj uličici. Izveštaj kaže da je njegovo telo bilo izrešetano kuršumima koje je ispalila nepoznata osoba, ili nepoznate osobe.

Okrenuvši glavu od pogreba, Dok Holidej se uputio glavnom ulicom. Ta ulica je bila široka i sa obe strane dizale su se zgrade od drveta namenjene biznisu. Od glavne ulice vodilo je nekoliko sporednih, a jedna ulica paralelna s glavnom savijala je do obale reke. Većina građana je već bila čula da je taj visoki došljak njihov novi šerif. Ljudi su mu se s poštovanjem javljali. Tela sjajnog od znoja, kovač je digao glavu sa svog posla i pozdravio ga dizanjem ruke. Izlazeći iz trgovine, dve gospođe su mu se osmehnule i pozelele mu dobrodošlicu. Bio je to dosta drukčiji doček od onog na koji je navikao. Obično su ljudi zazirali i strepeli od njega, šaputali dok je on prolazio i u većini priželjkivali da što pre napusti njihov grad. Ovde je bilo drukčije. Iako je on bio jedan te isti čovek, sada je nosio šerifsku zvezdu.

Za čudo ta promena mu je na izvestan način godila. Činilo se da usamljeni vuk ponekad uživa u društvu čopora.

Uputio se ka salunu „Kec pik“. Salun je još zaudarao na ustajali miris sinoć istočenog viskija i na opuške cigareta koji su se valjali po podu. Šanker okruglastog lica nije bio na dužnosti. Možda je preko dana spavao da bi se spremio za noćnu smenu. No, Holideju to nije smetalo, jer šanker koji ga je dočekao sa osmehom nije bio niko drugi nego plavokosa Saguaro.

– Moj vitez u sjajnom oklopu – pozdravila ga je – i to sa sjajnom zvezdom na prsima!

Holidej je stao pored šanka. – Dobar dan, mlada damo!

– Saguaro! – podsetila ga je ona.

– U redu. Jedan brendi, Saguaro.

– Piće je na račun kuće... po naredbi vlasnika – nagnula se prema njemu preko šanka, puštajući da joj dubok dekolte skoro u celosti otkrije zaobljene nalivene grudi. – Gazdi se dopalo ono što se prošle večeri desilo, šerife. Želi da vam na neki način pokaže svoje uvažavanje.

– Ko je gazda?

– Mister Preskot, Natan Preskot – nasula mu je brendi. – Čula sam da ste se uselili u stan pored kancelarije.

– Samo delimično. Koristiću ga ponekad, jer sam zadržao i stan u hotelu.

– Nema nikakvih posebnih pravila o posetama žena u tom stanu, – nastavila je Saguaro idući za svojim mislima. – Sećam se da je šerif Bristou imao običaj da sebi dovodi žene skoro svake noći!

– Imaću to na umu – rekao je Dok dižući čašu.

– Ja sam vam na raspolaganju, šerife, jer želim da vam zahvalim za ono što ste učinili. U svako doba koje

izaberete – sklopila je šape i naslonila je bradu na njih. – Sem, ako naravno, niste već zainteresovani za nekog drugog... na primer, za propovednikovu kćerku. Slučajno sam videla kada vam je donela ručak.

Holidej je otpio gutljaj brendija. – Hrana je deo naše pogodbe.

– Dobro, ali Džuli En Rinfri sigurno nije – rekla je Saguaro oštro. – Ona je već angažovana.

– Sve vreme dok dobijem hranu...

– On se zove Vil Arnet – rekla je Saguaro medenim glasom. – Ona misli da je on fini, vaspitan i uglađen mlad čovek, ali ja znam da je sve drukčije. On je obična ništarija.

Holidej je slegnuo ramenima. – To je njen problem.

Ona ga je gledala vlažnim čežnjivim očima. U tom trenutku leptir vrata su se snažno otvorila i unutra je ušao neki visok i mršav čovek. Proseda kosa uokvirila je njegovo blede izduženo lice, a u mesnatim usnama držao je dugačku cigaru. Duže vremena stajao je i zurio Holideju u leđa, a onda se taj čovek uputio prema šanku. Hodao je hramljući zato što je umesto desne noge imao drvenu protezu uobičajenu u vidu čizme, prikopčanu kaišima za patrljak noge. Stigao je do šanka kada je Holidej ispio svoje piće. Zastavši, zagledao se u Doka očima koje su gorele od mržnje kao žeravice.

– Čuo sam! – na njegov hrapav glas Dok se okrenuo prema njemu. – Rekli su mi da je neki čovek po imenu Holidej sada šerif. Morao sam da dođem i proverim da li je to onaj isti čovek koga znam!

– Isti kao što vidiš, Luk – rekao je Dok.

– Ne razgovaraj sa mnom tako kao da sam ja neki davno zaboravljeni prijatelj! – razdrao se bogalj. – Sto mu muka, u ovom gradu svi su ljudi, potpuno ljudi.

Holidej je pružio čašu da mu Saguaro naspe još jedno piće. – Nisam znao da si se utaborio u Eš Fordu.

– Znači, najмили su te za šerifa? – prošaputao je Luk promuklo. – Znao sam da su stvari loše, ali nisam znao da su toliko loše!

– Po tvojim rečima sudim da nisi zaboravio šta se desilo u Linkoln Sijetu – primetio je Holidej suvo.

– Nikada neću zaboraviti.

– Sam si tražio, Grentame – rekao je Dok. – U pitanju je bio obračun, a ti si se našao na putu.

– On je bio moj brat – podsetio je Luk Grantam.

– Bio je isto tako i podla zmija, jer je silom uzeo ženu koja je odabrala mene – kazao je Holidej uzimajući čašu. – Ja sam ga izazvao, ti si se našao između nas. Srećan si što sam te samo ranio u nogu.

Nemo izvijanje usana odrazilo je negodovanje na Grantamovom licu. – Da sam ja onda bio šerif, ja bih te uhapsio.

– Ali si, srećom, dao ostavku na mesto šerifovog zamenika dva dana pre nego što sam ja došao u grad – podsetio ga je Dok. – Šta te je dovelo ovde u Eš Ford?

– Odlučio sam da se rano povučem – rekao je Luk Grantam. – Želeo sam da odem daleko od Linkoln Sijeta.

Holidej ga je odmerio. Bivši šerif mogao je imati oko pedeset godina i nije bio suviše star da ponese metalnu zvezdu. Jedan od malog broja Holidejevih prijatelja, šerif Čeg Grogan iz Silver Krika, imao je sedamdeset godina, a još uvek nije bio trapav sa revolverom.

– Pa dobro, uživaj u penziji – posavetovao ga je Holidej.

– Kako, do vraga, mogu? – zapitao je Luk Grantam. – Ja sam običan bogalj, zahvaljujući tebi.

– Zašto ne zaboravimo na prošlost i zajedno ispijemo piće – predložio je Dok.

– Neću da pijem s tobom.

– Kako god hoćeš – rekao je Holidej i glas mu je postao hladniji.

Grantam je zadobovao prstima po šanku. – Otvorimo karte, Holideje. Ja te mrzim iz dubine duše zato što si ubio mog brata, a mene obogaljšio. Kako ja gledam, gradski odbor je strašno pogrešio što te je angažovao i ako postoji neki način da ti se ta značka oduzme, ja ću ga naći.

– A ja sam se nadao da mogu da se oslonim na bivšeg šerifa kao što si ti i da ga pozovem u pomoć – odvratio je Holidej.

– Vraga još i to – zarežao je Grantam. – Od mene nećeš dobiti nikakvu pomoć... sem kad budeš nošen na groblje.

– Svakom čoveku vredi bar da zna na čemu je – primetio je Holidej suvo.

– Želite li piće, mister Grantame? – zapitala je Saguaro učtivo.

Bogalj ju je ogorčeno obuhvatio pogledom, a onda se okrenuo i pošao ka leptir vratima vukući drvenu nogu po strugotinom posutom podu.

Holidej je završio svoje piće i izašao na ulicu. Pogreb je bio završen i građani su se vraćali sa brda izvan grada. Holidej ih je izvesno vreme posmatrao, a kada je pošao da pređe preko ulice, iz pravca saluna „Skerletna dama“ ka njemu je pošao jedan konjanik.

– Odlaziš iz grada, Ferango? – zapitao je Holidej kada je konjanik prolazio pored njega.

– Imate li nešto protiv, šerife?

– Ništa, pogotovo ako odlaziš zauvek.

– Vратиću se – rekao je Ejms Ferango. – Do viđenja, šerife.

Ferango je poterao konja uz ulicu pored građana koji su se vraćali sa

pogreba. Jašući pored njih, zategao je vođice za nekoliko trenutaka odmeravajući pogledom prolaznike, da bi se konačno njegov pogled zadržao na Skotovoj uplakanoj ženi. Na licu mu se ukazao podrugljiv osmeh. Onda je petama podbo konja i uputio se izvan grada.

IV

Popodne je već bilo odmaklo kada su dva konjanika presekla preko dela ravnice obrasle sasušenim bokorima žalfije i izbila na točkovima izbrazdani put koji se pružao pored sporog toka reke. Jahali su brzo u zagušljivoj vrelini dana i njihovi konji bili su šareni od pene i crvene prašine. Ferango je jahao ispred svog saputnik ne skidajući pogled sa udaljenih kuća Eš Forda, koji je poput fatamorgane poigravao u užarenom nepomičnom vazduhu. Put je vijugao za koritom reke zavijajući pored jednog indijanskog sela i konjanici su na jednom mestu naišli na decu Komanča koja su se igrala u osvežavajućoj vodi.

Ferango nije obratio pažnju na njih, ali je Džim Dolmen zaustavio svog velikog ždrepcu. Okrenuvši se u sedlu, Ferango je video kako Dolmen zamućenim očima preskače od jednog do drugog deteta, da bi na kraju otkrio jednu devojku od jedva četrnaest ili petnaest godina. Indijanka je skakala i pljusкала vodom oko sebe, dugačke crne kose splepljene za mokru bronzanu kožu sve do tek napupelih grudi. Mršavi koštunjavi konjanik sedeo je u sedlu i posmatrao. Osetivši odjednom na sebi nečije oči, Komančica je digla pogled do travom obrasle ivice obale, a onda zaronila u vodu. Dolmen se zacerekao igrajući se kajasima.

– Obična Komanči devojka – dobio mu je Ferango.

Dolmen ga je pogledao sa omalovažavanjem. – U tebi ima meksikanske krvi, kako mi se čini.

Ferango se trgao. – Pa šta?

– Indijanac ili Meksikanac... kakva je razlika?

Ferango nikako nije želeo taj zadatak. Hteo je da neko drugi pođe i dovede ovog hladnookog ubicu, ali Kreg je insistirao. Ferango je već jednom sreo Dolmena i na prvi pogled mu se taj čovek nije dopao. Revolveraševa gruba primedba nije nimalo doprinela da se taj njegov prvi utisak izmeni.

– Mister Kreg će nas čekati – rekao je Ferango naglo. – Hajdemo.

Mlada Indijanka je zaronila i Dolmenove hladne oči pratile su je sa čudnim sjajem. Drugi Indijanci primetili su da ih on posmatra i dva ratnika pogledala su u njihovom pravcu. Jedan od njih digao je pušku iznad glave. Bio je to otvoren, jasan gest, upozorenje koje je belim ljudima govorilo kako treba da pođu svojim putem.

– Ovo su miroljubivi Indijanci – rekao je Ferango nategnuto. – Nema potrebe izazivati neprilike.

– Kao što si rekao, ne smemo dozvoliti da Kreg čeka – ponovio je revolveraš i zacerekao se.

Nastavili su duž travom obrasle obale i stisak bronzane ruke oko puške je popustio. Put je i dalje vodio pored reke i oni su jahali hladovinom drvoreda vrba. Na zapadu, iznad krda goveda u pokretu, dizao se oblak prašine. Konačno je put skrenuo na desno u reku i konjanici su zagazili u plitak gaz po kojem je grad dobio ime. Kada su pregazili reku, prošli su kratkim putem od utabane zemlje, koji ih je odveo u Eš Ford.

Kao obično u to vreme, grad je počivao u dremežu pod popodnevnim suncem i samo mali broj ljudi video je dolazak dva konjanika. Oni koji su ih

videli dopustili su sebi samo kratak mrzak pogled na Feranga, rezervišući duge ali kradom upućene poglede do njegovog saputnika. Većina ih je ranije videla Dolmena i sećali su ga se. Pre dve godine Kreg je tog ubicu najmio za jedan posao. On je gotovo na isti način dojahao u grad. Visok, mršav, kose glatko zalizane, očiju mutnih kao smrt, sa revolverom izrezbarenim zarescima, koji se gnezdio u glatko podmazanoj futroli.

Dolmen je osećao na sebi te poglede i ne hajući nastavio da jaše. Bio je na to naviknut, čak se moglo reći da je u njima uživao. Znao je da, dolazeći u neki grad, sa sobom donosi strah. Znao je i sviđalo mu se kako je strah delovao na ljude.

Konjanici su u prolazu naišli pored zgrade zatvora. Za jedan kratak trenutak Dolmen je zategao vođice svog konja. Okrenuo se u sedlu i pogledao u zatvorena vrata i daskama zakovan prozor. Tišina je vladala u šerifskoj stanici i Džim dolmen se nasmejao. Pribravši vođice, poterao je svog konja i pridružio se Ferangu na privezištu ispred „Skerletne dame“. Visoki konjanik spustio je svoje koščato telo iz sedla i nehajno obavio vođice oko privezišta. Deca koja su se igrala na trotoaru ustuknula su kada su videla njegovo lice. Bilo je to neverovatno ružno lice obeleženo sa tri ožiljka koji su mu brazdali desni obraz. Jedan ožiljak savijao se lučno do ugla usana, dok se drugi gubio u čupavom dugačkom bakenbardu.

Dolmen je odvezao sa sedla futrolu s puškom i ponevši je sa sobom, odgurnuo leptir vrata. Ne čekajući Feranga, ušao je unutra dok su se vrata škripeći njihala iza njega. U „Skerletnoj dami“ bilo je manje od tuceta gostiju i većina ih je stajala pored šanka. Samo za jednim stolom igrao

se poker i kada je revolveraš prišao šanku, kockari su digli glavu.

– Dobro došao u Eš Ford – progovorio je Lejsi Kreg prekidajući tišinu.

Čelavi finansijer stajao je na balkonu ispred sobe koja mu je služila kao biro dok je bio u salunu. Redak providan dim vijugao se iz cigare u Kregovim ustima.

Dolmen je kratkim pokretom glave dao do znanja da je primio pozdrav.

– Kejne – obratio se Kreg debelom čupavom revolverašu koji je stajao pored njega na balkonu – naš posetilac je došao. Uradi ono o čemu smo se dogovorili.

Kejn Dejvis je pogledao pridošlicu. – Odmah, mister Kreg.

– Dođi gore, Dolmene – rekao je Kreg i okrenuvši se, vratio se nazad u svoj ured.

Još uvek noseći futrolu sa puškom, Dolmen se popeo uz stepenice, a Ejms Ferango se uputio ka šanku. Prešavši preko balkona do Kregove sobe, Dolmen je otvorio vrata i ušao.

– Zatvori vrata, Dolmene – rekao je Lejsi Kreg stojeći pored prozora, odakle je gledao na glavnu ulicu.

Dolmen je pogledom obuhvatio odaju. Pod je bio zastrt debelim luk-suznim crvenim tepihom. Težak politirani sto od kedrovine zauzimao je jedan ugao, a rezbarene stolice bile su presvučene zelenom čojom. Sa tavanice je visila svetiljka sa ornamentima uobličanim kao dugačka cigara.

– Ti kao da si unapredovao u ovom svetlu; Kreg – primetio je Dolmen.

– Dosta sam uradio za dve godine od kako si poslednji put bio ovde – rekao je zelenaš kada je Dolmen nogom zatvorio vrata za sobom. – Na primer, preuzeo sam ovaj salon.

– Kao što si preuzeo veći deo grada? Skoro na svakoj radnji i trgovini video sam tvoje ime.

Kreg je odmah prešao na stvar. –

Neko mi se isprečio na putu, Dolmene.

– To je razlog što si poslao po mene?

Kreg je otresao pepeo sa vrha cigare. – Tražim tebe samo onda kad hoću da nekoga sklonim, a moji ljudi nisu sposobni da taj posao završe.

– Zašto oni nisu sposobni da ga srede?

Kreg je otvorio ormarić sa pićem i izdvojio jednu bocu brendija – Moji ljudi odlično barataju revolverima. Mislim da ih znaš... Ferango, Kejd Dejvis, Hans Draper, Dus Mak Lej...

– Lampard?

– On je ubio Lamparda – rekao je Kreg.

Dolmenu je za trenutak zastao dah. – Ko je taj čovek koga, želiš da ubijem?

– Zar ti Ferango nije rekao?

– Ferango nije bio baš govorljiv – odgovorio je Dolmen nerazpoloženo. – Samo je došao i rekao mi da imaš neki posao za koji dobro plaćaš.

– Kao što sam rekao – promrljao je Kreg sipajući brendi u čaše – moji ljudi su odlični sa pištoljima, ali ovo je posao za pravog profesionalca; za nekoga kao što si ti, Dolmene – pružio je punu čašu revolverašu. – Želim da ubiješ čoveka koji se zove Dok Holidej.

Dolmen je uzeo čašu i značajno nakrivio glavu. – Oho! Ni manje ni više nego baš Holidej!

– Poznaješ ga? Očekivao sam da si čuo za njega, jer kažu da je dosta poznat na granici, mada ne i u ovim krajevima. Izgleda da je brz.

Dolmenove oči su zasijale kao dva užarena ugljena. – Brz?! Ne da je brz, nego je jedan od najbržih koji su ikada šetali Zapadom. Ali, utoliko će posao biti interesantniji. Nisam to ni slutio kada sam dolazio ovamo.

– Ima samo jedan problem – rekao je Kreg dižući čašu.

– Je li? Kakav?

Dolmen je razmišljao o onom što je čuo pijuckajući brendi. – To znači, želiš da ubijem jednog značkaroša?

– Da – potvrdio je Kreg tiše, pažljivo motreći revolveraša.

– Taj posao je malo rizičan, Kreg – upozorio je Džim Dolmen glasom kao sa onog sveta. – Mrtav šerif mogao bi mi namaći omču oko vrata.

– U Eš Fordu niko neće ni prstom maći protiv tebe – obećao je zelenaš. – Kada Holidej bude mrtav, grad će biti moj... sasvim moj.

– Ipak je to rizičan posao.

– Jeste – složio se Kreg. – Ali, zato se dobro plaća.

Dolmen je ispio svoj brendi i pružio ruku za flašom. – Koliko? – zapitao je kratko nalivajući piće u čašu.

– Hiljadu dolara – Kreg je izvadio zatvorenu kovertu iz džepa. – Sve je ovde, bićeš plaćen unapred. Jedna hiljada dolara za jedan metak u glavi Doka Holideja!

– Mora biti da žarko želiš njegovu smrt – prevaljao je Dolmen preko usana.

– Isprečio mi se na putu – ponovio je Kreg.

Zelenaš je pratio pogledom Dolmena, koji je prišao prozoru i razgrnuo zavese. Revolveraševe mutne oči osmotrile su glavnu ulicu i zaustavile se na zgradi zatvora. Stežući rukom čašu s brendijem, Dolmen je dugo gledao vrata. Hiljadu dolara bila je velika suma novca. Normalno bi za toliki novac morao da obavi četiri ili pet sličnih poduhvata. Ako bi prihvatio taj posao, mogao je otići na Istok, u Hadson, i tamo proživeti izvesno vreme kao car. No, ipak, nikada do sada nije ubio ni jednog policajca i uprkos Kregovom uveravanju da kada Holidej bude mrtav niko neće ni prstom maći, rizik je ipak postojao.

Možda će Eš Ford biti Kregov, ali bilo je i drugih gradova sa čuvarima reda i zakona, koji neće rado gledati na slobodnog ubicu šerifa. Naravno, mogao se zakopati izvesno vreme u Hadsonu... pogotovu sa hiljadu dolara u džepu.

– Ispričaj mi sve o tom Holideju.

– On je, izgleda, profesionalac i kad je došao u grad, zakačio se sa Lampardom i ubio ga – počeo je Kreg. – Gradski odbor bio je tako zadovoljan da mu je odmah pripočana šerifska značka. Pokušao sam da ga kupim, ali nije uspeło. Rekao bih da mu je ta metalna zvezda zavrtila mozak.

– Revolveraš sa šerifskom zvezdom, je li?

– Da, tako nešto, to je Holidej.

Dolmen je i dalje zurio u zgradu zatvora. – Sačakaću da padne noć.

– To sam i mislio.

– Trebaće mi soba – rekao je Dolmen. – Jedna od ovih soba u salunu biće dobra.

– Jedna soba je već pripremljena za tebe – spremao ga je dočekao Kreg.

– Bio si vraški siguran u sebe, je li?

– Bio sam siguran u tebe, Dolmene – ispravio ga je Kreg. Pružio je kovertu revolverašu. – Verujem da svaki čovek ima svoju cenu, čak i za ubistvo šerifa.

– Ali, Holidej nije imao cenu?

– Holidej je bio budala – rekao je Kreg.

Dolmen je uzeo kovertu i stavio je u džep. – Koja soba?

– Broj tri – rekao mu je Kreg.

– Još nešto – dodao je Džim Dolmen lagano. Ispio je drugu čašicu brendija do kraja. – Voleo bih da imam neko društvo.

– I za to smo se pobrinuli – uverio ga je zelenaš. – Kao i poslednji put kada si bio ovde.

– A jesi li se setio...

– Da voliš mlade žene? Setio sam se.

Dolmen je iskrivio lice u ružan požudan osmeh. – Vrlo mlade.

– Čeka te u sobi broj tri – konstatovala je Kreg. – Ostala je siroče kada su joj Komanči pobili roditelje u napadu na karavan. Neki kauboji su je našli i doveli u Eš Ford. Imala je samo četrnaest godina, ali ti kauboji su je uz put iskoristili i onda je doveli ovamo. To je bilo pre dve godine. Sada radi za mene i ja je čuvam za takve kao što si ti.

Dolmen je uzeo svoju futrolu sa puškom i izašao iz sobe. Pošao je duž unutrašnjeg balkona i otvorio vrata sobe broj tri. Zavesa su bile navučene i u sobi je vladao mrak, ali je on mogao da razabere jednu mršavu siluete pored kreveta. Dolmen je zatvorio vrata i prišao prozoru kroz kojeg se između zavesa probijao zrak svetlosti. Razmakao je zavesa i popodnevno sunce preplivalo je odaju. Nije se makao od prozora, ostao je da stoji klizeći očima po vitkoj salunskoj devojci. U njenim očima nije bilo straha. Osetila ga je verovatno pre dve godine na putu za Eš Ford, kada je odrasla i postala žena. Od tada se vladala kao žena, ali je još uvek imala telo mlade devojke.

Revolveraš se osvrnuo po odaji. Soba je bila mala ali čista. Tepih je bio sličan onom u Kregovoj sobi. Nameštaj nije bio luksuzan, ali je odgovarao Dolmenovim željama. Bio je tu dupli krevet pokriven plavim prekrivačem, jedan umivaonik u uglu i dve stolice.

– Kako se zoveš? – zapitao je prekidajući tišinu.

– Linda.

– Ja sam Dolmen.

– Znam – rekla je ona.

Dolmen ju je ponovo obuhvatio po

gledom. Bila je krhko građena, sa telom sličnim dečaćkom. Ispod haljine grudi su joj ličile na male neravnine, a koža joj je bila prošarana pegama. Pokušala je da mu se osmehne. Usne su joj bile tanke, a nos za njeno lice suviše naglašen, ali je taj nedostatak u izvesnoj meri nadoknađivala bujna obilna kosa koja joj je padala do ramena. Po Kregovim rečima, kada je došla u Eš Ford, imala je četrnaest godina, ali dve godine u javnoj kući uzele su svoj danak. Njeno lice bilo je lice odrasle žene.

– Ako ti se ne dopadam, mogu dovesti Meri Lu – predložila mu je Linda. – Ona nije mnogo starija od mene.

– Dopadaš mi se – još uvek je stajao pored prozora, očiju okrenutih prema ulici.

– Hoćeš li da ti naspem piće?

– Ne.

– Onda...

– Možeš da se svučješ – rekao je revolveraš.

Dok se Linda svlačila, on je nastavio da osmatra ulicu. Oдавде, sa sprata „Skerletna dama“ imao je savršen pregled glavne ulice Eš Forda. A isto tako i savršen pogled na ulaz u Holidejevu službenu prostoriju.

Dolmen se okrenuo i uzeo futrolu sa puškom. Linda je već stajala naga i njena bela koža presijavala se na bleisku sunca koje se provlačilo kroz prozor. Gledao ju je dok je ležala na pokrivaču, a njeno nežno telo ličilo je na beo oblak na plavom nebu.

Dolmen je izvukao pušku iz futrole. Bila je to skraćena dvocevka teškog kalibra.

Ne obraćajući pažnju na devojkę, digao je pušku i nanišanio prema vratima šerifske kancelarije. Zažmorio je i nanišanio niz cev. Da, biće to savršen pogodak. Pogladio je pušku i pažljivo je spustio na stočić.

Kao da se igra, Linda mu je prišla.

Privukla mu je glavu na niže i svojim ustima našla njegove usne.

– Taj Holidej može da sačeka – promrmljala je. Njeni nežni prsti počeli su da otkopčavaju dugmad njegove košulje. – Sada prvo treba da se lepo zabaviš... to je naređenje mister Krega.

*

Bilo je vreme pred zalazak sunca i prvi suton spuštao se na grad Eš Ford. Sedeći u svojoj kancelariji sa paketima municije koju je uzeo iz ormarića za oružje, šerif Dok Holidej je razmišljao o tome da se od njegovog prvog sudara sa Kregom ništa ozbiljno nije desilo. U stvari, ako bi neki slučajni konjanik prošao kroz grad, on bi sigurno došao do zaključka da je Eš Ford tih, miran grad bez ikakvih problema.

Vrata kancelarije, bila su otvorena. Uklonivši rukom u stranu kutije sa municijom, Holidej je pogledao na ulicu. Toga dana malo ljudi usudilo se da izađe na žarko sunce. Oni koji su ipak bili dovoljno hrabri, ostali su na ulici samo toliko da obave neophodne kupovine, a onda su se žurno vratili kući. Sada, na svežini predvečerja, ljudi su se okupljali na trotoarima, pušili i razgovarali.

Senka je zamračila ulaz u odaju. – Ah, znači da je vreme večere – konstatovao je osmehujući se.

– Nešto je ranije nego što biste normalno očekivali, mister Holideje – rekla je Džuli En ulazeći sa poslužavnikom. – Večeras izlazim.

Holidej ju je pogledao ne skrivajući zadovoljstvo njenim izgledom. Njena sveža oprana kosa padala je pored lepog lica. Na sebi je imala belu pamučnu haljinu skromnog kroja, koja je ipak dovoljno isticala njene zaobljene grudi i bedra.

Tiho je zviznuo. – Izgledate lepi kao slika.

Ona je porumenela i spustila poslužavnik sa hranom na pisači sto između kutija sa municijom.

– Večeras će biti igranka – rekla je. Glas joj je postao nerevozan. – No, ne verujem da to interesuje čoveka kao što ste vi.

On se zavalio na naslon stolice. – Pa, možda ću i ja navratiti... to jest, ukoliko sačuvate neku slobodnu igru za mene.

Ona je skrenula pogled na drugu stranu. – Pa, ja...

– Naravno, ako vas je taj momak Arnet zakupio za celo veče...

– Vil Arnet me nije kupio – prasnula je ona. Njene vlažne oči okrenule su se ka njemu. – Kako... otkuda znate za Vila?

– Rečeno mi je – izustio je Dok zagonetno.

– Nisam verena za Vila, prema tome imam još slobodnih igara – rekla je. Oštrinu njenog glasa na njenom licu zamenilo je iščekivanje. Kao da je tog trenutka zaboravila svoje nezadovoljstvo i odvratnost prema njegovoj profesiji.

– To jest... ako ste ozbiljno mislili to što ste rekli...

– Mislio sam – rekao je Dok tiho.

– Pripremila sam vam odrezak i grašak – obavestila ga je Džuli En menjajući temu razgovora. – Bolje da večerate dok je jelo još toplo.

– Biće dosta kasno kada budem došao na igranku – rekao je Dok vraćajući se na prvu temu. – Najpre moram da obiđem grad.

– Onda ćemo se videti na igranci, mister Holideje – pozdravila ga je okrenuvši se da pođe.

Devojka je izašla i Holidej se bacio na odrezak. Žena kao Džuli En budila je u čoveku čudna osećanja, pomislio je. U svojoj beloj haljini izgledala

je čista i čedna, ali je, svejedno, u njenim pokretima i skladnom njihanju tela pri hodu bilo nečeg čulnog, nečeg što je dizalo temperaturu tela. „Prkosna ali dražesna“, promumlao je za sebe i odmahnuo glavom.

Završio je večeru kada je već bilo vreme da počne prvi večernji obilazak grada. Prišao je vratima i pogledao najpolje. Sada je već bio mrak i sjajni mesec je visio iznad reke. Dužinom cele glavne ulice bile su upaljene svetiljke, a salun „Skerletna dama“ bleštao je pun svetlosti. U salunu je neko svirao na klaviru. Dok je Holidej posmatrao, petorica kauboja prošla su ulicom i zaustavila prašnjave konje kod privezišta. Ne zapažajući Holideja, sjahali su i pohitali unutra. Dalje u ulici, odmah pored crkve, oko tek otvorene sale za igranke bleštale su svetiljke.

Holidej je sišao sa trotoara i pošao preko ulice.

Iznad njega svetlost četiri porzora na prvom spratu saluna obasjavala je ulicu. Peti prozor je bio zamračen. Odjednom se začulo škripanje prozora. Ne dižući glavu da pogleda, Holidej se bacio na zemlju kada je kroz odškrinut prozor provirila cev puške. Puška je grmnula kao top i kotrljajući se po zemlji Holidej je osetio vruć peckav bol visoko u levoj mišici. Oštar peckav bol od udara komada krupne olovne sačme. I drugi pucanj je grmnuo i snop tanadi se zario u tlo gde je Holidej sekund ranije ležao.

Skočivši ne noge, Holidej je potegao revolver. Pri slaboj svetlosti kroz otvor između dva prozorska okna ugledao je ružno izbrazdano lice i skočivši na trotoar, grnuo na leptir vrata saluna.

U „Skerletnoj dami“ niko se nije micao. Konobar za šankom stajao je nepomično sa bocom viskija u ruci. Muzičar je sedeo za klavirom ruku

sleđenih na belim dirkama, dok su kauboiji i kockari za stolovima ćutke sedeli kao kamene statue.

Užurbanim koracima Holidej je pošao ka stepenicama prolazeći pored stola za kojim je sa Kejnom Devisom sedeo pobledeli Kreg. Pošao je žurno uz stepenice i već je bio pri vrhu kada su se vrata sobe na spratu počela otvarati.

Onda su se vrata širom otvorila i na njima se pojavio Džim Dolmen sa skraćenom dvocevkom u rukama. Izgledalo je da su dva oružja grmnula istovremeno, ali je Dok Holidej ipak pritisnuo okidač delić sekunde ranije. Kuršum je pogodio Dolmena u prsa i odbacio ga unazad. Sedeći uspravno u postelji, Linda je povukla pokrivač do brade kada je Dolmen odbačen na krevet kao riba izbačena na obalu. Dolmen se s mukom digao na noge i Holidej je sa vrha stepenica ponovo opalio. Kuršum je napravio rupu između Dolmenovih očiju i revolveraš je pao mrtav, a devojka je skočila sa kreveta i trepteći i gušeći se od histeričnog jecanja, ostala da stoji pored prozora. Dok Holidej se okrenuo i sa visine pogledao po salunu.

Zatim je sišao niz stepenice i zaustavio se pored Kregovog stola.

– Imate li neku ideju ko ga je najmio? – zapitao je Holidej zelenaša.

U Kregovom licu nije bilo ni kapi krvi. – Pojma nemam, šerife.

– Onaj ko ga je najmio bio je budala – procedio je Holidej lagano ali glasno. – Mislim da je to svako u gradu mogao da zna. Taj je bio glup što je najmio čoveka nedoraslog za ovakav posao.

Drhtavom rukom Kreg je ćutke prineo cigaru usnama.

Holidej se uputio ka leptir vratima. Odgurnuvši ih, izašao je na ulicu ostavljajući Krega samog sa njegovim besom i žamorom glasova koji se

razlegao salunom čim je on izašao napolje.

Stigavši do zatvora, Holidej je zalupio vrata za sobom i grčeci lice, otkopčao rukav i obnažio levu mišicu. Olovna kuglica prošla je kroz tkivo ostavivši malu, jedva vidljivu rupicu iz koje se slivala tanka nit krvi. Škripnuvši zubima, Holidej je uzeo flašu sa viskijem i seo na stolicu.

V

– Biće sve dobro – rekao je doktor Bejli uvijajući čistim zavojem Holidejevu mišicu.

– Nije trebalo da se trudite – rekao je Dok. – I do sada mi se događalo da budem ranjen. Mogli ste mirno ostati i zabavljati se na igranci.

Gradski lekar je još jednom osmotrio svoje delo. – Kako sam mogao da se zabavljam kad mi je nad glavom stalno stajala ona žena i terala me da dođem da vas previjem?

– Vaša žena?

– Ne, nije me ona poslala ovamo – rekao je Bejli i osmehnuo se. – Poslala me je propovednikova kći.

– Džuli En?

– Da, rekla je da se ne slaže sa onim što smo učinili. U stvari, stalno je tvrdila da smo šerifsku značku dali revolverašu – doktorove oči su kratko blesnule. – Pa ipak, izgleda da je zainteresovana za zdravlje tog revolveraša. Neobično zainteresovana, ako baš pitate.

– Možda se nada da će me prevaspitati – nagovestio je Dok.

– Možda – rekao je lekar sumnjičavo. – Dakle, šerife, ovo je sitnica i već sutra sve će biti normalno. Ali, ako hoćete moj savet, trebalo bi da se ranije povučete na počinak bar večeras.

– Ja nisam od onih koji primaju savete, doktore.

– I mislio sam da niste – rekao je lekar pomireno.

Doktor Bejli se spremio i izašao.

Posle previjanja, Holidej je osećao samo mali bol i utrnulost ruke. Gubitak krvi bio je mali i ukupno uzev, osećao se dobro. Možda je Bejli bio u pravu kada mu je savetovao da ranije legne u postelju, ali Holidej je smatrao da za to još nije vreme. Hteo je nekoliko minuta zadovoljstva i jedan ples sa lepom Džuli En. Sada je znao ime čoveka koji je pokušao da ga ubije. Bio je to Džim Dolmen, najamnik iz Ander Kempa.

Očigledno da je Dolmen i ranije dolazio u Eš Ford i da je radio za Lejsija Krega. Holidej nije sumnjao da je Kreg i sada pozvao i najmio revolveraša, ali je odlučio da za sada to ne poteže. Kreg i njegovi najamnici sigurno bi to porekli, a dokaza za njihovu umešanost nije imao.

Izašao je napolje i uputio se glavnom ulicom sa ciljem da završi prekinuti obilazak. Bila je subota i grad je vrveo od kauboja koji su došli sa obližnjih rančeva da u gradu potroše nedeljnu zaradu.

Kauboji u većini nisu znali identitet čoveka koji je nosio šerifsku značku i sa osmehom su ga pozdravljali kada su prolazili pored njega. Holidej je svratio u Preskotov „Kec pik“. Salun je bio krcat kaubojima, ali nikave gužve nije bilo, kako ga je Saguaro obavestila. Zatim je svratio u nekoliko kockarnica, koje su sve sem jedne pripadale Kregu. Svuda je bilo mirno, a ljudi zauzeti igrom.

Na kraju je svratio kod „Skerletne dame“. Nešto ranije pogrebnik je odneo Dolmenov leš, ali tragovi krvi još su bili vidljivi na podu. Kregov salun je bio prepun kauboja i zabavljačice su ih u gomilama vodile u svoje sobe. Devojka iz sobe broj tri već je bila u poslu. Holidej ju je video u krilu jed-

nog čupavog starijeg kauboja, sa usnama prislonjenim na njegov vrat. Kreg je još uvek sedeo za istim stolom sa Dejvisom, Ferangom i Draperom. Dus Mak Lej stajao je naslonjen na šank. Holidej se napravio da ih nije video i okrenuvši se, izašao u noćnu svežinu.

Idući dalje, zaustavio se kod crvenog doma. Iz sale je dopirala drhtava muzika violina i klavira, zaglušivana batom nogu po drvenom podu.

Gradonačelnik Luis stajao je na vratima. – Milo mi je da vas vidim živog i zdravog, Holideje.

– Ja ne umirem lako – rekao je Holidej izvivši usne i ušao u salu.

Prethodna igra bila je upravo završena i muškarci su pratili svoje dame ka njihovim mestima. Sveštenik Rinfri stajao je na platformi pored celavog violiniste i jedne debele gospe koja je sedela za klavirom. Ni jedno od njih troje nije izgledalo zadovoljno. Holidej je pogledom obuhvatio salu iskićenu papirnim dekoracijama. Luk Grantam je bio tu sa jednom prosedom ženom, za koju je Holidej pretpostavio da je njegova supruga. Džuli En je stajala sa visokim mladim čovekom duguljastog lica, koji ju je držao za ruku. Mora biti da je to Vil Arnet, pomislio je Dok. Arnet je stajao ozbiljno bledog lica, a kosa mu je bila nešto proređena. Izgledalo je da niko ne uživa u zabavi i Holidej je odmah video razlog.

Većina ljudi u crvenom holu bili su odeveni u svečana praznična odela. Na sebi su imali ispeglane košulje i kravate, ali između njih bila su trojica koja su imala prljava, prašnjava terenska odela i prašnjave šešire sa izgužvanim obodom. Ta trojica odudarala su od ovog mesta i Holidej je pretpostavio da su oni došli zato da naprave neku šalu. Dvojica od njih bila su neobrijana i krajnje neuredna,

a lica su im bila crvena od velike količine popijenog pića. Treći se raskalašno smejao šalama koje su druga dvojica izvodila.

– Proklete budale – rekao je De Luis. – Upropastili su nam prijatno večer.

– Ko su oni? – zapitao je Dok.

– Ukrotitelji divljih konja sa ranča „F“; to je jedna sirova gomila – dodao je gradonačelnik. – Ona dvojica neobrijanih su Stabi i Rend. Treći je Pit Marli. Šta oni ovde traže, nikako mi ne ide u glavu!

Velečasni Džekob Rinfri pročistio je grlo i nervozno pogledao trojicu ukrotitelja konja.

– Ovamo... gospodo... odaberite partnere za kadril... – objavio je propovednik.

– Kadril! To je moja omiljena igra! – viknuo je ukrotitelj Stabi, pljesnuo se po butinama i pogledao jednu prsatu ženu koja je sedela pored svog muža dobroćudnog lica. Istog trenutka krenuo je ka njoj. – Gospodo... mislim da je sada na vas red da se usrećite sa Stabijem.

– Ne, hvala vam, mister Stabi – odbila ga je žena odlučno.

Čelavi violinista zaszvirao je nekoliko uvodnih taktova na violini, ali muzika nije mogla da zagluši smeh Pita Marlija. Debeli ukrotitelj konja lupao se zadovoljno po butinama zbog nezgode svog prijatelja, ali je njegov smeh naglo prestao kada se Stabi vratio u svoju grupu.

– Vraga, Stabi... kod tebe „ne“ obično nije odgovor – podsmevao mu se Marli dok je violinista pokušavao da nadjača galamu.

– Takav način izražavanja nije ovde dozvoljen! – doviknuo im je velečasni Rinfri sa platforme.

Marli se okrenuo Rinfriju. – Zaveži, propovedniče!

– Tako je od prvog momenta ka-

da su došli – šapnuo je De Luis Holideju.

– Kadril – ponovio je Rinfri. – Gospodo, odaberite dame za kadril.

Pit Marli je stajao u sredini sale i osvrtao se oko sebe. Do tog trenutka niko se nije usudio da počene igru, uprkos tome što je violinista praćen klavirom uporno svirao.

– Pokazaću ti kako se to radi, Stabi – povikao je Marli nadjačavajući muziku. Zanjihao se pijano. – Samo gledaj mene!

Marli je zakrvavljenim očima izabrao svoju partnerku. Pijanim korakom teturajući je pošao ka Džuli En, koja je gledala u oči čoveka koji ju je držao za ruku.

– Gospođice – rekao je Marli promuklo. – Ja biram vas!

Muzika je odjednom zamrla.

– Mister Marli, da ste trezni, uzela bih u obzir vašu želju – odvrtila je Džuli En dodajući – ali, vi ste pijani. Čak odavde osećam miris viskija.

– Šta vi, do đavola, mislite, ko ste vi da tako razgovarate sa mnom? – povikao je Marli ljutito zanošeći se.

– Ja sam Džuli En Rinfri, – preseklala je Džuli. – U svakom slučaju, sledeću igru obećala sam ovom džentlmenu.

– Da, to je tačno – promucalo je Vil Arnet oprezno.

Debeli ukrotitelj konja zagledao se u Arnetu. – Boga mi, to je onda nesreća za tebe, zar ne? Ova igra je moja.

– Slušajte vi... – zaustio je Arnet.

– Slušaj ti – rekao je Marli. Glasno je podrignuo, na šta su se Stabi i Rend spremno nasmejali. Onda je posrćući prišao bliže i prstom dotaknuo Arnetu, koji je podrhtavao kao list jasiike na vetru. – Ja sam se odlučio. Tvoja devojka je moja sledećih nekoliko minuta – zacerekao se kada je na licu Džuli En ugledao gađenje. – Do vraga, neću otperjati sa njom...

hoću samo jednu igru i to je sve. Dakle, sklanjaj mi se s puta i neće ti ništa biti!

Vil Arnet je otvorio usta da protestuje, ali su mu reči zamrle u grlu kada se Marli nadneo nad njega. Ukrotitelj je prišao paru i mrgodno se osmehnuo uplašenom Arnetu. Bez trunke uvažavanja odgurnuo je Arnetu u stranu i jednom rukom obgrlio devojkicu oko struka. Ona ga je udarila po licu, ali je zvučni šamar samo izmamio smeh kod nasilnika koji ju je počeo vući ka sredini sale.

U nekoliko koraka Holidej je stigao do ukrotitelja i devojkice. Levom rukom dograbio je Marlija za okovratnik košulje i odgurnuo ga od Džuli En. Izustivši glasnu psovku, Marli se okrenuo i Holidej mu je svom snagom zadao udarac pesnicom u vilicu.

Krv je prsnula iz ukrotiteljevih razbijenih usana. On je izgubio dah i zateturao se unazad sve do zida. Holidej je pošao za njim i zadao mu još jedan udarac pesnicom u pleksus. Marli se zgrčio, pao na pod i ostao stenjući da leži.

Okrenuvši se, Holidej je ugledao Stabiju i Renda, koji su hitali ka njemu kao dva razjarena bika. Tek tada je Stabi primetio šerifsku zvezdu na njegovim prsima.

– Do đavola, Rende, pa to je šerif!

Stabi je zastao u pola koraka, ali je Rend, zagrejan pićem i besan zbog poraza svog prijatelja koji je stenjući ležao na podu, preteći spustio ruku ka revolveru.

Pre nego što su se Rendovi prsti sklopili oko drške revolvera, u Holidejevoj ruci našao se revolver uperen u ukrotiteljeve grudi.

– Na tvom mestu ja to ne bih pokušao – opomenuo ga je Dok.

Rend je uklonio ruku od revolvera. – Vraga, šerife, pa nismo mislili ništa loše.

– Vi – pokretom glave Holidej je dao znak Arnetu. – Uzmite mu revolver.

– Zar ja? – Arnetu je zastao dah.

– Da, vi – ponovio je Dok. – Ne bojte se, držim ih na nišanu.

Arnet je oprezno pošao napred i pružio drhtavu ruku da Rendu uzme revolver. Ponovio je to sa Stabijem, dok se Luis sagnuo i izvukao revolver iz Marlijevog opasača. Tada je već Pit Marli pokušao da ustane. Stisnuo je rukom nogu stolice i polako, s mukom, uspeo da se uspravi.

– Vas trojica remetite ovde red i mir – rekao je Holidej kratko.

– Mi smo se samo šalili – zacvileo je Stabi.

– Ako vernici budu podneli tužbu, vi ćete se lepo šaliti u zatvoru – primetio je Dok.

Sačekao je da čuje odgovor gostiju, ali svi su ćutali.

– Mislim da se ništa loše nije desilo – rekao je konačno propovednik Rinfri. – Stigli ste u pravi čas, šerife.

– Gubite se odavde – naredio je Dok trojici ukrotitelja. – Izađite na polje i otreznite se. Kada pođete iz grada, možete uzeti vaše revolvare.

– Zar... zar ćemo morati da šetamo kroz grad bez revolvera! – požalio se Rend.

– Moja kancelarija zatvara se u ponoć. Do tada dođite da uzmete oružje, ili ćete odjahati bez njega.

Gundajući, trojica ukrotitelja su posrćući pošla ka vratima. Violinista je zasvirao prve tonove kadrila, a debela žena mu se pridružila na klaviru.

– Moja igra, Džuli En – rekao je Arnet kada su ukrotitelji trupkajući izašli iz sale.

– Ne, Vile – odvratila je ona resko.

– Kako?

– Ovu igru obećala sam mister Holideju – dodala je osmehujući se šerifu.

fu. – Najmanje što mogu da učinim posle pomoći koju mi je ukazao, jeste da održim obećanje.

– Džuli En... ja sam pokušao... u stvari hteo sam da... – zablebetao je Arnet kao uplašena ovca.

Ali, propovednikova kćerka nije ga čula jer je već išla ka šerifu.

– Čini mi se da je ovo igra, mister Holidej – rekla je.

Holidej se osmehnuo. – Mislim da ste u pravu, mis Rinfri – ponudio joj je ruku.

– Vaša ruka... – zaustila je zabrinuto dok ju je on vodio kroz salu ka tri druga para koja su ih čekala.

– Nije bilo neophodno da šaljete doktora Bejlja – primetio je Holidej. – To je samo sitna ranica.

– Kada sam čula, zabrinula sam se i... – Džuli En je začutala i naglo porumenela. Još jednom je morala da podseti sebe kako je taj čovek običan pustolov. – Znete li da igrate kadril, mister Holidej?

– Mislim da ga još nisam zaboravio – odgovorio je Dok.

Pokazalo se da ga zasita nije zaboravio. Oni koji su ih gledali i koji su mislili da će novi šerif igrati kadril kao slon, bili su odmah jako iznenađeni. Holidej nije bio majstor igre, ali je u svakom slučaju bio besprekoran igrač. Znao je dobro korake za kadril i držao se kao pravi dostojanstveni dendi sa Istoka. Kada je njegova čvrsta desna ruka obuhvatila devojkicu oko vitkog struka, Džuli En je odgovorila predavši se snazi njegovog dodira.

Muzika se ubrzo završila. Sa platforme Rinfri je objavio da dame služe kafu u susednoj odaji. Holidej je otpratio Džuli En do tamo, platio dve šolje kafe i pošao sa njom na verandu. Na svetlosti mesečine njena kosa se srebrnasto presijavala.

– Iznenadili ste me, mister Holidej.

– Time što umem da igram?

– I to vrlo dobro – konstatovala je Džuli En i pogledala ga sa divljenjem. – Vi niste uvek bili... pustolov, je li tako?

– Ne, mis Rinfri.

– Mister Holidej – rekla je ona iskreno – moram da vam se izvinim. Bila sam gruba kada smo se prvi put sreli. Radilo se o tome da je angažovanje čoveka kao što ste vi protiv mojih principa. Posle ovoga noćas, nisam sasvim sigurna da sam bila u pravu.

Holidej je srknuo kafu. – Čovek ima pravo da greši, mis Rinfri.

Ona ga je pogledala ispod trepavica. – Mister Holidej, postoji nešto što me je čudilo. Zašto je čovek kao što ste vi... postao revolveraš? – onda je oborila oči. – Oprostite, stvarno nemam pravo da to pitam.

– To nije nikakva tajna, bar što se mene tiče – senka sete zamračila je Holidejevo lice. – Bilo je to dosta davno, onda kada sam izgubio nadu da ću doživeti sledeće proleće. To je jedna epizoda u mom životu koju ću preskočiti, ali koja je dosta uticala na tadašnje moje odluke. Jednoga dana našao sam se u situaciji da budem ponižen i uvređen – od poplave uspomena oči su mu odjednom ble snule ledenim glečerskim sjajem. – Kako mi život ionako nije bio ružičast, učinilo mi se da je to previše od sudbine. Dostojanstvo je predstavljalo jedinu vrednost do koje mi je tada bilo stalo.

– Gospode bože, zar je moguće da čovek dođe do tog stupnja očajanja – šaputala je.

– Moguće je, nego šta! Hteo sam da odbranim to jedino što mi je ostalo, a ravnodušnost prema životu dala mi je hladnokrvnost i sigurnost potrebnu za pobeđu. Kada sam podigao revol-

ver, ruka mi nije drhtala jer mi je očajanje dalo sigurnost. Pobedio sam i stekao slavu, neželjenu slavu, moram da kažem. Tako je počelo, i traje i dan danas. Moji pokušaji da to prekinem ostali su jalovi.

– Mora da je strašno živeti okružen mržnjom i strahom. Kako se čovek oseća u takvom položaju? Kao prognojena zver? – šapnula je Džuli.

Holidej je ispio kafu do kraja i uzevši njenu šoljicu, stavio obe posude na sto. – Mogu vam reći da nije prijatno. Ali, ostavimo to, muzika je ponovo počela – rekao je. – Arnet će vas čekati.

– Neka čeka – odgovorila je ona odlučno.

– Ipak ću vas odvesti nazad – rekao je Dok. – Svratio sam samo na nekoliko trenutaka, da odigram svoju igru. Zvanično sam na dužnosti.

– Mister Holideje...

– Da?

– Hvala što ste mi pomogli. Ne bi mi se dopalo da igram sa onom pijanom životinjom – dvoumila se neko vreme. – Vil očigledno nije namerao da mi pritekne u pomoć.

– Sačekao sam nekoliko sekundi u nadi da će on to učiniti – rekao je Dok. – Onda sam zaključio da moram da se umešam.

Ona je pružila ruku i čvrsto sitsnula njegovu. Impulsivno, nesvesno, njena ruka ostala je u njegovoj.

– Hvala, mister Holideje – rekla je mekim glasom.

Kada je htela da se odmakne, puistolov je pružio ruke i obuhvativši je oko pojasa, privukao je sebi. Zatim su njegove usne našle njene. U prvom momentu ona je ostala nepomična, ali su odjednom njene usne počele da se miču i otvaraju i ona je obavila ruke oko njegovog vrata.

Ni jedno od njih dvoje nije primetilo siluetu na vratima.

Holidej ju je konačno pustio. – Moram da idem – rekao je sa žaljenjem. – Odvešću te nazad u salu.

Senka sa vrata klizmula je nazad u salu za igranke, a Holidej je pošao za devojkom ka otvorenim vratima.

VI

Bila je već blizu ponoć kada je Natan Preskot otvorio kasu da u nju ostavi dnevnu zaradu iz „Keca pika“. Neposredno pre toga prebrojao je novac. Dve stotine sedamdeset tri dolara. To nije bio mali iznos za salun kao što je „Kec pik“, pogotovo kada je konkurencija „Skerletna dama“ znatno spustila cene piva i viskija da bi primamila goste.

Preskot je zatvorio kasu. Na Zapad je došao kao vojnik, odslužio svoj rok u tvrđavi Sirl i kada je bio otpušten iz armije, investirao je svoj novac u salun „Kec pik“. Tek blizu tridesete, Preskot je bio krupan, nešto puniji nego što je trebalo i na glavi je imao gužvu svetloplave kose koju je trebalo potkresati.

Sedeći za pisaćim stolom, nalio je sebi viski i oslušnuo šumove iz saluna sa druge strane vrata. Kroz nekoliko minuta otići će svojoj kući od dasaka i ostaviće barmena da zatvori kada i poslednji gost ode. Posao nije baš cvetao. Samo je „Skerletna dama“ ostajala otvorena do u kasne jutarnje sate, jer je Kreg pokušavao da iz kauboja i građana iscedi i poslednji dolar profita.

Toga dana Kreg je bio tu, u njegovoj kancelariji.

Kao i durgi poslovni ljudi u Eš Fordu, Preskot je napravio grešku da od Krega tri godine ranije pozajmi novac za renoviranje saluna i otplate od tog zajma trebalo je da traju još godinu dana. Preskot je otplate davao

uvek tačno i bez odlaganja. Kroz dvanaest meseci dug će biti otplaćen i „Kec pik“ biće sasvim njegov.

Preskot je zevnuo. Dan je bio dugačak, a sastanak sa Kregom ga je iscrpeo. Zelenaš je došao sa predlogom da preuzme „Kec pik“ i ostao je kod njega puna dva časa ubeđujući ga, pa čak i preteći, naravno u zavijenoj formi. Njegov predlog bio je da Preskotu isplati dve hiljade dolara i otpiše preostali deo duga.

Takva ponuda graničila se sa uvredom i Natan Preskot ju je tako i tretirao, na Kregovu veliku ljutnju, i na kraju je zelenaš kao furija napustio sastanak.

Preskot je ispio viski i zaboravio na incident sa Kregom i pošao u salun, svoj salun. Izbrojao je samo deset gostiju i dve zabavljačice i uputio se ka leptir vratima.

– Hoću li biti potrebna noćas? – zapitala ga je Saguaro.

– Mislim da hoćeš – rekao je Preskot. Njegov pogled zadržao se na primamljivim okruglinama njenih nabreklih grudi. Posedovanje saluna nosilo je sa sobom i izvesne prednosti. – Dođi kod mene kada salun bude zatvoren.

– Naravno, mister Preskote – kasnije, ona će ga zvati kratko Natan, ali ta intimnost bila je moguća samo kada su sami u njegovoj kući. – Neću se dugo zadržati.

– I ponesi bocu najboljeg vina.

Razdvojio je leptir vrata i izašao u noć.

Sala za igranke kod crkve baš se zatvarala i on je ugledao tri konjanika koja su se ispred zatvora pela na konje. Prešavši preko ulice, zapazio je novog šerifa Holideja, koji je toj trojici vraćao revolver. „Skerletna dama“ još uvek se kupala u svetlosti, a Kregove kockarnice bile su dobro posećene sudeći po dva niza konja

privezanih za privezište ispred zgrada.

Iz glavne ulice krenuo je u ulicu Bufalo.

Bila je to uzana uličica koja je vijugala između kuća i kolibe da bi se završila na obali reke. Kuća Natana Preskote bila je sasvim blizu vode i vlasnik saluna je zevnuo kada je stigao do ograde, niza belih letava ispred bogatog venjaka koji je održavan zelenom obilnom vodom iz reke Eš. Plaćao je jednom starom čoveku da mu održava vrt sa ružama i zahvaljujući tome, uvek kada se vraćao kući, uživao je u prefinjenom mirisu ruža. Baš kad je hteo da stavi ključ u bravu, primetio je da su vrata već otvorena.

Oprezno je uhvatio rukom mesinganu kvaku i već je hteo da snažno odgurne vrata kada je zapazio da je brava bila nasilno otvorena.

Lopovi! Bila je njegova prva pomisao. Šmrdljivi lopovi!

Ušao je unutra tražeći u džepu šibicu da bi zapalio svetiljku. Kada je već napipao palidrvca u džepu, osetio je u vazduhu ustajali miris duvan-skog dima.

– Upali svetiljku, Preskote – začuo se neki glas iz tame.

– Ko je to, do đavola... – Preskot je kresnuo palidrvce i njegov blesak obasjao je debeljuškastog bradatog čoveka lenjo opruženog u stolici ututkanoj jastucima. – Do đavola, Kejne Dejvise, kako si se usudio...

– Umorio sam se čekajući te, Preskote – rekao je Dejvis mašući rukom u kojoj je između palca i kažiprsta držao cigaretu – pa sam ušao unutra. Ali, zašto ne zapališ tu svetiljku? Opeći ćeš prste.

Škrgućući zubima od ljutnje, vlasnik saluna je primakao palidrvce fitilju. Plamičak je zatreptao, a onda jako planuo i obasjao odaju. Kejn

Dejvis je sedeo sa pakosnim osmehom na usnama. Na malom stočiću pored njega nalazila se čaša brendija, koju je uzeo iz ormarića za piće.

– Gubi se odavde – prasnuo je Preskot.

Kejn Dejvis se nije ni makao. Namerno, kao da prkosi, otresao je pepero cigarete na tepih.

– Mister Kreg me je poslao.

– Zbog čega? – zapitao je Preskot.

– Da nastavim diskusiju koju si sa njim vodio danas posle podne – rekao mu je Kejn Dejvis.

– Taj razgovor je završen... Kreg to zna – odvratio je Preskot nabusito. – Nema pogodbe. A sad, Dejvise, odlazi odavde...

– Ti izgleda ne razumeš, Preskote?

– Razumem samo to da si obio bravu na mojim vratima i da si nasilno ušao unutra...

– Govorim o ponudi mister Krega – naglasio je Kejn Dejvis oštro. Izvadio je cigaretu iz usta i otpio gutljaj brendija. – Mister Kreg ti je dao vrlo širokogrudu ponudu...

– Koju sam ja odbio – rekao je Preskot tmurno.

– Mister Kreg ne voli ljude koji odbijaju njegovu širokogrudost – izjavio je Dejvis. Glas mu je zvučao mirno, skoro nezainteresovano, ali u njemu je ipak vešt slušalac nepogrešivo nalazio notu pretnje. – On smatra da si nezahvalan.

– Dejvise, prenesi Kregu jednu poruku – kazao je Preskot besno. – Reci mu da ono što sam danas rekao ostaje. Ne prodajem. I do đavola, možeš da mu kažeš još nešto. Poslaću mu račun za ovu razvaljenu bravu.

– Slučajno se sećam da je Glen Klikmen istu takvu glupost rekao neposredno pred smrt – prozborio je Kejn Dejvis tiho. – Klikmenu se desio nesrećni slučaj... zalutali kuršum, je li tako bilo?

– To je, znači – rekao je Preskot. – Ako ne prodam salun Kregu, i meni će se desiti nesrećni slučaj?

– Zavisi kako karte padnu – priznao je Dejvis ozbiljno. Uzeo je iz džepa komad papira i razvio ga. – Mister Kreg ti je poslao ovaj ugovor o prodaji. Treba samo da ga potpišeš i sutra ćeš dobiti svoj novac... i neće biti nesrećnog slučaja.

– Daj da vidim to.

– Sad već govoriš razumno, Preskote – ustao je i pružio ugovor vlasniku saluna. – Pogeldaj dobro, sve je tu, uključujući i cenu od dve hiljade dolara.

Natan Preskot je prineo papir svetiljki. Primetio je da je širok osmeh razvukao revolveraševo lice.

– Da, boga mi, rekao sam ja mister Kregu da tebi samo treba dati šansu da se urazumiš – zakikota se Dejvis.

– Čuj, u vezi sa porukom za Krega.

– Da?

– Imam nešto da dodam – rekao je Preskot značajno. Pocepao je ugovor ispred Dejvisovih, od neverice razrogačenih, očiju. – Reci Kregu da me nije uplašio.

Pustio je da komadi pocepanog dokumenta padnu na tepih ispred Dejvisovih nogu. Dejvis je zurio u komade papira razrogačenim očima.

– Ti si lud, Preskote – procedio je promuklo.

– Gubi se napolje! – naredio mu je vlasnik saluna.

Kejn Dejvis je bacio cigaretu na pod i ugazio je u tepih. Zatim je prošao pored Preskota, izašao kroz otvorena vrata i nestao u noći.

Proklinjući u sebi, Preskot je prišao vratima nameravajući da ih zatvori za revolverašem, ali kada je stigao do dovratka, iz bašte je grmnulo pucanj. Uz tup mučan udar tane se zarilo Preskotu u trbuh i vlasnik saluna je pao na pod verande grčeći se u samrtnom ropcu.

Kejn Dejvis je bez pokreta stajao u bašti, držeći u ruci revolver koji se još dimio.

U očajanju, Preskot se mašio rukom ka revolveru u futrolu, ali kada su njegovi prsti dohvatili dršku oružja, Dejvis je još jednom opalio i poslao ga u večnost.

U kućama su se počele paliti svetiljke, a tišinu je poremetilo škripanje prozora i vrata. Dejvis je preskočio ogradu od letava u nameri da se dočepa pomračine na obali reke. No, odjednom je ugledao jedno lice. Bilo je to bledo, prestrašeno lice salunske zabavljačice. Saguaro je stajala u do vratku kuće preko puta Preskotove i u tom užasnom momentu kada su im se pogledi sreli, Dejvis je znao da je ona sve videla. Zategao je obarač revolvera i ona je vrisnula. U tom trenutku ljudi su iz kuća nagrnuli na ulicu i Dejvis je neodlučno vratio revolver u futrolu i zamakao u tamu.

*

Privučen pucnjima, Dok Holidej je potrčao iz svoje kancelarije prema ulici Bufala zavijanoj u noćnu tminu. Sreo ga je jedan stariji čovek u dugačkoj beloj spavaćici, koji je mahao zapaljenim fenjerom.

– Tamo dole, šerife – zakrkljao je starac. – Neki čovek je ubijen.

Holidej je pohitao niz ulicu i došao do gomile okupljene pred vrtom ispred Preskotove kuće. Probio se ramenima kroz gomilu do mesta gde su ljudi stajali u krugu oko krvavog tela na verandi.

– Natan Preskot, šerife – objasnio je neko Holideju. – On je bio vlasnik „Keca pika“.

– Pogođen je u trbuh i glavu – rekao je neko drugi. – Nije bilo nikakve šanse da preživi.

Holidej je kleknuo pored leša. Drugi metak pogodio je Preskota tačno između očiju. Njegovi dugi prsti stiskali su dršku revolvera, ali revolver je bio hladan. Nije uspeo da ispali ni jedan metak.

Holidej se uspravio i pogledao po fenjerima obasjanim licima. Na nekim od tih lica video se šok od iznenađenja, dok su drugi odražavala činjenicu da ubistva nisu ništa novo u Eš Fordu.

– Je li neko video šta se desilo? – zapitao je Dok.

Zavladalo je ćutanje. A onda je neki čovek smogao snage da progovori. – Bili smo u postelji, kao i većina drugih ljudi – rekao je. Bio je to bankarski službenik po imenu Delani i desnom rukom zaštitnički je držao obgrljenu oko pasa svoju mladu ženu. – Čuli smo dva pucnja. Ja sam izašao prvi, a onda je za mnom došla Seli.

– Delani je u pravu – rekao je neki čovek sa crnim povezom preko desnog oka. – Čula su se dva pucnja, prilično brzo jedan za drugim. Ali kada sam izašao napolje, zlikovac koji je ubio Preskota već je bio pobe-gao.

– Čuo se i neki krik – prisetio se Edi Vajthed. – Ja sam čuo neki ženski vrisak.

– Je li neko od vas vrisnuo? – zapitao je Holidej.

Žene su ćutke odmahnule glavama.

– Ne šerife, ja nisam – rekla je Seli Delani.

– Ali, ja sam čuo vrisak – insistirao je Edi Vajthed. – Čuo se odmah posle drugog pucnja. Kao da je neko video šta se desilo i kriknuo.

– A taj očevidac je očigledno pobe-gao – konstatovao je Dok. Osvrnuo se po okupljenoj gomili. – Želim da mi svi vi date izjavu i zato odmah ujutro dođite u šerifsku stanicu.

– Sutra ujutro je služba u crkvi – predočila mu je seli Delani.

– Onda dođite pre crkve – rekao je Holidej. Šerif je pokretom ruke dao znak Delaniju i čoveku sa crnim povezom. – Onesite Preskotovo telo pogrebniku. Vi ostali možete ići kući.

– Ko je mogao da želi smrt mister Preskotu? – Zapitao je Edi okrećući se da pođe.

– Sada to još ne znam – rekao je Holidej građanima. – Ali, nameram da saznam.

Holidej je prošao pored krvavog leša prema vratima. Primetio je razvaljenu bravu i ušao u prvu odaju. Stojeći pored svetiljke, osvrnuo se oko sebe i uočio komade papira razbacane po tepihu. Sagnuo se, pokupio ih i stavio sebi u džep. Zatim su njegove oči otkrile opušak cigarete grubo ugažen u tepih. Uzao je i opušak i brižljivo ga stavio u džep prsnika.

Kada se vratio na verandu, Delani i čovek sa povezom na oku već su nosili telo ka ulici, a okupljeni građani su se razilazili vraćajući se svojim toplim posteljama.

Holidej je zatvorio vrata dvorišta i uputio se ka zgradi zatvora. Idući glavnom ulicom, video je svetlost u pogrebnikovoj kapeli. Ušavši u svoju kancelariju, seo je za pisači sto, stavio na njega komade papira koje je pokupio u Preskotovoj sobi i strpljivo počeo da ih slaže u celinu. Posle nekoliko minuta uspeo je da porčita: „Ugovor o prodaji.“ Holidej je izvadio cigaru iz tabakere odlučivši da ostane tu sve dok potpuno ne složi komadiće pocepanog ugovora.

Onda je na sporednim vratima začuo tiho, obazrivo kucanje.

Kucanje se čulo na vratima koja su vodila u sporednu ulicu i koja su se retko koristila. Spustivši iz predostrožnosti ruku na pištolj, ustao je i nečujno prešao preko odaje. U zidu or-

krenutom uličici nalazio se jedan mali, visoko ugrađeni prozorčić i šerif je oprezno razmakao zavesu na njemu. Kucanje se ponovo začulo i on je sasvim blizu vrata, zaklonjenu tamom, ugledao siluetu neke žene. Bila je to Saguaro, zabavljačica iz saluna „Kec pik“.

Holidej je otključao vrata. – Uđite.

Ona se provukla pored njega. Bila je bleđa u licu, gledala je širom otvorenim, opčinjenim očima i Holidej je primetio da podrhtava. Ovo nije bila obična prijateljska poseta.

– Mister Holideje, došla sam čim sam mogla... čim sam bila sigurna da me niko neće videti – izustila je usplahireno.

– Bilo bi najbolje da najpre sednete, Saguaro – rekao je Holidej.

– Da, da, hoću.

Drhteći kao prut, ona je obišla pisači sto i skljkala se na stolicu. Zatim je zagnjurila lice u šake.

– Šta se desilo – obodrio ju je Dok.

– Videla sam kad je mister Preskot ubijen – zajecala je ona.

Holidej je zapalio cigaru i pažljivo pogledao ženu. – Vi ste onda kriknuli?

– Da – priznala je.

– Zašto mi ne ispričate sve od početka, Saguaro? Imate vremena.

Ona je digla pogled ka njemu. – Bila sam se uputila kod Natana. ...to jest, mister Preskotovoj kući. On me je pozvao... ovaj... na čašicu pića posle rada. Znate, mi smi bili prijatelji, bliski prijatelji.

– Nije potrebno da mi bilo šta objasnjavate, Saguaro – rekao joj je Dok. – Ispričajte mi samo šta se desilo.

– Bila sam na ulici kada sam videla da su se vrata Natanove kuće naglo otvorila. Kejn Dejvis je izašao napolje i okrenuo se baš onda kada je Natan prišao vratima. Dejvis je opalio dva puta. To se... desilo tako brzo. U jed-

nom momentu Natan je bio živ, a već sledećeg trenutka bio je mrtav – suze su joj potekle niz lice ostavljajući trag na njenim napudranim obrazima. – Onda sam ja kriknula...

– Je li vas Dejvis video?

Ona je klimnula glavom. – Da.

– Šta se onda desilo?

– On je hteo da me ubije. Naperio je revolver na mene, ali su u tom trenutku susedi iz obližnjih kuća istrčali na ulicu i on je pobeo prema reci.

– I vi niste ništa rekli tim ljudima?

– Bila sam toliko uplašena da sam samo pobešla i sakrila se – priznala je. – Dolazeći ovamo, bila sam vrlo oprezna, mister Holideje. Došla sam sporednim ulicama...

– Izgleda da su se prepirali oko ovoga – rekao je Holidej pokazujući prstom komade papira koje je sastavio i na kojima je pisalo „Ugovor o prodaji.“

– Kreg je danas u toku dana posetio Natana – rekla je. – Natan mi je rekao kako je Kreg pokušao da ga prinudi da proda salon, ali on je odbio.

– I onda je Kreg poslao Dejvisa da ga ubije – pretpostavio je Dok.

– Mister Holideje, Natan je dugo vao Kregu neki novac. Znao, Natan i ja smo bili vrlo bliski. On mi je to rekao.

– Ima li Kreg založnicu za „Kec pi-ka“?

– Ima – potvrdila je ona.

– I tako je Preskot ubijen, a salon će preći u Kregove ruke – promrmaljao je Holidej za sebe. Izvadio je cigaru iz tabakera. – Treba mi vaša pomoć, Saguaro.

Salunska zabavljačica se snebivala. – Kako to mislite?

– Ako obećate da ćete svedočiti, ja ću uhapsiti Kejna Dejvisa – rekao je Holidej. – Pretpostavljam da će Dejvis, kad mu zaigra glava, progovoriti

i otkriti Krega. Kada se to desi, ovaj grad će biti slobodan.

– Oni će me ubiti pre nego što budem mogla da svedočim – rekla je salunska zabavljačica beznadežno.

– Neće ako ne budu mogli da vas nađu.

– Mister Holideje – rekla je – mislim da vi nešto ne shvatate. Nema mesta u Arizoni gde se mogu sakriti da me Kregovi ljudi ne nađu!

– Znam jedno mesto gde neće ni sanjati da vas potraže – hrabrio ju je Dok.

– Gde je to?

– Hoćete li da svedočite? – kušao ju je Dok.

Saguaro se netremice zagledala u njega. Setila se Natanovog beživotnog tela, setila se toga kako su Kregovi ljudi nametnuli gradu vladavinu straha. I ona je bila uplašena. A onda se setila šta se posle toga zbilo u Eš Fordu. Došao je neki nepoznati čovek i suprotstavio se Kregu. Sada je tom čoveku bila potrebna pomoć, a tu pomoć mogla mu je dati samo ona.

– Hoću – prošaputala je.

Holidej je izvadio cigaru iz zuba. – Pre nego što uhapsim Dejvisa, odvešću vas na sigurno mesto. Izaći ćemo odavde na sporedna vrata.

Uzeo ju je za ruku i izveo je kroz vrata u sporednu ulicu. Našavši se napolju, osmotrio je tamu i rukom joj dao znak da pođe za njim. Držali su se senke i idući brzim hodom, skrenuli u drugu sporednu ulicu koja se pružala paralelno sa glavnom ulicom. Sve kuće bile su u tami, svi kapci na prozorima zatvoreni, sva vrata sigurno zaključana, sva sem vrata kuće ka kojoj su se uputili, kuće neposredno iza crkve. Kuća gradskog sveštenika bila je otvorena, a u dnevnoj sobi gorela je svetiljka.

– Misлите... tamo? – zapitala je Saguaro trepćući.

– Da, u kuću gradskog sveštenika – potvrdio je Dok.

– Ali, mister Holidej... – zaustila je Saguaro da protestuje.

Holidej ju je uzeo za ruku, otvorio sporedna vrata dvorišta i poveo je ka kući. Zakucao je i vrata je otvorio velečasni Džekob Rinfri obučen u kućnu haljinu.

Videvši našminkanu salunsku zabavljačicu, Rinfri je zaprepašćeno zinuo. – Uh... uđite.

Holidej ju je ugurao unutra.

– Gle, mister Holidej... – progovorila je Džuli En ulazeći u dnevnu sobu odevena takođe u kućnu haljinu. Onda je ugledala salunsku zabavljačicu i širom razrogačila oči. – Ah!

– Oprostite što vas uznemiravam, ali potrebna mi je vaša pomoć – rekao je Holidej ne okolišeći. – Mis Saguaro ima dokaze koji će jednog od Kregovih ljudi odvesti u zatvor. Možda će to biti i put da se dokrajči Kregova banda.

– Izvanredno! – rekao je propovednik grozničavo.

Holidej im je ukratko ispričao šta se desilo.

– Ali, kakve to veze ima sa nama? – zapitao je Rinfri začuđeno kada je Holidej završio.

– Kregova banda će svim silama tražiti mis Saguaro da je ubije – izjavio je Holidej. – Dejvis je svakako rekao Kregu da je ona prisustvovala ubistvu. Tražim mesto gde je oni neće tražiti.

– I mislili ste na ovo mesto? – prošaputao je velečasni. Donja vilica mu se opet opustila. – Zar salunska zabavljačica u sveštenikovom domu?

Dok Holidej se osmehnuo. – Baš to. Poslednje mesto gde će neko tražiti salunsku zabavljačicu sigurno je sveštenikov dom. Kregovi ljudi pročešljaće grad, pretražiće čak i okolinu, ali neće ni sanjati da je potraže ovde.

– Ali, Holideje, vi ne shvatate moj položaj – rekao je velečasni Rinfri zaprepašćeno. – Ja sam sveštenik, propovednik. Moj dom je tako reći sveto mesto...

– Oče, mister Holidej je u pravu – umešala se Džuli En.

– Ali ako ljudi iz crkvenog odbora ikada saznaju...

– Neće saznati – rekao je Dok. – U stvari, to neće znati niko sem nas četvoro. Ako budete imali posetioca, neka mis Saguaro ostane u njenoj sobi.

– Pa da, u pravu ste. Postaraćemo se za to – kazao je Džekob Rinfri odlučno i kritičkim okom zadržao se na dubokom dekolteu koji je otkrivao polovinu devojčinih grudi.

– Zahvalan sam vam oboma – rekao je Dok. – Neka ostane ovde do Dejvisovog suđenja, to jest ako se slažete s tim.

– Platiću vam za tu uslugu – obećala je Saguaro. – Imam novca i mogu da vam platim za hranu i stan.

– To neće biti potrebno – odvratio je Rinfri dostojanstveno. – Mi ne naplaćujemo milosrđe koje učinimo – nabrao je čelo. – Ovaj... mis...

– Saguaro – ponovila je ona.

– Ovaj, da li biste bili ljubazni da pokrijete vaše... ovaj... – Rinfri je zamucuo.

– Oprostite, velečasni – izvinila se salunska zabavljačica i uzevši šal, prebacila ga preko svojih nagih ramena i prikrila svoja ramena i grudi.

Rinfri se obratio svojoj kćeri. – Budi dobra i pokaži mis Saguaro sobu gde se može smestiti, Džuli En.

– Ja odlazim i prepuštam vam brijegu o mis Saguaro – rekao je Holidej sa ulaza.

Zatim je izašao i uputio se nazad glavnom ulicom. Kockarnica se zatvarala, ali je u „Skerletnoj dami“ bučalo od glasova i muzike. Od ubi-

stva Natana Preskota bilo je prošlo već pola časa, što je Kejnu Dejvisu bilo dovoljno da dođe i Kregu podnese izveštaj. Zelenaš je sada sigurno već znao da je Preskot mrtav i da postoji svedok koji je sve to video. Holidej je krupnim koracima prešao preko trotoara i širom otvorio leptir vrata. Ponoć je prošla i broj gostiju u salunu bio je znatno smanjen.

Kreg je sedeo za stolom sa dvojicom svojih saučesnika, Ferangom i Draperom, i kada je Holidej ušao i uputio se ka njima, Meksikanac je laktom gurnuo svog gazdu.

– Ovde više niste dobro došli, Holideje – rekao mu je Kreg odmah. – Od sada pijte na nekom drugom mestu.

– Jedino drugo mesto gde mogu piti je „Kec pik“ – odgovorio je Dok. Njegova senka zaklonila je Kregov sto. – Kada ćete ga preuzeti?

– Nemam nameru da razgovaram o poslovima u ovo doba noći – rekao je jetko Lejsi Kreg.

– Preskot je mrtav – nastavio je Dok. – To znači da sada imate vlast nad njegovim salunom.

– Čuo sam za Preskota – rekao je Kreg ravnodušno. – To je zaista sramota šta se desilo.

– Čuli ste od Dejvisa? – kušao ga je Dok.

– Ne.

– Ko vam je rekao?

– Rekao bih da se to vas ne tiče – zelenaš se neveselo osmehnuo – ali ako već morate da znate, čuo sam od svakoga u salunu. To je u ovom momentu opšte poznato u gradu.

– Mislio sam da ste možda čuli sve pojedinosti od Dejvisa – insistirao je Dok.

– Šta time mislite? – zapitao je Kreg spuštajući ton.

– Imam svedoka koji kaže da je Kejn Dejvis ubio Preskota – izjavio je Dok.

– Svedoka! – Kreg se prezrivo osmehnuo. – Kakvog svedoka?

– Vi mu znate ime.

– Pazite šta govorite, Holideje... – upozorio ga je Kreg.

– Uveren sam da je Dejvis došao pravo ovamo da vas obavesti o Preskotovoj smrti – nastavio je Dok Holidej. – On vam je sigurno rekao da postoji svedok koji je video ubistvo.

U salunu je zavladała tišina i odmaknuvši stolicu iza sebe, Kreg je ustao. Na celavom čelu izbile su mu debele plave vene i oči su mu planule mržnjom.

– Holideje – prošaputao je u dubokoj tišini – gubite se odavde!

– Gde je Kejn Dejvis? – ostao je Dok uporan.

– Holideje... – zaustio je Kreg promuklo.

Holidej je primetio da se Ferangova ruka spustila paniže. – Ja to ne bih pokušao! Sem ako ne želiš da se nađeš na groblju. Ruke na sto!

Ejms Ferango se ukočio, a onda lagano stavio obe ruke na sto.

– Šta vi, do đavola, mislite, ko ste vi da me ovde osuđujete? – zagrmio je Lejsi Kreg. – Do đavola, vi niste nikakav šerif. Vi ste običan revolveraš sa šerifskom zvezdom...

– Ja sam šerif – rekao je Dok rastežući reči – i vi ćete mi odgovoriti na pitanje. Gde je Dejvis?

Kreg ga je netremice gledao grčeci prste od gneva. – Nisam ga video već časovima i otkuda bih ja znao gde je on? Nisam njegova dadilja!

– Možda spava? – rekao je Hans Draper. – Spavanje održava lepotu.

Revolveraš se glasno nasmejao svom vicu, ali mu se niko nije pridružio. Umesto toga svi su sedeli u tišini očekujući da vide ishod sukoba.

Holidej je motrio na Krega, ali je digao glas obraćajući se svima u salunu.

– Noćas je Dejvis ubio Natana Preskota. Kreg kaže da nije video Dejvisa već više časova, ali ja mislim da Kreg laže. Dejvis je sigurno bio ovde pre kratkog vremena. Ko ima hrabrosti da mi kaže gde se nalazi?

Niko se nije makao, niko nije progovorio ni reč. Ejms Ferango se zasmejao.

– I računao sam da ste većinom kukavice – ošinuo ih je Holidej. – Moraću sam da ga potražim.

Holidej je odlučnim korakom izašao napolje praćen Ferangovim smehom i kada se našao na trotoaru, začuo je Kregov glas koji je objavljivao da časti piće. Glasni poklici odjeknuli su u „Skerletnoj dami“.

– Šerife – začu se poziv iz mraka.

Holidej je stao sa rukom na revolveru. U mraku je razabrao nejasnu siluetu, siluetu nekog čoveka.

– Ko zove?

– Ja sam, Džons – ponovo se čuo šapat. – Sol Džons.

Holidej je oprezno prišao uličici. Iz saluna su usnuli grad zapljusnuli talasi glasne muzike.

– Mislim da sam čuo za tebe, Sole – rekao je Dok. – Čini mi se da su mi rekli kako si bio sa šerifom Skotom kada je ubijen.

– Teo je bio moj drug. Ne mogu da dokažem, ali znam da ga je Kreg ubio – Sol Džons se zakašljao. Glas mu je bio promukao. – Šerife, ja sam vas posmatrao, slušao sam o vama. Mislim da ste vi čovek koji može učiniti da Kreg završi sa omčom oko vrata.

– Samo ako dobijem pomoć, Sole – rekao je Dok Holidej tiho – i ako prethodno uhapsim Kejna Dejvisa.

– To je razlog što sam se išunjao iz saluna – priznao je Solomon Džons. – Bili ste u pravu za ono što ste rekli u salunu. Kejn Dejvis je bio tamo pre kratkog vremena. Bili ste u pravu, takođe, kad ste rekli da smo kukavice.

– Svi izuzev tebe – obodrio ga je Dok.

– Ja nisam heroj, šerife. Možda sam manje heroj nego bilo ko drugi, ali mislim da ste vi čovek koji će Krega izvesti pred sud pravde. Nikada nisam verovao da to oni drugi šerifi mogu, čak ni moj drug Teo, ali vi možete – Sol Džons je prišao bliže i Holidej je ugledao zabrinuto smežurano lice starog čoveka, ali lice koje je nosilo zrak nade. – Video sam kuda je Dejvis odjahao. Otišao je ovom ulicom tamo. Ona vodi prema gazu.

– Kada je to bilo?

– Pre nekoliko minuta, ne više.

– Možda si više heroj nego što misliš, Sole – rekao mu je Holidej.

Holidej je potrčao ka štali iza zgrade zatvora. Žurno je osedlao svog mrkova i izveo ga napolje. Trenutak kasnije vinuo se u sedlo i uputio se niz ulicu kojom je, po obaveštenju Sola Džonsa, Dejvis odjahao. Uličica se nešto dalje širila i ulivala u put koji je vodio ka reci. Jašući punom brzinom, Holidej je naterao konja pravo do ivice reke.

Voda je počela prskati pod konjskim kopitama i za manje od jednog minuta približili su se rastinju koje je senčilo drugu obalu. Izašavši na obalu, zategao je vođice i pogledao preko mesečinom obasjane ravnice. Retko drveće sablasno je izgledalo u bledom polusvetlu. Ništa se nije micalo. Daleko na severu planinski grebeni presecali su zvezdama osuto nebo kao crni oštri zubi.

Tada je ugledao oblačić prašine.

Bio je to tanak pokretan oblačić, jedva vidljiv pri mesečini, koji se brzo udaljavao od reke ka predelu kanjona i jaruga. Prikupivši vođice, Dok je poterao konja u galop. Pratio je oblačak i posle dve milje izbio na jedno uzvišenje. Odatle je dosta jasno mogao da vidi konjanika koji se bli-

žio kanjonima. Sa svog uzdignutog mesta mogao je takođe da vidi nizak greben koji je presecio ravnice i spuštao se ka ulazu u jedan uzan kanjon. Ako bi pošao tim grebenom, bilo bi manje rizika da ga begunac primeti.

Sjahao je niz padinu i presekao kroz jednu dugu vododerinu. Izašao je u podnožju grebena i uz kosinu od granitnih stena izbio na vrh. Vetar ga je ošinio i nastavio da mu duva u lice dok je jahao duž kamenitog kresa. Baci viši pogled naniže, ugledao je begunca skoro pred ulazom u kanjon. Greben je odjednom počeo da se spušta naniže i spuštanje između retkog drveća uzelo mu je dobrih pet minuta. Kada je stigao do kraja padine, konjanika nije bilo.

No, lako je našao konjanikov trag. Prateći trag, ujahao je u ždrelo dosta široke dolje sa visokim kamenim stranama. U dolji zaklonjenoj od vetra vladala je tišina. Približavajući se kanjonu, u daljini je ugledao konjanika. Bio je pred ulazom u uzan, kao nožem usečen prolaz u steni.

Novopečeni šerif je poterao konja dalje, a pesak i prašina prigušili su topot njegovih brzih nogu. Začuo je avetinjsko zavijanje kojota i nastavio da prati trag kroz uzani kameniti prolaz.

Nešto dalje prolaz se širio u širok ispušt koji se nadnosio nad sledeći kanjon.

Njegov plen nalazio se upravo ispod njega i jahao je dosta lagano. Sa rukom na revolveru, Dok Holidej je sačekao da begunac konačno zastane, sjaše i počne da zavija cigaretu. Bio je to Dejvis. Čak i sa te razdaljine, Holidej je prepoznao kratkonogog debeljka sa neurednom bradom.

Holidej se lagano spustio iz sedla. Sa ispusta je pored zida dolje vidio vijugav put. Vodeći svog konja, Holidej

je oprezno pošao naniže. Kretao se lagano i ne skidajući oka sa Dejvisa. Na kraju puteljka Holidej je ostavio svog konja.

Izvadivši revolver iz futrole, privukao se ivici ispusta. Kejn Dejvis je stajao odmah ispod njega, naslonjen na jednu stenu. Dok je Holidej puzao ka njemu, zločinac je prišao svom konju i iz bisaga izvadio bocu viskija. Za cigaretom zalepljenom na donju usnu, odčepio je flašu.

Pre nego što ju je primeo usnama, Holidej se uspravio.

– Ruke u vis, Dejvise! Uhapšen si! – dovikao je.

VII

Holidejeve reči ostale su da lebde u vazduhu i Kejn Dejvis je ostao kao skamenjen. Holidej je palcem zategao obarač revolvera i čuvši oštro metalno „klik“, Dejvis je okrenuo blede lice ka zaravni iznad sebe. Dugo vremena Kregov revolveraš je netremice zurio u cev zapetog pištolja.

– Daleko ste od grada, šerife – izustio je najzad Dejvis i glas mu je zazvučao šuplje kao da dolazi iz groba. – Rekao bih da ste previše ozbiljno shvatili vaš posao.

– Baci tu bocu – zapovedio mu je Dok.

– Nas dvojica smo ljudi istog soja... vi i ja – nastavio je Kejn Dejvis. – Zašto ne podelimo ovu flašu i porazgovaramo?

– Baci je! – ponovio je Dok grubo.

Boca je pala na tlo i viski se prosuo.

– O'kej, za šta me optužujete? – procedio je Dejvis kroz zube.

– Ti dobro znaš za šta – rekao mu je Dok. – Za ubistvo Natana Preskota.

– Prljava drolja – dunuo je Kejn

Dejvis kroz nos, ne pomišljajući da odriče svoje delo.

– Dejvise, otkopčaj opasač – naredio je Dok.

– I vi me hapsite samo na osnovu izjave jedne polovne drolje?

– Imaćeš dosta vremena da govoriš na suđenju.

– Na suđenju? – Dejvis je zinuo sa nevericom.

– U Eš Fordu će zavladatai red i zakon – obavestio ga je Dok Holidej. – Biće ti suđeno na sudu sa porotom, a onda ćeš biti obešen – video je kada su ubici na čelu izbile sitne graške znoja. – Naravno, možda ću moći da ti spasem glavu. Možda bih te mogao izvući na vremensku kaznu ako budeš sarađivao i ako budeš dao izjavu koja će omću preneti sa tvog vrata na Kregov.

– Idi do đavola! – prasnuo je Dejvis.

– Tvoj opasač – podsetio ga je Holidej. Glas mu je odjednom postao leden. – Dejvise, ne pokušavaj nikakve glupe trikove. Ne možeš nikako biti brži od mog prsta na obaraču.

– Idi u pakao, Holideje! – izustio je Dejvis promuklo.

Ubica se pognuo i počeo da otkopčava opasač sa revolverom.

– To što si ovako odjahao iz grada, neće zvučati dobro na sudu – rekao je Holidej. – Mislim da će to biti shvaćeno kao postupak čoveka koji se oseća krivim... pobegao si iz grada po Kregovom naređenju dok se stvari ne stišaju, ili dok svedok ne bude uklonjen. Pa dobro, imam novosti za tebe, Dejvise. Nisi uspeo da pobegneš i ako Kreg planira da ukloni svedoka, ni to mu neće uspeti.

– Nisam ubio Preskota – promumlao je Kejn Dejvis. Opasač sa revolverom kliznuo je niz njegove noge i muklo udario o meko tlo. – Bila je to samoodbrana. Posvađali smo se i mo-

rao sam da ga ubijem kako bih se spasao. Preskot je prvi potegao revolver.

– Nisam tako obavešten – rekao je Holidej. – A sada, korak dalje od revólvera.

Dejvis je nadlanicom obrisao znoj sa čela. – Ona je obična prostitutka, taj tvoj svedok. Ni jedna porota neće poverovati rečima jeftine prostitutke.

– To će se videti na sudu – odvratio je Holidej skidajući čelične lisice sa svog pojasa. Bacivši ih pred revólveraseve noge nedaleko od revólvera, naredio mu je. – Stavi lisice na ruke, Dejvise.

Kejn Dejvis se sagnuo. Ruka pružena da dohvati lisice zastala je samo nekoliko santimetara daleko od revólvera.

– Na tvom mestu ja to ne bih pokušao – posavetovao ga je Dok.

Dejvis je žestoko opsovao, a onda uz metalno škljocanje stavio sebi lisice oko zaglavaka. Holidej je sjahao i uzeo opasač sa revolverom.

– Šta sad, Holideje?

– Bićeš moj prvi uhapšenik u ćeliji – rekao je Dok. – I, Dejvise, dok budemo jahali nazad, imaćeš dosta vremena da razmisliš. Savetujem ti da o svemu dobro razmisliš. U pitanju je tvoja šilja ili Kregova. Svedoči protiv njega, daj pismenu izjavu u kojoj ćeš reći kako ti je on naredio da ubiješ Preskota i kako je kriv za smrt mnogih drugih, uključujući i Tea Skota, i ja ti garantujem da omča neće stegnuti tvoj vrat nego njegov.

– Čuo si moj odgovor... nosi se!

– Jednom sam video čoveka koji je skončao na konopcu – primetio je Dok Holidej ravnodušno gurajući svog uhapšenika ka njegovom konju. – To nije bio prijatan prizor. Znaš šta, u stvari i nije tako loše ako ti ko-

nopac odmah slomi vrat. U tom slučaju sve prođe brzo. Ali, vešanje koje sam ja gledao nije išlo tako. Ne, boga mi! Taj čovek bio je kradljivac stoke i nije lako umro. Trzao se i trzao, i bacakao, i vrat mu je poplavio... poplavo kao nebo – nasmešio se Kejnu Dejvisu. Ispred brade ubica se znojio, a lice mu je bilo blede kao kamen nadgrobnog spomenika. – Trajalo je to puna dva minuta. To je đavolski mnogo vremena kada se čovek grči na kraju užeta.

– Nećeš me uplašiti, Holideje – prasnuo je ubica. – Dobro znaš, isto kao i ja, da nikada neću biti izveden pred sud.

– To se ne bih kladio, Dejvise!

Dva minuta kasnije jahali su nazad ka gradu.

Kada su stigli do grada, skoro sve svetlosti bile su pogašene. Čak je i „Skerletna dama“ bila zatvorena, mada je jedna svetiljka ispred nje još uvek svetlela. Bila je to jedna od četiri svetiljki koje su obasjavale uspavani grad.

Pregazili su preko reke i uputili se tihom mračnom ulicom, Konjanici su bili skoro stigli do zgrade zatvora kada se neka silueta odvojila do jedne kuće i zakoračila na ulicu. Lice tog čoveka bilo je crveno i podnadulo. On je vitlao praznom bocom kao batinom. Bio je toliko pijan da se skoro sudario sa Holidejevom konjem. Mrkov je zastao i pijanac se zagledao u šerifa. Zatim se njegov tup pogled preneo na uhapšenika.

– Kejne... šta to... – probabljaio je pijanac.

– Napred – naredio je Holidej Dejvisu i poterao konja pored pijanca.

Ali umesto da posluša, Kejn Dejvis je digao vezane ruke i zaprepašćenom pijancu pokazao čelične lisice.

– Reci mister Kregu! Reci mister Kregu, Muni!

Muni se trećući zablenuo u dva konjanika koja su se udaljila ostavljajući ga na sredini ulice, a onda se, vukući noge, udaljio.

Holidej je otključao svoju kancelariju i gurnuo uhapšenika unutra. Bez ikakvog ceremonijala odvuкао je Dejvisa u odeljak sa ćelijama i otvorio vrata prve ćelije. Bradati zlikovac je ušao unutra i Holidej je zatvorio i zaključao vrata. Izvesno vreme Kejn Dejvis je zurio u belo okrečeni zid, a onda se lagano okrenuo i pogledao Holideja.

– Za ovo ćeš umreti – prošaputao je Dejvis. Čvrsto je stisnuo rukama rešetke i uneo se Holideju u lice. – Znaj da si ovim kupio sebi kartu za groblje.

*

Bilo je već uveliko jutro kada su ljudi počeli da se okupljaju na ulicu ispred šerifske stanice. Nešto ranije Holidej je otkovao daske koje su zatvarale razbijeni prozor i pogledavši kroz njega, ugledao je Ejmsa Feranga kako na konju prolazi ulicom. Nosio je pušku prebačenu preko ruke, uperenu pravo na ulazna vrata zatvora.

Zatim je došao Kreg praćen Draperom i Dusom Mak Lejom. Svi su bili naoružani.

Kregovi ljudi nisu bili jedini koji su se u te rane jutarnje sate našli na ulici. Muni očigledno nije bio toliko pijan da se ne bi setio šta se dogodilo. Podnaduli pijanac mora biti da je sve ispričao i vest je proširena gradom. Nije se svakog dana događalo da šerif uhapsi nekog iz Kregove družine i dvanaestek ljudi okupilo se na trotoaru sa druge strane ulice. Jedan od njih bio je nekadašnji šerif, bogalj Luk Grantam. Stajao je na trotoaru skrštenih ruku i pušio.

Zelenaš je došao do mesta gde je Ferango sedeo na konju, još uvek sa puškom u ruci.

– Holideje! – doviknuo je Kreg. Njegov snažan glas odjeknuo je glavnom ulicom. – Holideje... ovde je Kreg!

Holidej je otključao ulazna vrata stanice i širom ih otvorivši, izašao. Zatim je uzeo revolver iz futrole i zadržao ga u desnoj ruci.

– Zar nije malo rano za ljubazne posete, Kreg?

– Možete da prekinete te glupe priče – rekao je zelenaš odsecajući reči kao da puca bičem.

– Šta mogu da učinim za vas, Kreg?

– Uhapsili ste Kejna Dejvisa...

– On je zaista uhapšen – potvrdio je Holidej. – Sve je po zakonu, Kreg. Čak sam sve uneo i u dnejni protokol.

– Skratite priču!

– Dejvis će biti optužen za ubistvo – rekao je Holidej obraćajući se više građanima nego Kregu.

– Vraga će biti optužen! – prasnuo je finansijer.

– Idite kući, Kreg, ne prljajte gradsku ulicu.

– Dajte svedoka koji to tvrdi – povikao je Lejsi Kreg izazovno.

– Na suđenju – odgovorio je Holidej hladno.

Maska gneva navukla se na Kregovo lice i on je pošao još tri koraka ka trotoaru, gde je Holidej stajao. Bankarevo lice bilo je blede, bez kapi krvi. Usne su mu podrhtavale.

– Holideje... Kejn nije kriv – rekao je poluglasno.

– To vi kažete – procedio je Holidej i slegnuo ramenima.

– To vam kažem i tvrdim.

– Pustiću da to porota odluči.

Kreg je netremice zurio u njega, očiju užarenih od mržnje. – O'kej, Holideje, vi dakle hoćete borbu bez

rukavica. Ja znam tu igru. Hoću da Kejn Dejvis do zalaska sunca bude na slobodi, ili ćemo mi doći da ga izvučemo!

– To će onda biti kršenje zakona – konstatovao je Dok kratko. – To je upravo razlog koji tražim da bih vas strpao iza rešetaka, Kreg.

– Kršenje zakona? – ponovio je Kreg. – Revolveraškog zakona. Vi niste šerif, Holideje, ja vas ne priznajem.

– To je, boga mi, loše – rekao je Holidej. – Ja nosim šerifsku zvezdu i za to primam šerifsku platu. Mislim da je to sasvim dovoljno – digao je glas da bi ga svi na ulici mogli čuti. – Reći ću ovo samo jednom. Kejn Dejvis je u zatvoru i ostaće tamo do suđenja. Svako ko pokuša da ga silom izvuče biće uhapšen... ako bude toliko srećan... ili ubijen, ako ne bude imao sreće – Holidej je začutao puštajući da Kregovi ljudi shvate njegovo upozorenje. – A sad se gubite sa ulice. Mislim da je vreme da se vratite kući na doručak.

– Imate rok do zalaska sunca – izustio je Kreg režeći. – Pustite do tada Kejna Dejvisa ili ćemo ga silom osloboditi.

– Samo preko mog mrtvog tela – odvratio je Dok.

– Ako tako želite, tako će i biti – rekao je zelenaš i hladan osmeh izvio mu je usne.

Kreg se naglo okrenuo i praćen Draperom i Mark Lejom, uputio se ka „Skerletnoj dami“.

Još uvek držeći pušku preko ruke, Ferango se osmehnuo na Holideja. – Groblje je puno heroja – procedio je i odjahao.

Jedan po jedan, građani su se razišli. Stojeći pred vratima, Holidej je pogledao preko ulice ka jednom čoveku. Bii je to Luk Grantam, čovek sa drvenom nogom. Bivši šerif je spustio

do tada skrštene ruke. Izbegavajući Holidejev pogled, Grantam je bacio opušak u prašinu i drvenom nogom ga sabio u zemlju.

– Hteo bih da porazgovaram reč-dve sa tobom, Grantame.

Prosed i čovek ga je pogledao. – Zauzet sam.

– Nisi suviše zauzet kad si ovde tako rano – primetio je Holidej.

– Možda sam ovde zato što sam se nadao da ću te videti mrtvog – rekao je bivši šerif zlobno.

– Nekada si i ti nosio šerifsku zvezdu – rekao je Dok. – Ne misliš ispravno. Dođi da razgovaramo.

Holidej je ušao u svoju kancelariju i uputio se ka peći. Uzevši lonac sa kafom sa ringle, nasuo je topli napitak u dve šolje. U prvom momentu niko se nije pojavio, a onda je u okvir vrata ušao Grantam.

– Nisam nameravao da dođem – rekao je.

– A ja sam znao da ćeš doći, Grantame – izjavio je Dok. Pokazao je rukom lonče sa kafom. – Kao što rekoh, ti si nekada nosio značku.

Grantam je ušao trupkajući drvenom nogom kao čekićem i podsećajući time obojicu na Linkoln Siti. Konačno je bivši šerif došao do stola.

– Neću tvoju kafu, Holideje.

– Kako hoćeš – rekao je Holidej otpivši gutljaj tečnosti.

– Zašto si me zvao? – zapitao je odjednom Grantam.

– U Eš Fordu dešavaju se ozbiljne stvari – konstatovao je Dok.

U pravom momentu Grantam ništa nije rekao. Zatim je neprijateljski pogledao Holideja.

– Nisam ti naklonjen, Holideje – priznao je Grantam lagano izgovarajući reči. – To ne krijem. U stvari, ima jedna stvar u kojoj se sa Kregom sla-

žem. Ti si običan revolveraš sa metalnom šerifskom zvezdom. Ti se, u stvari, rugaš onome što ta značka predstavlja.

– Tu se varaš, daleko sam od toga.

– Međutim – nastavio je Luk Grantam s gorčinom – moram da priznam da mi se dopalo kako si prošle noći na igranci sredio one ukrotitelje konja.

– Prošle noći desilo se nešto mnogo važnije – podsetio ga je Holidej. – Uhapsio sam Dejvisa.

– I šta očekuješ? Da te potapšem po leđima? – zapitao je Luk Grantam osorno.

– Ne – nagnuo se ka Grantamu i pogledao ga u oči. – Tražim pomoć.

Grantam je zažmirio. – Tako?

– Čuo si Krega – rekao je Dok. – Dao mi je rok do zalaska sunca. Pošto ja neću pustiti Dejvisa, on će pokušati da ga silom izbavi. Ako uspe, sav trud koji sam uložio biće uzaludan i Eš Ford će biti isto ono što je bio pre mog dolaska... grad kojim vlada Lejsi Kreg. Grantame, trebaju mi ljudi sa oružjem...

– To će teško ići, Holideje – podsmehnuo se Grantam.

– Nadao sam se da ćeš ti pristati da budeš moj zamenik.

– Do đavola, ti zaista imaš petlju, Holideje!

– Zašto ne prestaneš da sažaljevaš sebe, Grantame? – zapitao je Dok. – Linkoln Siti je davno prošlo vreme. Tačno je, ubio sam tvog brata, ali on je to zaslužio. Tačno je da si i ti dobio metak, ali to je bila tvoja greška. Ali, sve to je prošlost. Ti sad živiš u Eš Fordu i meni je potrebna pomoć da od ovog grada napravim mesto pristojno za život.

– Imaš slabo pamćenje – podsetio ga je Grantam. – Rekao sam ti da je jedina pomoć koju od mene možeš

dobiti to da tvoj kovčeg odnesem na groblje.

– Odbijaš, znači, da pomogneš ovom gradu zbog sukoba između nas dvojice?

– Neću da pomognem tebi, Holideje. Zbogom – rekao je Grantam škripnuvši zubima. – Naći ću se pri ruci da te sahranim.

– Pre nego što odeš...

– Kao što sam rekao, zauzet sam – odbrusio je Grantam zategnutim glasom. – Nemam više vremena za gubljenje sa običnim polovnim revolverašem koji igra ulogu tobožnjeg šerifa.

– Ali ipak ćeš čuvati ovo, Grantame.

– Šta to?

– Rekao bih da postoji još jedan razlog zašto nećeš da mi pomogneš – kazao je Holidej.

– Kako to misliš, koji razlog?

Holidej je ustao i netremice se zagledao u oči bivšem šerifu. – Rekao bih da nemaš hrabrosti, Grantame. Ti se samo skrivaš iza one priče o Linkoln Sitiju, a suština je u tome što si kukavica.

Grantam se stušio napolje i zalupio vrata za sobom.

Holidej je čuo trupkanje njegove drvene noge po trotoaru, a sledećeg momenta iz ćelije se začuo podrugljiv smeh.

– Zaveži, Dejvise – izustio je resko Holidej.

– Hoću, Holideje, hoću – dobacio je Dejvis sarkastično. – Ali, pre toga čuj ovo. Grantam jeste kukavica i to iz istog razloga kao i svi drugi u Eš Fordu! Kad dođe večer, bićeš sam, Holideje. Sam protiv mister Krega i svih njegovih ljudi. To jest, ukoliko se ne opametiš i ne otključaš ova vrata.

– To bi ti hteo, je li? E, to nećeš do-

čekati. Ima nešto, Dejvise, što hulje kao što si ti mogu razumeti, a to je čast. Za tu, po tvom mišljenju, šuplju reč mnogo puta sam stavio život na kocku, pa neću pokleknuti ni ovoga puta – odgovorio mu je Dok.

*

U to dosta toplo nedeljno jutro crkva je bila dupke puna i čutanje puno iščekivanja dočekalo je velečasnog Džekoba Rinfrija kada se popeo na predikaonicu i pogledao svoje vernike. Sveštenik je otvorio bibliju povezanu u crnu kožu i odmah je zatvorio.

– Danas neću držati propoved – objavio je velečasni Džekob Rinfri. Vernici su se zgledali. – Želim samo da kažem ovo. Kao član gradskog odbora ja sam jedan od onih koji su odgovorni što je jedan pustolov i kockar imenovan za šerifa. Znam da su neki kritikovali moj izbor gradskog odbora. Ali od kako Dok Holidej nosi značku, u ovom gradu stvari bolje stoje. Istina je, naravno, da Holidej nije... baš bogobojažljiv čovek kao Teo Skot, ali verujem da je i on božje oruđe – propovednik je začutao sačekavši da reči dopru do svesti slušalaca. – Ne treba da vas podsećam šta se desilo. Naš šerif je uhapsio jednog čoveka optuženog za ubistvo i neki u ovom gradu zapretili su da će uhapšenika osloboditi. Šerifu Doku Holideju potrebna je pomoć, vaša pomoć. On je nije tražio, ali mi iz gradskog odbora obećali smo mu pomoć kad smo ga angažovali za šerifsku službu – sačekao je da se komešanje vernika završi, i nastavio. – Kao propovednik svete crkve, ja ne mogu da vas nagovorim da uzmete oružje u ruke. Svakom od vas neka odluči pred licem gospoda šta će učiniti. Međutim, ako neko odluči da se prijavi šerifu kao

pomoćnik, neka bude siguran da će za to imati moj blagoslov.

Vil Arnet je zevnuo. Sedeo je u jednom od poslednjih redova i upola slušao. Velečasni je rekao da neće držati propoved, a upravo to je činio. No, Arnet nije verovao da će propovedničke reči imati nekog uticaja; nije verovao da će se naći kandidati za samoubistvo.

Arnet je skrenuo pogled sa sveštenika i pogledao Džuli En, koja je sedela za orguljama. On nije došao u crkvu da sluša Rinfrijeve propovedi. Džuli je bila glavni razlog njegovog prisustva na nedeljnoj službi. Vil Arnet je bacio oko na nju i imao je nameru da je dobije.

Senka je zamračila njegovo lice čim se setio šta je video prošle noći kada je stajao skriven na verandi doma iza igranke. Bio je obuzet ljubomornim besom videvši je u zagrljaju onog revolveraša. No ipak, posle toga nije joj ništa rekao, ali na neki način odnos između njih nije bio više isti kao pre. Poljubac na rastanku bio je samo lak dodir usana po njegovom obrazu.

Arnetove misli vratile su se u sadašnjost i Rinfri je objavio završnu himnu.

Svi su ustali i zapevali, ali je Vil Arnet znao da će većina, ako ne svi, naći dobar izgovor da uveče ostanu kod kuće. Trgovac Hilard imao je troje dece. Žena Bili Pirsona, prsata i snažna, bila je opet gravidna. Doktor Bejli bio je jedini lekar u krugu od sto milja i ako bi mu se nešto desilo, prošlo bi mnogo vremena pre nego što bi Eš Ford pribavio usluge novog lekara. Gradonačelnik De Luis je bio suviše star za okršaje. Propovednik Rinfri, uprkos svojim vatrenim propovedima, ostaće u crkvenom domu. Arnetove oči odlutale su do Luka

Grantama, koji je stajao pored svoje žene. On je nekada nosio šerifsku zvezdu, ali sada je bio bogalj. O Luku Grantamu kružile su takođe i druge priče.

U zalazak sunca Dok Holidej će stajati sam.

Vernici su izašli iz crkve i zastali da razgovaraju na suncu. U Eš Fordu bilo je podne.

– Hej, pogledajte ko dolazi – izustio je Hilard nervozno.

Građani su prekinuli razgovor i pogledali. Glavnom ulicom lagano su se približavala tri konjanika. Jednoga od njih građani su dobro poznavali. Bio je to Ejms Ferango i dok je jahao nešto ispred druge dvojice, na njegovom licu lebdeo je čudan osmeh. Pogledi onih koji su stajali pred crkvom zadržali su se na dvojici Ferangovih pratilaca. Jedan od njih bio je mršav, vučjeg lica i oči su mu svetlele kao kandila smrti. Dva revolvera teškog kalibra počivala su mu u futrolama nisko pripasanim na bedru, a u levoj ruci taj čovek nosio je dugačku pušku. Drugi pridošlica bio je mlad i na licu mu je lebdeo osmeh. Bio je tek prišao dvadesetoj i bio je odeven u mrko kožno odelo, a butinu mu je krasio revolver sa drškom od srebra.

– Onaj visoki je Ben Džeger – šapnuo je Pirson.

– A ko je... ko je onaj mladić? – zapitao je neko tiho.

– To je Džoe Lentel zvani Silver Kid – objasnio je Hilard. – Čini mi se da nam je Ferango doveo dva najopasnija tipa u ovoj oblasti.

– Kao da ih Kreg već nije imao dovoljno – rekao je Bejli.

Konjanici su prišli bliže. Tišina puna strepnje pritisnula je gomilu ispred crkve. Konjanici su stigli ispred vernika i Džoe Lentel je zategao vo-

dice svog belog pastuva. Za nekoga tako mladog, drška njegovog revolve-
ra nosila je previše mnogo zareza.

– Ko je ovde sveštenik – zapitao je Lentel i osmeh mu se razlio po licu.

– Ja sam sveštenik Rinfri – odgovorio je visoki propovednik. Crna biblija izvirivala je ispod njegove ruke. – Zbog čega sam ti potreban?

Džoe Lentel se zakikotao piskavo kao devojka. – Meni uopšte nisi potreban, propovedniče, ali nekome ćeš biti... vrlo brzo. Idi kući i pripremi propoved, posmrtni govor za Holidejev pogreb – osmeh je nestao sa Lentelovog lica i on je obuhvatio pogledom ljude i žene koji su ga bojažljivo slušali. – Nadam se da ni jedan od vas poštenih, bogobojažljivih ljudi ne namerava da bude heroj. Valjda ne želite da propovednik bude primoran da priprema više pogrebnih govora, zar ne?

Arnet je pogledao po ljudima ispred crkve. Rinfrijeva propoved je možda bila uverljiva, ali su reči Silver Kida bile daleko ubedljivije.

– Ti si dete đavola – rekao je propovednik Rinfri smelo gledajući Lentela pravo u oči.

Silver Kid je spustio ruku na revolver i misis Hilard je prigušila kratak krik.

– Računaj da si srećan što nosiš mantiju, propovedniče – rekao je Džoe Lentel lagano. – Do sada još nisam ubio ni jednog sveštenika, ali ne kušaj suviše sreću – na lice mu se vratio osmeh, čudan izopačen osmeh. – Nikada nije kasno da se počne.

Tri konjanika su se udaljila.

Vernici su se brzo ukrcali u svoja kola ili pešice pohitali svojim kućama. Želeli su da što pre pobegnu sa ulice i da se nađu iza zatvorenih vrata. Oprostili su se tihim glasovima,

kao da se ruka smrti već sklapala nad Eš Fordom.

Arnet je pogledom potražio Džuli En. Obično je posle službe bio pozivan na ručak, ali ovoga puta nije mogao da nađe sveštenikovu kćer. Sam Rinfri stajao je gologlav i gledao vernike koji su se vraćali kućama.

Onda se Vil Arnet setio gde bi Džuli En mogla biti.

Obišao je oko crkve do otvorenih bočnih vrata iza kojih se čulo neko kretanje. Širom ih je otvorio i ugledao Džuli En. Njena duga crna kosa presijavala se na sunčevim zracima koji su se provlačili kroz vrata, a tesno pripijena tamnoplava somotska haljina isticala je obline njenog tela.

– Vile – rekla je znajući da je Arnet na vratima. – Izvini, ali danas te ne mogu pozvati kući.

– Ima li neki poseban razlog za to? – zapitao je tmurno.

– U stvari ima.

– Je li Holidej pozvan?

Ona ga je oštro pogledala i ispravila se. – Ako sam i pozvala mister Holideja, to se tebe ne tiče.

– Ne tiče se mene! – ponovio je Arnet i zacrveneo se u licu od ljutnje. – Džuli En, da ne zaboravljaš ti nešto? Ti si moja devojka! Znaš da ljudi očekuju da ćemo se uzeti!

– Nikada nisam rekla da ću se udati za tebe, Vile Arnete.

– Rekla si da ćeš razmisliti o tome – podsetio ju je Arnet.

– I razmišljala sam – rekla je ona.

U dva brza koraka Arnet se našao pored nje i desnom rukom je obgrlio oko vitkog pasa. Džuli En se nije opirala, ali ga nije ni ohrabrivala. Stajala je bez pokreta, spuštenih ruku.

– Bićemo dobri jedno drugome – obećao je Arnet grozničavo.

– Rekla sam, Vile, da sam razmišljala o tome – ponovila je Džuli koledljivo.

– I? – zapitao je Vil grozničavo.

– Ne mogu da se udam za tebe – odgovorila je kratko.

Arnet je zurio u nju kao da je nije dobro čuo. Zgrčenim prstima stegao ju je oko pasa, ali ona mu se izmigo-ljila. On je nastavio da je gleda sa nevericom, dok je u njemu bujao bes.

– Šta? – prošaputao je promuklo.

Džuli En je uzdahnula i udaljila se još korak od njega. – Čuo si moj odgovor, Vile.

– Ali... kakav je to odgovor?

– Žao mi je, izvini.

– Izvini? – planuo je Vil pomamno.

– A ja, šta je sa mnom? Ja ću biti predmet podsmeha u Eš Fordu. Svi očekuju da ćeš se udati za mene... ja sam svuda govorio da ćemo uskoro početi pripreme... – začutao je odjednom i bled u licu odstupio korak unazad. – Sto mu gromova, znam šta je...

– Vile, ti si u crkvi – rekla je podsećajući ga na nepristojne reči.

– Do đavola – ponovio je Arnet prkosno – znam zbog čega je do ovoga došlo. Onaj prokleti kockar! Ja... video sam vas sinoć... na verandi doma. Video sam kad si se ljubila sa onim lupeškim revolverašem. U prvom momentu rekao sam sebi da se ponašaš kao luckasta devojčica na mesečini... ali, sad vidim da si se zaludela za njega.

– Vile...

– Zaludela si se za tog smrdljivog pustolova i skitnicu. Sama si mi rekla da nije trebalo da ga tvoj otac angažuje.

– To se izmenilo, Vile – prozborila je Džuli En tiho.

– A kako se to izmenilo! – prime-tio je sa otvorenim tonom. – Džuli

En, on je obično đubre i ti to dobro znaš!

– Đubre? – sada je i u njoj uzavreo bes. – Pazi šta govoriš, Vile Arnete! Dok Holidej je od ovog grada napravio nešto. Oh, ti se sećaš prošle večeri, sećam je se i ja. Onaj ukrotitelj konja mogao je da me zlostavlja koliko mu volja, a svi vi ne biste ni prstom makli da ga u tom sprečite... svi, uključujući i tebe. Ti, čovek koji želi da se udam za njega, nisi ništa učinio – začutala je gledajući ga kako stiska pesnice. – A onda se umešao Holidej. Nije on đubre, kao što si ti rekao. On je pravi čovek, koga treba poštovati i... i... – Džuli En je sledeće reči izgovorila za sebe, iznenađena što su joj te reči potekle iz srca. – I čak voliti!

Arnet nije čuo te njene reči.

Razjaren njenom odlukom i žacnut njenim odgovorom u vezi sa njegovim kukavičlukom od prošle noći, on je krupnim koracima izašao na svetlost dana. Projurio je pored Rinfrija, koji je od crkve išao niz ulicu. Propovednik mu je nešto rekao, ali ga Vil Arnet nije čuo. Umesto odgovora on je prešao preko ulice i uputio se u sporednu ulicu.

Dok je stajao u senci jedne zgrade, u njemu je ključao bes. Pred svojim prijateljima hvalio se da će se oženiti sa Džuli En. Sada je morao da bude kažnjen za svoju glupost, u stvari ceo grad će mu se smejati. I što je još gore biće mu uskraćeno nešto o čemu je mesecima razmišljao. Nekoliko puta pokušao je da se propovednikovom kćerkom ide do kraja, ali ga je ona uvek odbila. U stvari, morao je da se zadovolji sa nekoliko uzgrednih poljubaca i ništa više. Tako raspaljen morao je da svoju strast gasi plaćenom ljubavlju salunskih prostitutki. No, imao je izvinjenje za to u nadi da će na kraju Džuli En biti njegova.

Sada su njegove nade, njegovi snovi, ceo njegov svet, bili pretvoreni u prah.

Pogledao je preko ulice do šerifske stanice i mržnja u njemu zabubnjala je kao nevidljivi bubanj. Holidej je zaista bio đubre. Možda će, kada revolveraš bude mrtav, Džuli En ipak shvatiti šta je istina. Stvari će se onda vratiti na normalno i Džuli En će biti zadovoljna da mu se opet vrati.

Na tu pomisao Arnet se osmehnuo, a onda su mu se oči ponovo pakosno stisnule jer je pogledao kroz prozor šerifove kancelarije. U zalazak sunca Kregovi ljudi će doći i Dok Holidej će biti mrtav. Čak ni Holidej neće moći da se održi protiv onih koje Kreg bude poslao. Da, Holidej je zapisan za smrt. Obuzet mržnjom, Arnet je shvatio šta hoće. Želeo je da i on odigra svoju ulogu u uništenju Doka Holideja.

Donevši odluku, uputio se ka salunu „Skerletna dama“. Bio je to jedini salun otvoren nedeljom, ali u njemu nije bilo skoro nikoga. Lentel i Džeger bili su sa Ferangom. Drugi Kregovi ljudi, Draper i Mek Lej, igrali su poker sa dvojicom kauboja. Sem njih Arnet je nabrojao jedva pola tuceta gostiju.

– Zdravo, Vile – začuo se nečiji mek glas.

Vil se okrenuo. Ona koja ga je zvala sedela je pored šanka i gledala ga očima punim obećanja. Njena riđa kosa bila je neoprana, a šminka zamazana. Linda je izgledala kao da nije spavala. Njegove oči zadržale su se na njenim dečaćkim grudima.

– Zdravo – rekao je nezainteresovano.

– Ako tražiš mene, ja sam slobodna, – kazala je Linda uslužno.

– Ne tražim tebe.

Ona je napućila usne. – Prošle nedelje si me tražio.

– Nemoj me zadržavati – procedio je Arnet zategnuto.

Ona se zakikotala. – Obučen si u nedeljno odelo, Vile. Bio si, znači, u crkvi? Išao si tamo da vidiš lepu propovednikovu kćerku, je li tako, Vile. Ali, Vile Arnete, ja mogu da ti pružim mnogo više uživanja nego što će ona ikada moći!

Arnet joj se oštro obratio. – Prekini to blebetanje i odgovori mi gde je mister Kreg?

– Mislim da je u svojoj kancelariji – rekla je devojkica i začuđeno nabrala obrve.

– Idi i reci mu da želim da razgovaram s njim – naredio je Arnet.

– Dobro – promrmljala je ona.

Kada se Linda udaljila, Arnet je pogledao kroz veliki prljavi prozor. Neki čovek išao je lagano ulicom i Arnet ga je video kako otključava vrata svoje poslovnice. Bio je to gradski pogrebnik i verovatno se spremao za posao. Možda, Arnet se osmehnuo u sebi, možda je pošao da napravi dugačak kovčeg. Čoveku kao što je Holidej biće potreban dugačak mrtvački kovčeg.

VIII

Jedan čas pred zalazak sunca hladan povetarac počeo je da duva dugačkom opustelom glavnom ulicom Eš Forda. Stojeći pored otvorenih vrata, Dok Holidej je posmatrao gradonačelnika De Luisa, koji je prelazio ulicu. Gradonačelnik je išao lagano, od umora otežalim korakom.

Holidej ga je čekao, ali je odgovor već pročitao na njegovom licu. U svakom slučaju, taj odgovor je očekivao jer je Eš Ford bio isto što i svaki drugi grad. Građani su smatrali da su, predavši nekom šerifu značku, preneli na njega i svoju odgovornost.

– Holideje – rekao je Tom De Luis penjući se na trotoar. – Sve sam pokušao.

– Uveren sam da jeste, gradonačelnice.

– Obišao sam ceo grad – rekao je gradonačelnik prolazeći pored visokog pustolova u hladoviti ambijent šerifske kancelarije. – To mi je oduzelo celo poslepodne. Rekao sam ljudima sve što smo vam obećali. Rekao sam da im je ovo šansa da podupru red i zakon. Rekao sam da ako dovoljno ljudi smogne hrabrosti da ponese znak šerifovog zamenika, Kreg neće biti u mogućnosti da se odupre.

Holidej je izvadio cigaru iz tabakere. I?

Tom De Luis je izgledao posramljen. – Svako je našao neki izgovor. Do vraga, mogao bih da napišem roman o tim izgovorima.

– Računao sam da je to uzaludno gubljenje vremena – priznao je Holidej. – Ali, vredelo je pokušati.

– Ipak, zamalo da uspem nekoliko da prikupim – rekao je gradonačelnik. – Otišao sam do Kirklenovog ranča tu odmah izvan grada. Upoznali ste ga one prve noći. On je član gradskog odbora. Neki od njegovih kaubojza bili su voljni da se prihvate zameničke dužnosti. Onda je neko rekao da video Džegera i Lentela, i time je sve bilo završeno. Džeger i Lentel su dosta surovi tipovi.

Holidej je zapalio cigaru. – I to je sve što imate da mi saopštite?

– Ovaj grad me je napravio lažovom – rekao je gradonačelnik žalosnim glasom. – Kad smo vas angažovali, ja sam vam dao jedno obećanje. Rekao sam da će, ako primite značku svi stati iza vas.

– Nemojte se optuživati, Tome.

– Ali moram – gradonačelnik ga je ozbiljno pogledao. – Čujte, danas poslepodne razgovarao sam sa ljudima i

svi su se sa mnom složili. Ako pustite onog skota Dejvisa, niko vas neće kriviti – spustio je glas. – A ako želite da dignete ruke od svega i odete, ni za to vas niko neće osuditi. Što se tiče onih dve stotine dolara, možete ih zadržati. Zaradili ste ih.

Holidej je odbio gust dim. Začuo je nečiji smeh. Bio je to glasan podrugljiv smeh i dopirao je iz saluna „Skerletna dama“.

– Dejvis će ostati u svojoj ćeliji – izustio je Dok kratko. – A ja neću dići ruke od svega.

– Vi ste ponosit čovek, Holideje – prozborio je De Luis vrlo tiho. – Ponosit ili lud. Nisam siguran.

– Kada počnem igru, volim da karte budu odigrane do kraja – rekao je Dok.

– A ako su to karte sa kojima se gubi?

– Sve karte nisu još podeljene.

Gradonačelnik je slegnuo ramenima. – Holideje, ostao bih sa vama, ali suviše sam star i moja žena reče...

– Vratite se vašoj ženi, Tome.

Holidej je zatvorio vrata za njim. Duboka tišina počivala je na Eš Fordu. Čak je i vetar prestao da duva. Stojeći pored prozora, Holidej je osmotrio ulicu.

Niko se nije micao.

Šerif je uzeo pušku i rezervni revolver iz ormarića, napunio ih i stavio ih na sto. Zatim je stavio lonac za kafu na peč.

Minuti su lagano prolazili. Za manje od pola časa sunce će zaći. Zapalio je drugu cigaru i nalio sebi kafu u lončić. Odjednom je začuo neki šum kao udaranje čekića o drvo. Šum se približavao i najzad se začuo na trotoaru. Holidej je nasuo još jedan lončić za kafu.

Trupkanje se zaustavilo ispred završnih vrata.

– Udi, Grantame – pozvao ga je Holidej. – Vrata još nisu zaključana.

Vrata su se otvorila i na njima se pojavio bivši šerif. U ruci je nosio kratku dvocevku, a na bedru dva revolvera. Zatvorio je vrata za sobom.

– Jesi li došao za onu kafu koju si jutros propustio? – zapitao je Dok nalivajući lončić.

– Moja žena kaže da sam lud – priznao je Grantam. – Možda i jesam.

– Kažu da kad čovek jednom poneše šerifsku zvezdu, to mu onda uđe u krv – primetio je Dok.

– Čudno, ali izgleda da je tačno – rekao je Grantam uzimajući kafu. – No, nemoj pogrešno shvatiti da sam ti prijatelj. Još uvek te mrzim zbog onoga što si mi učinio. Ništa se nije promenilo. Ali, posle jutarnje službe otišao sam kući i dobro razmislio. Mrzim Krega i ono što je učinio ovom gradu više nego što mrzim tebe. To je razlog što sam ovde.

– To mi je sasvim dovoljno.

Grantam je izvukao revolvere iz futrola. – Može biti da postoji još jedan razlog zašto sam ovde. Eš Fordom kruže neke priče. Priča se da sam napustio šerifsku dužnost u Linkoln Sitiju zato što sam se uplašio. Priča se da sam dao ostavku jer sam kukavica.

– Čuo sam tu priču.

– Prema tome, možda sam ovde zbog toga da bih sebi nešto dokazao.

– I dokazaćeš, Luk.

– Neko dolazi – rekao je Grantam oštro.

Na trotoaru se začuo odjek čizama. Holidej je izvukao revolver i uperio ga na vrata. Odjek Grantamove drvene noge je poznavao, ali ove korake nije.

– Ko je tamo?

– Vil Arnet – začuo se glas.

– Arnet! – uzviknuo je Luk Grantam sa nevericom. – Šta, do đavola, taj mali lupež ovde radi? – doviknuo je glasno sledeće reči. – Hej, Arnete,

čisti se sa ulice! Ovde može postati vruće!

– Došao sam da budem određen za šerifovog zamenika – odgovorio je na to Arnet.

– Grom i pakao! – izustio je Grantam začuđeno.

– Uđi! – naredio je Dok.

Vrata su se otvorila i u odaju je ušao Vil Arnet sa revolverom zataknutim za pojas. Grantam je zaključao vrata za njim.

– Gradonačelnik De Luis reče da vam treba pomoć – obratio se Arnet šerifu.

U prvom momentu Holidej je hteo Arneta da pošalje kući. Uprkos pričama oduvek je smatrao da je Grantam hrabar, što nije mogao da veruje za Vila Arneta. Naravno, dešavalo mu se katkad da ljude proceni pogrešno, pa je možda pogrešno ocenio i Arneta. Zalazak sunca se bližio i nije bilo mnogo vremena za razmišljanje. Arnet je nudio svoje usluge, a Holideju je bio potreban još jedan borac, makar i Arnet.

– Jesi li siguran da si se odlučio? – zapitao je Dok.

– Vi ste me ismejali na igranci, ismejali ste me pred Džuli En – planuo je Arnet. – Došao sam da nešto dokažem.

To je, dakle, bilo. I Vil Arnet je došao da nešto dokaže. Holidej je bez komentara prihvatio njegov izliv ljutnje i prošavši kroz odaju do prozora, pogledao kroz prorez između dasaka.

– Arnete, ti preuzmi na sebe zadnja vrata – odredio je Holidej.

U tom momentu Holidej je ugledao Krega. Finansijer je izašao iz „Skerletne dame“ praćen Ferangom i Mak Lejom. Zastao je na trotoaru naspram šerifске stanice.

– Holideje – Kregov povik odjeknuo je gradom.

– Čujem vas, Kreg.

Grantam mu se pridružio pored prozora.

– Još malo pa će zalazak sunca, Holideje – podsetio ga je Kreg. – Imate još desetak, možda petnaest minuta.

– Šta imate na umu, Kreg? – zapitao je Holidej.

– Hoću da vam kažem da vam je ovo poslednja šansa da pustite Kejna. Ponašajte se razumno i nikome ništa neće biti. Čak ću vas i častiti pićem... možete se poslužiti čime hoćete, Holideje. Dakle, kako vam to zvuči?

– Znae moj odgovor – odvratio je Dok.

– Holideje, Holideje, poslušajte glas razuma – nastavio je Kreg. – Umesto da se ubijemo, možemo prirediti zabavu, piće, žene...

– Mislim da nas zagovara – došapnuo je Holidej Grantamu.

– I ja mislim – prosudio je Grantam. – Hoće da zadrži našu pažnju. Može biti da se Džeger i Lentel šunja ju da bi nam se privukli. Možda nameravaju da nas napadnu pre zalaška sunca...

– Hej, čekaj – promrmeljao je Holidej. Učinilo mu se da je čuo neki metalni zvuk, nešto nalik na stavljanje ključa u bravu. Okrenuo se i pogledao prema sporednim vratima. – Gde je Arnet?

– Pojma nemam... maločas je bio kod tih vrata...

Holidej je odjednom primetio da mu sa stola nedostaju dve stvari: svežanj ključeva i revolver.

Holidej je žurno prešao preko odaje i otvorio vrata na odeljenju sa ćelijama. Arnet je već bio dodao revolver Dejvisu i upravo je otključavao bravu sa namerom da pusti zatvorenika. Dejvis je kriknuo u znak opomene. Dva pištolja su grmnula, ali Holidej

je opalio prvi i njegov kuršum pogodio je uhapšenika u rame i odbacio ga na zid. Dejvis je pao na pod i ispuštio revolver. U međuvremenu, Arnet je potegao pištolj. Holidej je začuo pucanj iza sebe i Grantamov metak proleteo je pored njega i pogodio Arnetu u prsa. Izdajnik je bljunuo krv, okrenuo se na nogama i pao. Holidej je priskočio i zgrabio uhapšenikov pištolj. Zatim je otključao vrata i ubacio Arnetovo telo u ćeliju. Zaključavši vrata, vratio se do Grantama.

– Odličan hitac – pohvalio je Holidej Grantama.

– Kejne... jesi li slobodan? – doviknuo je Kreg.

– I Dejvis i Arnet su u ćeliji – viknuo je Holidej.

– Onda je vreme za razgovor prošlo – povikao je Kreg.

Puške su zagrmlele kao jedna. Kuršumi su zasuli vrata oko brave i ona su se zatresla. Holidej je nanišanio Drapera, koji je pognut u sedlu pucao prema vratima. Njegov metak pogodio je Drapera u grudi i ovaj se izvio kao lutka, a onda, ispustivši pušku, pao na zemlju.

Trenutak kasnije Grantamova puška je grmnula. Ovaj put Farango je dobio metak. Udar kuršuma odbacio ga je nazad na trotoar otvorivši mu treće oko na čelu.

Još jedan plotun doleteo je sa druge strane ulice. Drvo oko brave razleteo se u sitne iverke i brava je už tresak pala na pod, a vrata su se širom otvorila.

Holidej je ostavio Grantama pored prozora, a sam potrčao ka otvorenim vratima. Tri revolveraša, Lentel, Džeger i Mak Lej, trčala su preko ulice kao vukovi žedni krvi. Lentel je prvi stigao do trotoara ispred zgrade zatvora. U rukama mladog revolveraša zagrmela su oba revolvera. Je-

dan kuršum okrznuo je Holideja po levoj strani grudi, a drugi ga je pogodio u butinu. Od udara tanadi Holidej je pao na pod.

Smejući se kao lud, Džoe Lentel je zastao u do vratku i okrenuo revolver prema Luku Grantamu. Ali, nije stigao da povuče okidač jer je Holidej, zgrčen u lokvi sopstvene krvi, opalio prvi. Metak se zario Lentelu u pleksus i odbacio ga nazad na trotoar. Ispustivši samrtnički krik, on je grunuo na Džegera, a onda se stropoštao nazad na ulicu, gde je ostao da leži grčeci se od samrtničkog bola.

Džeger i Mak Lej pritrčali su prozoru i kundacima razvalili zakovane daske. Grantam je ustuknuo, ali je jedna puška grmnula i kuršum je pogodio bivšeg šerifa u čelo. Bez ijednog glasa on se skljkao na pod.

– Sredili smo Grantama! – povikao je Mak Lej trijumfalno. – Ostao je samo Holidej!

Krvareći iz dve rane, Holidej je uspeo da se osloni na pisaći sto. Uperio je revolver prema vratima očekujući poslednji juriš.

Džeger se pojavio prvi držeći pušku u rukama. Grmnuo je pucanj, ali to nije bio pucanj Holidejevog revolvera niti pucanj iz Džegerove puške. Istog trenutka revolveraš se pružio napred u šerifsku kancelariju, isputivši pušku na pod. Na leđima mu je zjapila velika crvena rupa.

Pogledavši kroz vrata, Holidej je u suprotnoj uličici ugledao jednu siluetu. Bila je to Saguaro sa puškom koja se još dimila u ruci, a koju je našla pored Draperovog mrtvog tela.

– A ovaj metak je za Natana Preškota – kriknula je naperivši pušku na zaprepašćenog Krega.

Mada zgrčen u agoniji, Lentel je digao revolver i opalio. Kuršum se zario mladoj ženi u prsa i njen krik je prodorno odjeknuo širom Eš Forda. Delić sekunde kasnije metak iz Holidejevog revolvera poneo je ranjenog Lentela i na mestu ga usmratio.

Onda su se odjednom začuli pucnji i iz drugih pušaka. Kroz prozor na kući doktora Bejlja pokazala se zadimljena dvocevka. Iza škole pojavili su se De Luis i vlasnik trgovine sa puškama u rukama. Tu se našao čak i propovednik sa stranim revolverom u ruci. Prozori i vrata su se otvarali kao da je samrtnički jauk Saguaro probudio savest grada; ili su građani videli da je odjednom odnos snaga promenjen. Mak Lej je pokušao da pobegne, ali je pretrčao samo tri koraka pre nego što ga je pogodila kiša kuršuma. Sav smrskan srušio se pored zida zgrade zatvora. Videvši nepovoljan obrt, Kreg je potrčao ka ulazu u „Skerletnu damu“. Digavši se na noge, pritiskajući levom rukom ranu ispred pazuha, Holidej je šepajući pošao za njim.

Holidej je stigao do leptir vrata u trenutku kada je gomila građana pohrlila sa svih strana. Ušao je u salun i video Krega, koji je, vraćajući se iz svoje kancelarije, bio već na polovini stepenica. Holidej je digao revolver i povikao.

– Stani, Kreg! Odbaci oružje! – Kreg je zastao i nanišanio. Ali, nije bio brži od Holidejevog prsta na okidaču. Holidejev revolver je planuo, tane je pogodio zelenaša u prsa i velika krvava mrlja rascvetala se na njegovoj košulji. Vladavina straha i terora bila je okončana.

Izašavši s mukom napolje, Holidej je čuo kada je propovednik rekao prisutnima. – Nisam mogao da zadržim

mis Saguaro. Ona je istrčala i dograbila pušku...

– Možda je dobro što je niste zautstavili, velečasni – rekao je jedan od prisutnih građana. – Ona je pokazala ovom gradu šta je trebalo da svi mi učinimo, i to mnogo ranije.

Sledećeg momenta Holidej je vratio revolver u futrolu i pridržavajući se za stolove izašao na ulicu. Tamo je licem okrenuta nebu, na trotoaru ležala Saguaro. Holidej joj je prišao i s mukom se spustio na jedno koleno. Pipao joj je plus i Saguaro je otvorila oči. Bila je još živa ali već u naručju smrti. Videvši Doka oči su joj živnule.

– I tako... – izustila je s mukom i bolan osmeh joj je zalebdeo na licu – Naš sastanak... se odlaze... zauvek.

– Ne Saguaro, to je samo mala rana koju ćeš ti...

– Znam... – šapnula je i senka straha zamračila joj je oči. – Videla sam... kako ljudi... umiru. I sa mnom je... svršeno. Hoćeš... li me... makar jednom... poljubiti?

Holidej ju je gledao sa pomešanim osećanjima u duši. Pred njim je na samrti ležalo jedno ljudsko biće izgubljeno u pustoši života, biće možda nesrećnije od njega jer odlazi iz sveta u kome je upoznalo samo poniženje i prezir. Gledajući je Dok je osetio sažaljenje, mučninu, gnev ili i neku vrstu gordosti pa čak i sujetnog zadovoljstva. On je bio taj za koga je ta žena žrtvovala život, ona je njegovo življenje platila svojom smrću. To ju je u njegovim očima učinilo beskrajno velikom i on se lagano nagnuo i spustio dah poljubca na njene usne.

Saguaro je uzdahnula, sklopila oči, još jednom ih otvorila i ponovo sklopila. Ovoga puta zauvek. Holidej je digao glavu i pogledao li-

ca ljudi oko sebe. Začudo, nijedno mu nije izgledalo tako plemenito i ljudski uzvišeno kao lice mrtve Saguaro.

*

Kuršum izvađen iz Holidejeve rane ležao je na noćnom stočiću pored šolje sa kafom koju je malo pre toga donela Džuli En. Soba je bila puna kao da se ceo Eš Ford okupio oko njegove postelje.

– Svi želimo da ostanete ovde – rekao je Tom De Luis kratko i jasno. – Vi ste učinili da se ovaj grad uspravi i bori.

– Sada, pošto je grad na nogama, ja vam više nisam potreban – rekao je Dok.

– Možda ste nam potrebni da bismo i dalje ostali na nogama – primetio je doktor Bejli.

– Šerifska zvezda je vaša, zauvek – navaljivao je gradonačelnik.

– Ne, ne – rekao je Dok – mislim da to „zauvek“ ne bi valjalo – prisetio se mnogobrojnih lovaca slave koji bi pohrlili u Eš Ford i od grada napravili pakao. – Ne, to sigurno ne bi bilo dobro – u tom trenutku u sobu je ušla Džuli En.

– Napolje! Svi napolje! To je naređenje bolničarke – rekla je.

Svi su izašli ostavljajući je u sobi sa Holidejem. Ona je sela na postelju i uzela mu šolju iz ruke.

– Ovom gradu si potreban, Džone – rekla je nežno – a potreban si i meni – dodala je.

Nagnula se prema njemu i poljubila ga vlažnim poluotvorenim usnama punim obećanja. Bio je to poljubac koji je lako mogao da zanese čoveka i navede ga da zaboravi sve sem taj slatki dodir od koga su podi-

lazili topli trnci i krv ubrzano strujala kroz svaki damar tela. Holidej ju je prigrlio ali je u mislima već bio negde daleko.

– Nije me mnogo briga da li sam potreban gradu. A što se tiče tebe... mislim da će te to brzo proći.

– Oh Dok, ne dopuštam da tako govoriš. Ja...

– Džuli, Džuli, ima mnogo toga što ti još ne znaš. Pokušaću da te tome naučim. Želeo bih da ne žališ za mnom kada jednog dana odem. I zato ću neko vreme ostati u Eš Fordu. Kako ti se to sviđa?

– Mnogo! – izustila je ona bez daha. – Mnogo... bar za sada – dodala je vragolasto.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
Dik Browne

SLAŽEM SE,
ALI MORAM PR-
VO DA PITAM
MOG TATU DA LI
SMEM S TOBOM
DA IZADEM.

A KAKO
TI IZGLEDA
MATORI?

IMA BRADU I NO-
SI ROGOVI K'O
TRUBE...

JA BI DA
IZADEMO...

MA BRI-
ŠI, KRE-
LE JE-
DAN!

TRUBE

DIK
BROWNE
12-6

14. S·V·E·T·S·K·O·M

na svim kioscima SVE O

PRVENSTVU U FUDBALU

nagrade 100 fudbalskih lopti